

ISS. 418

๑๕๕๗

๑๓

พัฒนาการทางภาษาศาสนิกและสัทธิส่วนของคำของ เด็กก่อนวัยเรียน

ปริญญาโท

ของ

จินกนา สุทธิจินกา

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท ๑๑ พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๑ โทร. ๓๑๒๑๕๗๕. ๓๑๑๕๐๕๖

๑๐ ส.ค. ๒๕๒๓

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่ง ของการศึกษาคำหลักสูตร

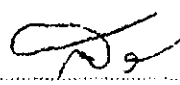
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

เมษายน ๒๕๒๒

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

79022

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

 ประธาน
พร ๕๖ วิชาญ กรรมการ
ประนต ๑๕๖๖๖๖๖ กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้ได้รับทุนอุดหนุนจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ผู้วิจัย
ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร. พนม พงษ์ไพบูลย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สวนา พรพจน์กุล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ โมรี ชื่นสำราญ และอาจารย์ประถม เล็กสวาสดี ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ
ช่วยเหลือจนกระทั่งการวิจัยครั้งนี้สำเร็จไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณ นายอำเภอ และปลัดอำเภอ จากอำเภอเมือง และอำเภอสามพราน
จังหวัดนครปฐม จากอำเภอเมือง อำเภอบางกรวย และอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี
ได้กรุณาอำนวยความสะดวกในการสัมหะเมียน้ำนของกลุ่มตัวอย่าง โดยเฉพาะ ร้อยตรี ประวิทย์
วศินากินันท์ ปลัดอำเภอบางกรวย ได้กรุณาออกหนังสือถึงกำนัน และผู้ใหญ่บ้านให้ความปลอดภัยใน
การออกเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบพระคุณ กำนัน และผู้ใหญ่บ้านทุกท่าน ที่ช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
โดยเฉพาะผู้ใหญ่บ้าน ตำบลลำพญา หมู่ 3 ตำบลมอพลับ หมู่ 8 จังหวัดนครปฐม ผู้ใหญ่บ้าน
ตำบลบางรักใหญ่ หมู่ 15 คุนบุญยัง เข้มศรี จังหวัดนนทบุรี ที่ให้ความสนใจช่วยเหลือ
อย่างดียิ่ง

ในที่สุดนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และคุณอาคม ตากใบ ผู้ซึ่งเป็นกำลังกาย
และกำลังใจให้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้โดยสมบูรณ์

จินตนา สุทธิจินดา

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	คำนำ	1
	/ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
	/ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	/ ขอบเขตของเรื่อง	6
	/ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
	คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	6
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	9
	ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษา	9
	บทบาทของแม่ที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก	12
	เนื้อหาของเพลงของเด็ก	14
	ชนิดและสัดส่วนของคำของเด็ก ก่อนวัยเรียน	15
	องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษา	17
3	วิธีดำเนินการ	29
	/ กลุ่มตัวอย่าง	29
	/ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	30
	/ วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	33
	/ วิธีจัดการกับข้อมูล	33
4	ผลการค้นคว้า	37
	/ สัญญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	37
	/ การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37

ผลการค้นคว้า	38
มัธยิมเลขคณิตของ ค่าเฉลี่ยฮาร์โมนิกในเด็กก่อนวัยเรียนกลุ่มต่าง ๆ	38
สัดส่วนของ ค่าเฉลี่ยฮาร์โมนิกในเด็กก่อนวัยเรียนกลุ่มต่าง ๆ	39
กราฟแสดงสัดส่วนของค่าเฉลี่ยฮาร์โมนิกในเด็กก่อนวัยเรียนกลุ่มต่าง ๆ	40
ความแตกต่างระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวกับ สัดส่วนของค่าเฉลี่ยฮาร์โมนิกในเด็กก่อนวัยเรียน	57
ความแตกต่างระหว่างอาชีพของบิดามารดาตามสัดส่วนของค่า เฉลี่ยฮาร์โมนิกในเด็กก่อนวัยเรียน	58
ความแตกต่างระหว่างการศึกษาของบิดามารดาตามสัดส่วนของค่า เฉลี่ยฮาร์โมนิกในเด็กก่อนวัยเรียน	59
ความแตกต่างระหว่างขนาดครอบครัว ตามสัดส่วนของค่า เฉลี่ยฮาร์โมนิกในเด็กก่อนวัยเรียน	60
ความแตกต่างระหว่างถิ่นที่อยู่ ตามสัดส่วนของค่าเฉลี่ยฮาร์โมนิก ในเด็กก่อนวัยเรียน	61
ความแตกต่างระหว่างอายุ ตามสัดส่วนของค่าเฉลี่ยฮาร์โมนิก ในเด็กก่อนวัยเรียน	62
ความแตกต่างระหว่างเพศ ตามสัดส่วนของค่าเฉลี่ยฮาร์โมนิก ในเด็กก่อนวัยเรียน	63
5 บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	64
บทย่อ	64
ความมุ่งหมายในการค้นคว้า	64
วิธีดำเนินการวิจัย	64
การวิเคราะห์ข้อมูล	65

บทที่

หน้า

สรุปผลการค้นคว้า 65

อภิปรายผล 68

ข้อเสนอแนะ 74

บรรณานุกรม 75

ภาคผนวก 79

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 3 - 6 ปี แบ่งตามถิ่นที่อยู่	30
2 ค่าอ่านค่าจำแนกของรูปภาพ	32
3 มัชฌิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชั้นของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน	38
4 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชั้นของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน	39
5 มัชฌิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชั้นของเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารคามีอาชีพต่างกัน	41
6 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชั้นของเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารคามีอาชีพต่างกัน	42
7 มัชฌิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชั้นของเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารคามีการศึกษาต่างกัน	44
8 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชั้นของเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารคามีการศึกษาต่างกัน	45
9 มัชฌิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชั้นของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน	47
10 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชั้นของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน	47
11 มัชฌิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชั้นของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีขนาดครอบครัวต่างกัน	49
12 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชั้นของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีขนาดครอบครัวต่างกัน	50

13	มัธยัมเลขคติของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุต่างกัน	52
14	แสดง สัดส่วนของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุต่างกัน	53
15	มัธยัมเลขคติของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียน เพศต่างกัน	55
16	แสดง สัดส่วนของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียน เพศต่างกัน	55
17	แสดง การ เปรียบเทียบความถี่ของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียน ที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจของ ครอบครัวต่างกัน	57
18	แสดง การ เปรียบเทียบความถี่ของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียน ที่มีความร่ำรวยต่างกัน	58
19	แสดง การ เปรียบเทียบความถี่ของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียน ที่มีความร่ำรวยการศึกษาต่างกัน	59
20	แสดง การ เปรียบเทียบความถี่ของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียน ที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน	60
21	แสดง การ เปรียบเทียบความถี่ของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียน ที่มีขนาดครอบครัวต่างกัน	61
22	แสดง การ เปรียบเทียบความถี่ของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียน ที่อายุต่างกัน	62
23	แสดง การ เปรียบเทียบความถี่ของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียน ที่เพศต่างกัน	63

บัญชีภาพประกอบ

	ภาพประกอบ	หน้า
1	กราฟแสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียน ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน	40
2	กราฟแสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียน ที่มีความรู้ความเข้าใจต่างกัน	43
3	กราฟแสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียน ที่มีความรู้ความเข้าใจต่างกัน	46
4	กราฟแสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียน ที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน	48
5	กราฟแสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียน ที่มีขนาดครอบครัวต่างกัน	51
6	กราฟแสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียน ที่มีอาชีพต่างกัน	54
7	กราฟแสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียน ที่มีเพศต่างกัน	56
8	ภาพการรับประทานอาหาร	82
9	ภาพบ้านของเรา	83
10	ภาพเด็กกับของเล่น	84
11	ภาพตลาดน้ำ	85
12	ภาพแม่ค้ากับผลไม้	86
13	ภาพแม่และเด็ก	87
14	ภาพเด็กเล่นชิงช้า	88

คำนำ

ในทางจิตวิทยาภาษาหมายถึงความสามารถในการติดต่อกับบุคคลอื่น ดังนั้นภาษาจึงรวมเอาวิธีการทุกอย่างที่ใช้ในการติดต่อเพื่อสื่อความหมาย หรือเพื่อแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นทั้งมวล จึงรวมทั้งการพูด การเขียน การท่าทาบประกอบ การใช้ภาษาไม่ว่าการแสดงสีหน้า และการแสดงออกทางศิลปะ (ศรีเวียง - ประภัสสร นิยมธรรม 2518 : 1 - 2) เช่นเดียวกับ ศรีเวียง แก้วกัญวาล (ศรีเวียง แก้วกัญวาล 2519 : 20) ได้ให้ความหมายของภาษากว่าเป็นเครื่องมือทางสังคมสำหรับใช้เป็นสื่อกลางในการตกลง บอกกล่าวทำความเข้าใจระหว่างบุคคล เป็นวัสดุสำหรับสร้างสรรค์ศิลปกรรม เพราะภาษามีลักษณะพิเศษคือทำให้ผู้รับทราบเกิดความรู้สึกสะท้อนอารมณ์ ช่วยให้เข้าใจโลกและชีวิต เป็นเครื่องมือช่วยให้คนคิดและวินิจฉัยคุณภาพของสติปัญญา บราวฟิลด์ (Brownfield อ้างอิงมาจาก Hurlock. 1964 : 171) กล่าวว่าภาษาเป็นสิ่งสำคัญมากที่แยกมนุษย์ออกจากสัตว์ชั้นต่ำ เพราะมนุษย์สามารถจะเปลี่ยนความคิดและความรู้สึกออกมาในรูปสัญลักษณ์ เพื่อที่จะแสดงความหมายออกมาให้บุคคลอื่นเข้าใจ ในทำนองเดียวกันก็จะได้เข้าใจการแสดงออกของบุคคลอื่น ตลอดจนช่วยให้บุคคลสามารถแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าพัฒนาการทางภาษาและความสามารถในการคิดมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

พัฒนาการทางภาษาของเด็กเป็นเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจ โดยเฉพาะภาษาพูดของเด็ก นั้น การ์ดเนอร์ (Gardner. 1964 : 167) เน้นว่าเป็นปัญหาหนึ่งของเด็กในอันที่จะสื่อความหมายให้ผู้รับทราบและความพยายามที่จะเข้าใจโลกภายนอก ซึ่งสิ่งดังกล่าวนี้จะ เป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับทักษะในการศึกษาขั้นต่อไปของเด็ก ตามความเห็นของ แมคคาร์ธี (McCarthy อ้างอิงมาจาก Garmichale. 1960 : 493) ภาษาพูดระดับพื้นฐาน

ยังเป็นสิ่งลึกลับของเด็กก่อนวัยเรียนซึ่งมีอายุระหว่าง 1 - 5 ปี การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นความพยายามที่จะหาคำอธิบายถึงวิธีการที่เด็กเล็กเรียนรู้ที่จะพูดให้สมบูรณ์มากกว่าเดิม โดยเฉพาะภาษาพูดที่พัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งบางทีสิ่งนี้นักภาษาศาสตร์จะเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุดของเด็กที่พัฒนาการทางสมอง ถึงแม้ว่าภาษาพูดในวัยเด็กเป็นแบบของการยึดถือตนเองเป็นศูนย์กลาง (Egoicentric) กล่าวคือ เรื่องที่เด็กจะกล่าวถึงมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเองโดยไม่พยายามเข้าใจสิ่งอื่น ๆ ที่ได้ยิน เด็กรู้อสิ่งที่เขากำลังพูดถึง และคาดหวังคนอื่น ๆ คงเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด ลักษณะเหล่านี้จะลดลงเมื่อเด็กมีประสบการณ์และวุฒิภาวะทางสติปัญญาที่จะเรียนรู้สูงขึ้น (Piaget อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 : 530) นอกจากนี้เด็กยังมีขีดจำกัดทางนามธรรมตามความสามารถทางภาษา (Gruze อ้างอิงมาจาก สรรพพัฒน์กุล 2513 : 9) แต่ถึงกระนั้นภาษาก็เป็นเครื่องมือพื้นฐานที่สำคัญของขบวนการคิดของเด็กเช่นเดียวกับความสามารถในการเรียนรู้ ความสามารถทางภาษาของเด็กนั้นในการศึกษาคือเข้าใจผู้อื่นและให้ผู้อื่นเข้าใจตน

ภาษาของเด็กมิใช่เป็นเพียงการส่งผ่านความคิดเท่านั้น การ์ดเนอร์ (Gardner. 1964 : 167) ยังแบ่งจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาของเด็กไว้ว่าเป็นไปเพื่อความต้องการของคนเป็นที่รู้ เป็นสิ่งที่แสดงอารมณ์หรือนำมาซึ่งความรู้และทักษะ เป็นสิ่งที่ใช้ในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และเป็นผลสัมฤทธิ์ในการเทียบเคียงเลียนแบบบุคคล ในหนังสือพัฒนาการเด็ก (สมาคมคหะศรเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย 2518 : 123) อธิบายไว้ว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กก่อนวัยเรียนนั้น เด็กควรเข้าใจคำพูดของผู้อื่นหรือจับความได้จากท่าทางและสีหน้าของผู้พูดก่อนที่เด็กจะเข้าโรงเรียน เด็กควรรู้จักศัพท์มากพอที่จะเข้าใจข้อชี้แจงของผู้ที่ไม่คุ้นเคยและเข้าใจเนื้อเรื่องที่เขาฟังได้ เด็กมักจะพบว่าการพูดเป็นสิ่งที่ทำให้เขาได้รับรางวัล เด็กเล็ก ๆ จะเกิดแรงจูงใจให้ใช้ภาษาเริ่มตนด้วยการตอบสนองความต้องการและความคลุมสิ่งแวดล้อมให้อยู่ในความต้องการและเด็กพบต่อไปว่าภาษามีประโยชน์มากในการแก้ปัญหา เด็กสามารถใช้ประสบการณ์ในอดีตมาใช้ในสถานการณ์ปัจจุบันและมองเห็นไปยังอนาคตได้ในที่สุด เมื่อเด็กเข้าโรงเรียนก็จะได้รับรางวัลในการเรียนรู้ซึ่งทำ

ให้เด็กสนใจที่จะเรียนมากขึ้น มีอิสระและทักษะพอในการรวบรวมความรู้ต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกัน เป็นรูปแบบเพียงพอที่จะเข้าสู่การเรียนชั้นประถมคนได้อย่างง่ายดาย เฮอร์ลอค (Hurlock. 1964 : 266) ก็เห็นด้วยในเรื่องนี้โดยที่เชื่อว่าจำนวนถ้อยคำที่เด็กนำมาใช้ในการเขียนขึ้นอยู่กับจำนวนถ้อยคำที่เด็กพูดได้ ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนของเด็กขึ้นอยู่กับผลสัมฤทธิ์ในการพูด และเมื่อเด็กเขียนได้ก็มักจะประสบความสำเร็จในการเรียน เพราะเด็กสามารถอธิบายหรือตอบปัญหาต่าง ๆ ได้ตรงตามความคิดและความเข้าใจของตน ทำให้ได้คะแนนดี มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน และการเรียน ในทางตรงข้ามถ้าเด็กมีพัฒนาการไม่ดี เด็กก็จะไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูดหรือแสดงออก ไม่สามารถสื่อสารความคิดที่ใหญ่เกินเข้าใจ เป็นผลเสียต่อชีวิตของเด็กในอนาคคตและสะท้อนไปถึงสังคมด้วย

พัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อม และพันธุกรรม ซึ่ง การ์กเนอร์ (Gardner. 1964 : 188) เน้นให้เห็นว่าเป็นการยากที่จะแยกผลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมออกจากกัน เช่นเดียวกับ แวน แอลส์ไตน (Van Alstyne อ้างอิงมาจาก Hurlock. 1964 : 208) อธิบายไว้ว่าขณะที่สติปัญญาอาจมีอิทธิพลต่อการแปรเปลี่ยนนี้ แต่ความแตกต่างจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมไม่สามารถจะมองข้ามไปได้ เขาพบว่าองค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อมสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กเล็ก พัฒนาการในภาษาพูดแปรผันได้ ความผันแปรเหล่านี้ขึ้นอยู่กับโอกาสที่จะได้เรียนรู้มากกว่าความสามารถของเด็ก คำอธิบายเหล่านี้ตรงตามความคิดของเพียเจต์ (Piaget อ้างอิงมาจาก Hoffman. 1966:2) ที่พิจารณาเห็นว่าสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับพัฒนาการทางภาษาของเด็กเล็ก สิ่งแวดล้อมส่วนใหญ่ของเด็กก่อนวัยเรียนนั้นได้แก่ บิดามารดา พี่น้อง บุคคลในครอบครัว และเพื่อนเล่นเป็นส่วนใหญ่ ครอบครัวที่เป็นสถาบันทางสังคมที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดภาษาให้แก่เด็ก เด็กจะได้ยินคำที่บุคคลในครอบครัวใช้อยู่เสมอพร้อมกันได้ เห็นการกระทำหรือวัตถุที่กล่าวถึงด้วยกัน เด็กจะเรียนรู้คำต่าง ๆ ได้ในที่สุดและคำที่เด็กได้จึงมักเป็นเรื่องในชีวิตประจำวันของครอบครัว (Bruce and others. 1942:61) การอบรมและการฝึกหัดที่ดีมาแต่วัยเด็กจะเป็นการเตรียมให้เด็กมีพัฒนาการทางคำพูดที่ดีซึ่งเป็น

ทางที่ทำให้ชาวปัญญาของเด็กเจริญตามไปด้วย ตามความเห็นของวัตส์ (Watts อ้างอิงมาจาก สวานา พรพจน์กุล 2513 : 7) เด็กจะมีการตอบสนองน้อยและมีทักษะมากขึ้นไค้นั้น บิคามารคาเป็นบุคคลสำคัญที่จะตอบสนองต่อเด็กด้วยความชื่นชมยินดี และเป็นแบบอย่างทางภาษาที่เด็กเล็ก ซึ่งส่วนมากจะเป็นบิคามารคาที่มีการศึกษาคดี เห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษาจึงพยายามอบรมชักจูงให้เด็กประสบความสำเร็จโดยการสนับสนุนเด็กและคอยดูแลอย่างใกล้ชิดคอยการสอนหนังสือแก่เด็กก่อนเขาเรียน หรือเมื่อหากการบ้านไม่ได้ก็อธิบายให้ฟัง บิคามารคาที่มีการศึกษาสูงทำให้มีรายได้มากพอที่จะซื้อหนังสืออ่านประกอบให้เด็กมีหนังสือความรู้ประเภทต่าง ๆ ไว้ให้เด็กคนควาที่บ้านหรือแม่เตจางครูพิเศษมาสอนทำให้เด็กเรียนรู่มากขึ้น ทั้งที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อมรอบตัว นอกจากนี้อาชีพของบิคามารคากัน่าที่จะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพัฒนาการทางภาษาของเด็ก อาชีพบางอย่าง เช่น รัฐบาลการ คายขาย รับจ้าง เป็นอาชีพที่ทำให้สถานภาพทางเศรษฐกิจดีพอที่จะให้การสนับสนุนแก่เด็ก เด็กมักได้ใกล้ชิดกับผู้ใหญ่เสมอทำให้เด็กมีโอกาสเรียนรูภาษาได้เร็วซึ่งต่างจากเด็กที่บิคามารคาอาชีพอื่น การที่เด็กได้ใกล้ชิดกับผู้ใหญ่มากขึ้นเท่าใดก็จะยิ่งทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ค่าต่าง ๆ ได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น (สมาคมคหเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย 2518 : 124) ทั้งนี้เด็กในครอบครัวขนาดเล็กยอมเรียนรูภาษาได้ดีกว่าเด็กในครอบครัวขนาดใหญ่ นอกจากนี้พัฒนาการทางภาษาของเด็กยังอาจแตกต่างกันในเรื่องของเพศ อายุ ถิ่นที่อยู่ ฯลฯ อีกด้วย

จะเห็นได้ว่าสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่เราสามารถจัดหาและสร้างสรรค์เพื่อความเจริญแก่เด็ก เมื่อเราไม่มีอำนาจพอที่จะจัดพันธุกรรมให้เด็กของเราได้จึงสมควรศึกษาถึงองค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก เพื่อนำมาใช้จัดสิ่งแวดล้อมที่พึงปรารถนาหรือแก้ไขสิ่งที่จะต้องปรับปรุงแก่เด็กเท่าที่จะทำได้ และเนื่องจากการศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กไทยในปัจจุบันยังมีไม่มาก การวิจัยนี้จะช่วยให้ทราบธรรมชาติการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กไทยปัจจุบันได้ดีขึ้น รวมถึงได้เข้าใจพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เด็กแสดงออกพร้อมทั้งภาษาที่เขื่อนเป็นผลจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมในการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อการ

เรียนรูภาษา และพัฒนาการพื้นฐานของเด็กทุกคนไม่ว่าจะเป็นด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคมก็ตาม

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาคำสนธิและสัทศาสตร์ของคำของเด็กก่อนวัยเรียน ตามตัวแปรต่อไปนี้

1. สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว
2. อาชีพของบิดามารดา
3. การศึกษาของบิดามารดา
4. เงินที่อยู่
5. ขนาดของครอบครัว
6. อายุ
7. เพศ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อทราบว่าเมืองใดประกอบไปด้วยปัจจัยที่จะช่วยส่งเสริมหรือขัดยั้งพัฒนาการทางภาษาของเด็กก่อนวัยเรียน
2. เป็นแนวทางให้ครู และบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ช่วยกันส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กให้ดีขึ้น
3. เป็นแนวทางให้นักการศึกษาไปแก้ไขข้อบกพร่องของพัฒนาการทางภาษาของเด็กชั้นอนุบาลและประถมต้นโดยการปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสม
4. เป็นแนวทางการวิจัยเกี่ยวกับเด็กวัยอื่น ๆ ต่อไป

ขอตกลงเบื้องต้น

รูปภาพที่ใช้ทดสอบนี้ถือว่ามีความสมบูรณ์ในตัวที่จะทำให้เด็กพูดออกมาเป็นคำหรือประโยคต่าง ๆ ได้ตามความพอใจ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง การศึกษารั้งนี้กระทำกับเด็กก่อนวัยเรียน อายุ 3 - 6 ปี จากจังหวัดนนทบุรี และนครปฐม จำนวน 120 คน ซึ่งสุ่มโดยวิธี Random มาจังหวัดละสอง - สาม อำเภอ

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า แบ่งเป็นสองประเภทคือ

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2.1.2 อาชีพของบิดามารดา

2.1.3 การศึกษาของบิดามารดา

2.1.4 ที่นที่อยู่

2.1.5 ขนาดของครอบครัว

2.1.6 อายุ

2.1.7 เพศ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พัฒนาการทางภาษาคำสนธิและสัทสนธิของคำ

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

ตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยมีความหมายเฉพาะดังต่อไปนี้

1. พัฒนาการทางภาษา หมายถึง ความเจริญทางถ้อยคำของเด็กก่อนวัยเรียนในคำสนธิและสัทสนธิของคำ

ชนิดของคำ หมายถึง คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และ
คำอื่น ๆ (คำบุรพท คำคุณศัพท์ คำสันธาน และคำอุทาน)

สัปดาห์ของคำ หมายถึง ร้อยละของคำแต่ละชนิดในจำนวนคำทั้งหมดที่ได้
พบได้

2. สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง รายได้เดือนของบิดา
มารดา หรือผู้ปกครองของเด็กก่อนวัยเรียน แบ่งออกเป็นสามกลุ่มคือ

2.1 กลุ่มที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสูง ได้แก่ครอบครัวที่มีรายได้เดือนละ
5,000 บาทขึ้นไป

2.2 กลุ่มที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจปานกลาง ได้แก่ครอบครัวที่มีรายได้
เดือนละ 1,500 - 5,000 บาท

2.3 กลุ่มที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่ำ ได้แก่ครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า
เดือนละ 1,500 บาท

(อ้างอิงมาจาก กองการเช่าซื้อ การเคหะแห่งชาติ โครงการ
เคหสงเคราะห์ ปี 2520)

3. อาชีพของบิดามารดา หมายถึง อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็ก
ก่อนวัยเรียน แบ่งออกเป็นห้ากลุ่มคือ

3.1 รับราชการ หมายถึง ผู้ที่รับราชการหรือทำงานในสังกัดของรัฐบาล
หรือรัฐวิสาหกิจ

3.2 ค้าขาย หมายถึง ผู้ที่ทำการค้าขายทุกชนิด

3.3 รับจ้าง หมายถึง ผู้ที่รับจ้างเป็นรายวัน รายเดือน หรือประกอบ
อาชีพรับจ้างส่วนตัว ซึ่งมีรายได้ไม่แน่นอนในเดือนหนึ่ง ๆ

3.4 เกษตรกรรม หมายถึง ผู้ที่มีอาชีพในการทำนา ทำไร่ ทำสวน
หรือเลี้ยงสัตว์เพื่อจำหน่าย

3.5 อื่น ๆ หมายถึง ผู้ที่ไม่มีอาชีพหรือไม่ได้ระบุอาชีพที่แน่นอน

(อ้างอิงมาจาก จิตรรา เฟ้าทรัพย์ 2520 : 7)

หมายเหตุ ในกรณีนี้จะยึดถืออาชีพของมารดาเป็นหลักเพราะมารดาเป็นผู้ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด ถ้าไม่มีมารดาจะยึดถืออาชีพของบิดา หรือผู้ปกครองเป็นหลัก

4. การศึกษาของบิดามารดา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดามารดาของเด็กก่อนวัยเรียน แบ่งเป็นสี่ระดับคือ

- 4.1 การศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา
- 4.2 การศึกษาระดับมัธยมศึกษา
- 4.3 การศึกษาระดับประถมศึกษา
- 4.4 ไม่ได้รับการศึกษา

(อ้างอิงมาจาก จิตรา เผ่าทรัพย์ 2520 : 6)

หมายเหตุ ในกรณีนี้จะยึดถือการศึกษาของมารดาเป็นหลักเช่นกัน

5. ขนาดของครอบครัว หมายถึง จำนวนเด็กในความปกครองดูแลของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง แบ่งเป็นสามขนาดคือ

5.1 ครอบครัวขนาดใหญ่ หมายถึง ครอบครัวที่มีจำนวนเด็กก่อนวัยเรียนตั้งแต่เจ็ดคนขึ้นไป

5.2 ครอบครัวขนาดกลาง หมายถึง ครอบครัวที่มีจำนวนเด็กก่อนวัยเรียนตั้งแต่ สี่ - หก คน

5.3 ครอบครัวขนาดเล็ก หมายถึง ครอบครัวที่มีจำนวนเด็กก่อนวัยเรียนตั้งแต่ หนึ่ง - สาม คน

(อ้างอิงมาจาก แผนการสำรวจทางสถิติของสถาบันประชากรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

6. ถิ่นที่อยู่ หมายถึง สภาพแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่แบ่ง เป็นสองลักษณะคือ

- 6.1 เขตเมือง หมายถึง เขตเทศบาล
- 6.2 เขตชนบท หมายถึง นอกเขตเทศบาล.

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษา (Theory of Language Development) (อ้างอิงมาจาก
ศรียา - ประภัสสร นิยมธรรม 2519 : 31 - 35)

1. ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน (The Autism Theory) ผู้คิดทฤษฎีนี้คือ

โอ โฮบาร์ท โมว์เรอร์ (O Hobart Mowrer) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน
เขาทดลองการสอนลูกนก และพบว่านกจะเลียนเสียงพูดของคนเฉพาะเสียงหรือคำที่ผู้ฝึก
พูดด้วย เวลาที่มันอิ่ม หรือลูบไล้ด้วยความรัก นอกจากนี้คำเหล่านี้ยังทำให้มันเพิกเฉลและ
เป็นสุข การที่นกแก้ว นกขุนทองสามารถทำเสียงต่าง ๆ ได้หลาย ๆ เสียงนี้เอง จึงมี
บางเสียงที่คล้ายคลึงกับเสียงที่ใช้ในภาษาพูดของมนุษย์ที่แสดงออกถึงความชื่นชมยินดี กังนั้น
เมื่อนกได้ยินเสียงที่ตัวมันเอง เปล่งออกมาคล้ายคลึงกับเสียงที่นำความปีติมาให้ขณะที่กินอาหาร
หรือถูกลูบไล้ด้วยความรัก มันจึงเลียนเสียงตามไปด้วย การให้รางวัลที่เหมาะสมจะทำให้
ให้การเลียนเสียงของนกดีขึ้น

เขานำหลักจากทฤษฎีมาใช้กับการเรียนรู้ของเด็กในการหัดพูดคำแรกและเชื่อว่าใช้ได้
เช่นแม่พูดคำว่า "แม่" หรือ "ลูก" เป็นพัน ๆ ครั้ง ขณะป้อนข้าว อามน้ำ เล่น เท
กล่อมให้ จึงพบว่าบางครั้งเด็กก็เปล่งเสียง "แม่" ขณะเล่นเสียงและยังคำพูดนี้ทำให้เด็ก
มีความรู้สึกปีติปลาบปลื้ม เด็กก็จะยิ่งพูดซ้ำมากกว่าพยางค์หรือคำอื่น ๆ ที่ไม่มีความหมายให้
จดจำเป็นพิเศษ ด้วยวิธีนี้ทำให้เด็กพัฒนาโดยคำที่ใช้ในภาษามากขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรางวัล
ที่เด็กจะได้รับจากแม่

สรุปแล้ว ทฤษฎีนี้ถือว่า [การเรียนรู้การพูดของเด็กเกิดจากการเลียนเสียงอันเนื่อง
มาจากความพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น โมว์เรอร์ เชื่อว่า ความสามารถในการฟังและความ
เพิกเฉลจากการได้ยินเสียงผู้อื่นและเสียงตัวเอง เป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อพัฒนาการทางภาษา]

② ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่า การพูดนั้นเกิดขึ้นหลายทาง โดยอาศัยการเลียนแบบซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือการได้ยิน ผู้ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับ การเลียนแบบในการพัฒนาภาษา คือ เลวิส (Lewis)

การเลียนแบบของเด็กเกิดจากความพอใจและความสนใจของเด็กเอง เป็นปรุม ปกติช่วงความสนใจของเด็กนั้นสั้นมาก เพื่อที่จะชักชวนเด็กจึงต้องมีสิ่งเร้าซ้ำ ๆ กัน จึงทำให้เด็กมักพูดซ้ำ ๆ ในระยะการเล่นเสียง บางครั้งจะใช้การเคาะโต๊ะ เคาะจังหวะไปด้วย เมื่อศึกษาถึงกระบวนการในการเลียนแบบภาษาพูด ก็พบว่าจุดเริ่มต้นเกิดเมื่อพ่อแม่เลียนแบบเด็กในระยะเล่นเสียง เมื่อเสียงที่เด็กเปล่งออกมานั้นก่อให้เกิดความสนใจ เด็กก็จะดาราซ้ำอีก และเป็นจังหวะเดียวกับที่แม่ปรากฏตัวเข้ามา เด็กจึงหยุดพูด แต่เมื่ออาจไม่สังเกตและอาจพูดกับลูกว่า "แม่เหรอะคะ ?" "หาแม่เหรอะคะ ?" เทากับได้ไปเร้าความสนใจของเด็กขึ้นมาใหม่ เด็กก็ปรารถนาจะทำต่อไป

ก้าวแรกในการสอนให้เด็กพูด ควรเป็นการเลียนแบบเสียงที่เด็กพูดในระยะเล่นเสียง และเด็กควรได้รับการฝึกจนกระทั่งมีคำทอมที่คงที่ มีความอยากพูดซ้ำ ๆ เมื่อพ่อแม่มาพูดนอกเหนือขณะเล่นเสียง พ่อแม่ควรใช้ระยะเงิบมาช่วยฝึกด้วย เช่น ช่างวางระหว่างการทำเสียงออกแล้วเด็กก็จะเลียนแบบเมื่ออาจเร้าความสนใจเด็กใหม่โดยเร้าให้พูดตามเด็กทอมสนองด้วยการเลียนแบบก็ควรฝึกต่อไป ขั้นถัดไปคือการหัดพูดเป็นคำในการฝึกทั้งสองขั้นนี้พ่อแม่จำต้อง เลือกเวลาที่ เหมาะสมแล้ว จะพบว่าเด็กใช้คำใด เหมาะจะเจาะกับเหตุการณ์หรือทาทาง

3. ทฤษฎีเสริมกำลัง (Reinforcement Theory)

ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการวางเงื่อนไข ไรม์โกลด์ (Rheingold) และคณะพบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อให้รางวัลหรือเสริมกำลัง

ไวสเบอร์ก ทอดด์ (Weissberg Todd) และเพื่อนร่วมงานก็แสดงให้เห็นว่า การให้รางวัลทางสังคมทำให้เด็กอายุ 3 เดือน เปล่งเสียงมากขึ้น แต่พบว่าเสียงที่ฟังความ บิதியันคือไม่อาจทำให้เพิ่มการตอบสนองได้ เพราะเขาทดลองใช้เทปบันทึกเสียงแทนคน ปรากฏว่าไม่มีการตอบสนอง ตรงข้ามกับนกแก้วนกขุนทองที่สามารถวางเงื่อนไขช่วยจำเสียง หรือเทปได้ เด็กนั้นต้องการตอบสนองจากผู้ใหญ่จริง ๆ

การที่เสียงพูดของเด็กคล้ายคลึงกับเสียงแม่มากนั้น วินิตซ์ (Winitz) ได้ อธิบายว่าเป็นเพราะเด็กได้รับการเสริมกำลังจากเสียงของแม่ แล้วเปลี่ยนมาเป็นเสียงของ เด็กเอง การเปล่งเสียงของแม่นั้นมักเกิดขึ้นก่อนและต่อเนื่องกับการเลี้ยงดูทารก ฉะนั้น เด็กจึงเลียนวิธีการออกเสียงด้วยวิธีนี้ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อเสียงแม่ปรากฏควบคู่กับการให้อาหารซึ่งจัดเป็นการเสริมกำลังโดยตรงอยู่แล้ว ก็เท่ากับช่วยให้เด็กพูดมากขึ้น ดังนั้นเด็ก ที่มีเสียงพูดเหมือนพ่อแม่มากคือเด็กที่ได้รับการเสริมกำลังมากกว่าเด็กคนอื่นนั่นเอง ยิ่ง พ่อแม่ตอบสนองอย่างเต็มอกเต็มใจและร่าเริง เมื่อเด็กพูด พยางค์นั้นก็จะยิ่งปรากฏบ่อยในการพูดของเด็ก เมื่อเด็กอายุประมาณหนึ่งขวบ การเปล่งเสียงพยางค์ก็คล้ายคลึงกับพยางค์ที่มีความหมาย เช่น มม มม และสังเกตเห็นว่าแม่วะวิกระวาดเอาน้ำหรือแม่ที่ตัวทอง การ มาให้ ก็จะทำให้พยางค์นั้นปรากฏบ่อยยิ่งขึ้น วิธีการแบบนี้เองเป็นการหักพูด ซึ่งจะทำให้ เด็กมีพัฒนาการทางภาษาใกล้เคียงคลึงกับการพูดของผู้ใหญ่

4. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception)

ในบางครั้ง เด็กจะพูดคำที่ไม่เคยพูดหรือไม่เคยถูกสอนให้พูดมาก่อนเลย แม้แต่ ในระยะเดนมเสียงก็มีได้เปล่งเสียงที่คล้ายกับคำนั้น จึงสงสัยว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไร ทฤษฎีนี้ให้คำตอบในแง่นี้

ลิเบอร์แมน (Lieberman) ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า การรับรู้ทางการฟังขึ้น อยู่กับการเปล่งเสียง จึงเห็นได้ว่าเด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดคุย ท่านเองก็เกี่ยวกับเด็ก หูฟัง การทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟัง พูดซ้ำด้วยตนเองหรือหักเปล่งเสียงโดยอาศัยการ อานริมฝีปากแล้วจึง เรียนรู้คำ

บทบาทของแม่ที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก (อ้างอิงมาจาก ศรีเรือน แก้วกังวาล

2519 : 59 - 61)

พ่อแม่มีบทบาทสำคัญต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กโดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่ซึ่งมักมีโอกาสใกล้ชิด และเป็นแบบอย่างในการฝึกพูดแก่ลูกตั้งแต่แรกเกิด จึงจะสรุปให้เห็นเด่นชัดในตารางข้างล่างนี้

พัฒนาการทางภาษาของเด็ก	บทบาทของแม่
<p>แรกเกิด เป็นระยะเตรียม ก่อนรู้จักใช้</p> <p>ถึงหนึ่งปี สัญญลักษณ์ การติดคอส่วนใหญ่กับแม่ ไม่ค่อยใช้คำพูดหากใช้การร้องไห้ ยิ้ม และมีเสียงที่บ่งบอกถึงความสบายใจหรือไม่ชอบใจ มีการเล่นเสียงในระดั้มต่าง ๆ</p>	<p>เริ่มความสัมพันธ์ในการใช้ภาษาพูด</p> <p>ด้วยการรับรู้ แม่เป็นสิ่งที่เด็กรักและห่วงแหน และเป็นตัวอย่างในการหัดพูด หัดเลียนแบบ</p> <p>แม่ติดต่อกับลูกด้วยการสัมผัส การแสดงสีหน้า น้ำเสียงที่ไพเราะ หรือการหยอกเล่นต่าง ๆ เป็นขั้นเตรียมก่อนการใช้คำพูด แม่จะพูดด้วย ก็ไม่ได้คาดหวังว่าลูกจะรับรู้ภาษา หากแทนน้ำเสียงที่พูด สีหน้าท่าทางจะเป็นสื่อสำคัญให้เด็กมีความรู้สึกต่าง ๆ</p>
<p>หนึ่ง- เป็นระยะของการเริ่มใช้</p> <p>สองขวบ สัญญลักษณ์หัดเรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ เรียนรู้คำต่าง ๆ เริ่มรู้จักจำแนกเสียงที่โดยย่นว่าเสียงใดเป็นภาษาพูด และเสียงใดมีความหมายว่าอะไร</p>	<p>มีการปรับตัวด้วยกันทั้งสองฝ่ายและมี</p> <p>การเลียนแบบระหว่างแม่ลูก การเลือกคำที่พอเหมาะกันวัยมาใช้ มีพัฒนาการในด้านการเล่นแบบ โดยแม่ทำหน้าที่เป็นคู่แข่งให้เด็กได้ตระหนักถึงการพูดที่ถูกตอง ช่วยส่งผลสะท้อนกลับให้แก่เด็ก</p>

พัฒนาการทางภาษาของเด็ก	บทบาทของแม่
<p>สอง- เป็นระยะที่เด็กเริ่มโยงความ สามขวบ สัมพันธ์ เริ่มรู้จักใช้ไวยากรณ์ ในภาษาพูด สามารถพูดเป็นวลี และประโยคสั้น ๆ ยังคงหัด เรียนรู้คำ และเสียงที่คงใช้ ต่อไป</p>	<p>การเลียนแบบและการแลกเปลี่ยน ภาษากันยังคงดำเนินต่อไป แม่ยังคงทำหน้าที่ จัดสรรการให้สะท้อนกลับให้แก่เด็กด้วยการพูด วลีหรือประโยคที่ถูกทองให้เด็กรู้ และจกจำ ไวยากรณ์อย่างขึ้น ภาษาที่เ้ามาตั้งแต่ต้นจนถึงวันนี้เป็น การเลียนแบบระหว่างบุคคลสองคน กล่าวคือ เด็กจะเลียนแบบจากตัวอย่างที่เ้าพบเห็น</p>
<p>สาม- ในชั้นนี้ยังคงเป็นระยะของการ หกขวบ โยงความสัมพันธ์ของคำแต่เด็ก เรียนรู้คำมากขึ้น มีการหัดทดลอง ใช้คำที่ตนรู้จักในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อศึกษาความหมาย เรียนรู้เสียง และวิธีการออกเสียงชัดเจขึ้น รู้จักใช้ประโยคในรูปต่าง ๆ มีความรู้ทางไวยากรณ์ขึ้น</p>	<p>เด็กมีภาษาพูดตามลักษณะภาษาของเด็ก แล้วค่อย ๆ พัฒนาไปสู่ภาษาพูดที่เป็นมาตรฐาน ซึ่งใช้ในสังคมนั้น เด็กจะค่อย ๆ เป็นอิสระจาก แม่ และสามารถเรียนภาษาจากคนอื่น ๆ ที่ตน มีโอกาสเ้าพบปะคุ้นเคยด้วย</p>
<p>หก - เริ่มเรียนอย่างเป็นทางการ เจ็ดปี (ถึงวัยเข้าโรงเรียน) โดยทั่วไป เด็กสามารถพูดอย่างชัดเจให้ คนอื่นเข้าใจได้เกือบหมด</p>	<p>ครู เพื่อนเล่น วิทยุ หนังสือ เข้ามา มีบทบาทสำคัญในการสื่อความหมายและเป็น แบบอย่างในการใช้ภาษา</p>

พัฒนาการทางภาษาของเด็ก	บทบาทของแม่
<p>เจ็ด- เป็นขั้นที่เด็กใช้ภาษาได้ก็แล้ว</p> <p>สิบปี สามารถพูดประโยคยาว ๆ ชับซ้อน ได้มีการเรียนรู้ การใช้สัญลักษณ์ ทางสายตา เช่นการอ่าน การเขียน นั่นคือเริ่มอ่านออกเขียนได้แล้ว</p> <p>วัยก่อน การเรียนรู้ภาษาในทุกสาขายังคง</p> <p>วัยรุ่น คำเน้นต่อไป เช่น การพูด การฟัง และการอ่าน การเขียน เด็กจะค่อย ๆ วัยรุ่น เรียนรู้ภาษาที่ใหญ่โตและพูดได้ อย่างสมบูรณ์</p>	

เนื้อหาการพูดของเด็ก

เด็กแต่ละคนพูดคุยเรื่องต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน เด็กมักพูดถึงกิจกรรมที่ตนกำลังทำมากกว่าสนทนาโต้ตอบกัน จากหนังสือพัฒนาการเด็กของสมาคมคหกรรมศาสตร์แห่งประเทศไทย (สมาคมคหกรรมศาสตร์แห่งประเทศไทย 2518 : 124) ได้อธิบายถึงเนื้อหาที่เด็กชอบพูดถึงว่าส่วนมากเป็นเรื่องวิพากษ์วิจารณ์คนและสิ่งของ ถ้าหากเด็กมีโอกาสเล่นกับเด็กคนอื่นมากขึ้นจะรู้จักพูดคุยกับคนอื่นมากขึ้นแทนที่จะพูดคนเดียว คำพูดของเด็กเล็กค่อนข้างจะไม่สนใจผู้ฟัง มีการวิพากษ์วิจารณ์ที่ไม่น่าฟัง บ่นอับอับไม่เป็นแก่นสาร และชอบฟ้องเมื่อพบสิ่งที่ไม่พอใจ หรือพบสถานการณ์ที่ช่วยตนเองไม่ได้ เมื่อโตใกล้สี่ขวบใหญ่ เด็กจะพูดถึงตัวเองน้อยลง ชับสน ซักถามน้อยลง และพูดเป็นสารมากขึ้น โดยสรุปแล้วยังชอบคุยถึงตัวเอง กิจกรรมประจำวันของตน ความรู้สึกของตน เสื้อผ้า และเรื่องเกี่ยวกับพ่อแม่พี่น้อง นั่นคือ

เนื้อหาคำพูดได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม แลนเกรธ (Landreth. 1958 : 152) ใ้คอธิบายไว้ว่า หนึ่งในสามของสิ่งที่เด็กพูดบ่อยคือมารดา บ้าน และครอบครัว ดังนั้นการสรุปอะไรเกี่ยวกับการใช้ภาษาของเด็กย่อมขึ้นกับสถานการณ์ที่เด็กดำรงอยู่ และสรุปผลได้คล้ายกันถ้าเด็กอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายกัน แต่เด็กจะใช้คำพูดหลายอย่างก่อนที่จะเข้าใจความหมายแท้จริง ตามความคิดเห็นของแมคคาร์ธี (Mc Carthy อ้างอิงมาจาก Landreth 1958 : 150) กล่าวไว้ว่า เด็กจะยังใช้ภาษาไม่ได้อย่างแท้จริงจนกระทั่งภายหลังจึงสามารถสร้าง ขบวนการพูดได้อย่างดีโดยลำคัม และลำคัมการพูดของเด็กนั้น จากคอบสัน (Jakobson อ้างอิงมาจาก Landreth. 1958 : 150) ให้ความเห็นว่าคำพูดของเด็กทุกชาติทุกภาษานั้นมีเหมือนกันหมด

* ชนิดและสัดส่วนของคำของเด็กก่อนวัยเรียน

เด็กเล็กโดยทั่วไปจะเรียนรู้คำสามัญมากกว่าคำเฉพาะ และไม่ได้เรียนรู้ถึงลักษณะหน้าที่ของคำไปพร้อม ๆ กันทีเดียว เด็กจะเรียนรู้คำที่มีประโยชน์ต่อตนเองมากที่สุด และสามารถเข้าใจได้ง่ายก่อน เช่น ชื่อคน สัตว์ สิ่งของ แล้วจึงเรียนรู้ส่วนต่าง ๆ ของภาษาพูดภายหลัง เด็กมักใช้คำเดี่ยวโดด ๆ เป็นตัวแทนแสดงความคิดตามความเห็นของสมิธ (Smith อ้างอิงมาจาก Gardner. 1964 : 175) การแบ่งชนิดและสัดส่วนของคำมีความน่าสนใจอยู่ คำพูดแรก ๆ ของเด็กจะเริ่มจากคำนามก่อนด้วยการเรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ แต่มีใ้คหมายความว่าเด็กรู้จักหน้าที่ของคำนามและความหมายของคำนาม เด็กอาจใช้คำนามโดยที่คำนามนั้นทำหน้าที่เป็นคำกริยา คำคุณศัพท์ คำสรรพนาม หรือเป็นคำนามเองก็ได้ แมคคาร์ธี (Mc Carthy อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 : 530) จึงกล่าวไว้ว่า มันเป็นการยากที่จะเข้าใจว่าไม่ทราบสัดส่วนสัมพันธ์กันของคำชนิดต่าง ๆ ในภาษาพูดของเด็กเล็ก คำนามที่เด็กใ้คมักเป็นคำพยางค์เดี่ยว โดยเลือกจากเสียงที่เด็กชอบมากที่สุด คำพูดของเด็กซึ่งยากต่อการเข้าใจนี้ เด็กต้องการให้ทุกคนเข้าใจการพูดของเขา แต่ความเข้าใจในการใช้ภาษาของเด็กมีจำกัดและมีขอบเขตหลากหลายมากตลอดช่วงวัยก่อนเขาเรียนระหว่างอายุ

สอง - ห้าปี เด็กจะกังวลกับความจริงที่ว่าทุกสิ่งมีชื่อเรียกและเด็กมีหน้าที่ที่จะต้องศึกษา เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นคำนามจะน้อยลงจนมีคำนามที่เกี่ยวในประโยคได้ ศรียา-ประภัสสร นิยมธรรม (ศรียา - ประภัสสร นิยมธรรม 2518 : 8) ได้อธิบายพัฒนาการทางภาษาของเด็กก่อนวัยเรียนไว้ว่าเด็กจะเรียนรู้คำกริยาภายหลังจากคำนาม โดยเฉพาะคำกริยาที่ใช้แทนทาง "ให้" "เอา" "ถือ" ฯลฯ สักส่วนของคำเหล่านี้เพิ่มขึ้นตามจำนวนคำชนิดของคำต่อมาคือคำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำบุรพบท และคำสรรพนามเกิดขึ้นภายหลังสุดซึ่งเริ่มพบมากในเด็กตั้งแต่ขวบครึ่งขึ้นไป จากนั้นมีการใช้คำสันธานเชื่อมประโยคมากขึ้น และความสัมพันธ์ของสัคส่วนในชนิดของคำต่าง ๆ จะมีขอบเขตที่ตงคูกจากโครงสร้างของประโยค

สำหรับ ไชร์ (Zyre อ้างอิงมาจาก Carmichale, 1960 : 530) ได้บันทึกคำพูดของเด็กระดับสาม ครึ่งละ 15 นาที เป็นเวลานานสามเดือน นำมาวิเคราะห์สัคส่วนของคำชนิดต่าง ๆ จากจำนวนคำที่เด็กพูดหาความแตกต่างของชนิดและสัคส่วนของคำได้ผลดังนี้ คำนาม 51 % เป็นคำนามซ้ำกัน 15 % คำกริยามี 22 % เป็นคำต่างกันและ 27 % เป็นคำซ้ำกัน ส่วนคำสรรพนามมี 1.5 % ที่ต่างกันและ 17.2 % ที่เหมือนกัน คำคุณศัพท์จะมีลักษณะคล้ายกับคำนามคือจะมีปริมาณลดลงเรื่อย ๆ แต่คำวิเศษณ์ คำบุรพบท คำสันธาน แสดงแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้น เมื่อคำสรรพนามซึ่งมีอยู่หลายรูปแบบได้เกิดขึ้นนั้น สมิธ (Smith อ้างอิงมาจาก Brekenridge, 1950 : 424) ได้ทำการศึกษาเด็กอายุ สอง - ห้าปี พบว่าคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งเอกพจน์คือคำว่าฉัน (I) มีความถี่สูงสุดถึง 2,543 ครั้ง เมื่อเทียบกับความถี่ของคำสรรพนามบุรุษที่สองเอกพจน์คือ เธอ, ท่าน (you) มีอยู่เพียง 955 ครั้ง และคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับคำสรรพนามอื่น ๆ ก็ยังคงแสดงความถี่สูงตลอดช่วงวัยก่อนเข้าเรียน แต่ในขณะที่เด็กอายุมากขึ้นในช่วงวัยก่อนเข้าเรียนนี้ ก็จะมีรูปแบบคำสรรพนามอื่น ๆ เพิ่มขึ้นด้วย เช่นเรา (we) เธอหรือท่าน (you), เขา (she, he) และ มัน (it) ซึ่งการศึกษาค้นคว้านี้สอดคล้องกับกูคินีฟและเจอร์ซิลด์ (GoodenoughและJersild อ้างอิงมาจาก Landreth, 1958 : 140) ทำการศึกษา

คำพูดที่เด็กใช้ในการเล่นโดยอิสระพบว่ามีความแตกต่างกันในการใช้คำสรรพนามหลังอายุ
สามขวบ จะมีการใช้คำสรรพนามบุรุษที่สามน้อยลงในขณะที่เด็กเรียนรู้เกี่ยวกับชื่อวัตถุ
คำสรรพนามเหล่านี้จะกลายเป็นสิ่งจำเป็นน้อยลง

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษา

1. สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา และถิ่นที่อยู่

การแบ่งชนชั้นไม่เท่าเทียมกันในสังคมเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพล
ต่อพัฒนาการทางภาษา แมคคาซี (McCarthy อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 :
586 - 587) ได้ค้นคว้าเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กพบว่าความแตกต่างทางด้าน
ฐานะทางเศรษฐกิจและอาชีพมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก เด็กที่อยู่ในฐานะเศรษฐกิจ
และสังคมสูงจะใช้ภาษาได้ดีกว่าตั้งแต่อายุยังน้อย และเด็กที่อยู่ในฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม
ต่ำมักจะใช้คำตามอย่าง เกี่ยวติดต่อกันไปซึ่งแสดงว่ายังมีขีดภาวะทางด้านนี้ไม่พอ นอกจากนั้น
เขาได้ศึกษาโดยใช้เด็กก่อนวัยเรียนจำนวน 140 คน อายุ 18 - 54 เดือนโดยใช้คำ 50 คำ
เป็นสิ่งกระตุ้นให้เด็กแสดงการตอบสนองด้วยคำพูด แล้วศึกษาจำนวนถ้อยคำที่เด็กใช้ในการ
ตอบสนอง ความซับซ้อนของประโยค หน้าทีของคำที่ใช้ และสัดส่วนของชนิดของคำที่ใช้ ซึ่ง
ผลการศึกษาให้ผลเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะเด็กในครอบครัวที่มีรายได้น้อยมักถูกทอดทิ้ง ทำให้
พบว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กจะล่าช้าลงจนเห็นได้ชัดเกินกว่าความล่าช้าของพัฒนาการ
ด้านอื่น ๆ เด็กที่อยู่ในครอบครัวอบอุ่นจะมีพัฒนาการทางภาษาดี และเร็วกว่า ดังที่มิลเลอร์
(Miller. 1951:157) ได้กล่าวเอาไว้ นอกจากนี้ เดสโคเดร (Descoedres อ้างอิง
มาจาก Carmichale. 1960 : 586) ใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กจากโรงเรียนรัฐบาลและ
โรงเรียนราษฎร์ จำนวน 300 คน ทำการศึกษาพบว่าเด็กที่มีสภาพฐานะทางเศรษฐกิจและ
สังคมสูงสามารถทำแบบทดสอบทางภาษาได้ดีกว่าเด็กที่มาจากสภาพฐานะทางเศรษฐกิจและ
สังคมต่ำกว่า สำหรับแชมเบอร์ลิน (Chamberlene อ้างอิงมาจาก Carmichale

1960 : 586) กล่าวสนับสนุนว่า ลูกของคนฐานะดีจะเข้าใจคำมากและมีการใช้การ
 กระทำน้อย แต่ลูกของคนฐานะไม่ดีจะใช้คำน้อย และใช้ทางแสดงออกมาก ซึ่ง
 สเตอร์น (Stern อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 : 586) ได้คำนวณความแตกต่าง
 ระหว่างสองชนชั้นพบว่ามีความแตกต่างกันในพัฒนาการทางภาษาทางกันอยู่ประมาณแปดเดือน
 นักวิจัยอีกคนหนึ่งคือ เออร์วิน (Irwin อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960:586)
 ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่และชนิดของคำกับสถานภาพทางอาชีพของครอบครัวใน
 เด็กอายุ 2 $\frac{1}{2}$ ปีแรก พบว่า ชนิดของคำไม่แสดงความสัมพันธ์ต่ออาชีพ และความถี่
 ของคำไม่สัมพันธ์กันในช่วงอายุ 1 $\frac{1}{2}$ ปีแรก แต่จะปรากฏหลังจากนี้ (18 เดือน) ไปแล้ว
 ส่วน เบอร์สไตน์ และซิลเลอร์ (Berstein และ Siller อ้างอิงมาจาก Breckenridge.
 1950 : 545) กล่าวว่าเด็กจากชนชั้นต่ำ มีความเป็นระเบียบทางภาษาต่างจากชนชั้นกลาง
 การตอบสนองมีแนวโน้มค่านุกรมรูปธรรมและยังพบต่อไปว่าเด็กจากชนชั้นต่ำจะใช้คำสันธาน
 คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ วลีขยาย หรือประโยคขยายน้อยมาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ
 กรีเวอร์ (Drever อ้างอิงมาจาก Carmichal. 1960 : 587) ได้ทำการเปรียบเทียบ
 คำศัพท์ของลูกของเขาสามคนซึ่งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่คล้ายเด็กที่อยู่ในสลัม เราสรุปว่าเด็กทั้ง
 สามคนมีจำนวนคำนามเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบเป็นส่วนอื่นๆ ของชนิดของคำ แต่เด็กในสลัม
 จะมีส่วนอื่น ๆ ของชนิดของคำเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบด้วยจำนวนคำนาม และการศึกษา
 พัฒนาการทางภาษานี้ บีน (Bean อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960:587) ยังทำ
 การศึกษาสังเกตพบว่าในช่วงที่เด็กมีการเพิ่มขึ้นของคำอย่างรวดเร็ว บิดามารดาของเด็กที่มี
 มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำจะมีพรสวรรค์ทางภาษาน้อยกว่าบิดามารดาของเด็กที่มี
 สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูง ซึ่งไม่เพียงแต่ไม่สามารถจะเป็นแบบอย่างที่ดีทางภาษา
 แก่เด็ก แต่ยังมีกรให้คำพูดกระตุ้นแก่เด็กได้น้อยด้วย

นอกจากนี้ เบอร์รี่ และ ไอเซนสัน (Berry และ Eisonson อ้างอิง
 มาจาก De Vito. 1970 : 114) ยังพบว่าเด็กที่มีระดับฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีการใช้จำนวน
 คำมากกว่า และมีพัฒนาการทางภาษาได้เร็วกว่าและดีกว่าในด้านคุณภาพอีกด้วย เช่นเดียวกับ

กับการศึกษาของยัง (Young อ้างอิงมาจาก Brackbill, 1967:331) ได้ทดสอบเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูง เปรียบเทียบกับเด็กจากครอบครัวที่ได้รับการสงเคราะห์จากรัฐบาลพบว่า พวกแรกใช้ประโยคไวยากรณ์ยาวกว่า พูดไวยากรณ์มากกว่า และมีพัฒนาการในการใช้คำชนิดต่าง ๆ มากกว่า

องค์ประกอบต่อไปที่ค้นพบว่ามีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาได้แก่ การศึกษาของบิคามารคา ลอมโบโรโซ (Lombroso อ้างอิงมาจาก Carmichale, 1960 : 586) ได้ทำการศึกษาเด็ก 50 คน ซึ่งมาจากครอบครัวที่ได้รับการศึกษาอย่างดีพบว่ามีการใช้คำมากกว่าเด็ก 100 คน จากครอบครัวที่ยากจน ผลการศึกษาจึงคล้ายกับของฟิชเชอร์ (Fisher อ้างอิงมาจาก Carmichale, 1960:587) ที่ว่าเด็กจากครอบครัวซึ่งบิคามารคาเป็นผู้อ่านหนังสือ การได้รับการศึกษามากอย่างดี จะมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีที่สุด และโลบ (Lobe อ้างอิงมาจาก สวานา พรพจน์กุล 2513 : 10) ได้ศึกษาเกี่ยวกับจำนวนคำศัพท์ที่เด็กรู้จักโดยใช้ขอทดสอบของ ซีคอร์ ฌมปีที่หนึ่ง ผลของการทดลองพบว่าผลเฉลี่ยของขนาดของจำนวนคำศัพท์ที่เด็กรู้จักมีความสัมพันธ์กับระดับของเขาวนปัญญา เพศ ฐานะทางเศรษฐกิจของบิคามารคา และการศึกษาของบิคามารคาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการศึกษาเปรียบเทียบของยัง (Young อ้างอิงมาจาก Landreth, 1958:192) โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 37 คน จากโรงเรียนอนุบาลสาธิตและโรงเรียนอนุบาลโดยทั่วไปซึ่งเป็นผู้เด็กที่มาจากกลุ่มบิคามารคาที่มีการศึกษาสูงและต่ำ พบว่าเด็กที่มาจากกลุ่มบิคามารคาที่มีการศึกษาสูงมีพัฒนาการทางภาษาคือดีกว่าในทุกด้าน ส่วนเดวิส (Davis อ้างอิงมาจาก Landreth, 1958 : 192) พบว่า 73 % ของเด็กที่มาจากครอบครัวที่บิคามารคาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง มีการศึกษาคือ จะมีการออกเสียงได้สมบูรณ์เมื่ออายุ 5 $\frac{1}{2}$ ปี เมื่อเทียบกับ 58 % ของเด็กที่มาจากครอบครัวที่บิคามารคาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีการศึกษาน้อย

คิทเทิล (Kittie อ้างอิงมาจาก สวานา พรพจน์กุล 2513 : 9) ได้ทดสอบพัฒนาการทางภาษาให้แก่เด็กศึกษาอเมริกันปีที่หนึ่งในย่านเมืองทันสมัยและแถบชนบทว่าจะมี

ความแตกต่างกันหรือไม่ในจำนวนนักศึกษาของมหาวิทยาลัยวอชิงตันนี้มี 264 คน ที่ไคแบบ
 สอบถามไปมี 75 คนอยู่ในย่านชุมชนฝั่งตะวันตก 78 คน อยู่ในย่านชุมชนปานกลาง และ
 100 คนอยู่ในเขตชนบท พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างความเร็วในการเข้าใจกับที่อยู่อาศัย
 ของนักศึกษา ผลค่าเฉลี่ยของมัธยัมเลขคณิตของจำนวนคำศัพท์ที่นักศึกษามีดังนี้

นักศึกษาย่านชุมชนตะวันตกไคคะแนนเฉลี่ย 29.52

นักศึกษาย่านชุมชนปานกลางไคคะแนนเฉลี่ย 29.82

นักศึกษาย่านชนบทไคคะแนนเฉลี่ย 27.02

ข้อมูลนี้สรุปไม่ได้ว่านักศึกษาย่านชนบทมีความแตกต่างในเรื่องจำนวนคำศัพท์
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับอีกสองกลุ่มเลย

* สำหรับการศึกษาในเมืองไทยใหม่ดที่คล้ายคลึงกันจากการวิจัยของบุคคลต่าง ๆ ดังนี้

อินทร์ ศรีคุณ (อินทร์ ศรีคุณ โม่โคโรลิ้ม 2506) ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง
 อ่าน เขียน สะกคคำ และแ่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมปีที่สี่ ในโรงเรียน
 ประถมศึกษาหกแห่ง กลุ่มตัวอย่าง 246 คน อายุเฉลี่ย 11.6 ปี มีบิดามารคอาชีพเป็น
 ข้าราชการ 58 คน ค้าขาย 66 คน และชวานา 92 คน โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับเด็ก
 และผู้ปกครอง และใช้แบบทดสอบความสามารถทางการฟัง การเขียนสะกคคำ และแ่งความ
 นำมาวิเคราะห์โดยแยกประเภทอาชีพของบิดามารค หาความแตกต่างกัน ตามกลุ่มอายุ
 สองกลุ่ม (8 - 11 ปี และ 12 - 18 ปี) และตามเพศพบว่า

1. เด็กหญิงมีความสามารถทางการเขียนสะกคคำและการแ่งความสูงกว่า
 เด็กนักเรียนชาย แต่ทำอันไม่ต่างกัน

2. นักเรียนกลุ่มอายุน้อยมีความสามารถทางการเขียนสะกคคำสูงกว่านักเรียน
 ที่อายุมาก ทำอันไม่ต่างกัน

3. เด็กที่บิดามารคมีอาชีพข้าราชการ และค้าขายมีความสามารถทางการ
 ฟัง อ่าน เขียน สะกคคำไม่ต่างกัน แต่เด็กเรียนที่บิดามารคมีอาชีพสองประเภทนี้มีความ
 สามารถทางการฟัง อ่าน เขียน สูงกว่านักเรียนที่บิดามารคอาชีพชวานาอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ

วัฒนา ยันตระรุยะ (วัฒนา ยันตระรุยะ ไมโครฟิล์ม 2509) ศึกษาด้วยคำ
ที่เด็กรู้จักและความสามารถในการอ่านของนักเรียนประถมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียนเทศบาลและ
ประชาบาลรวมสองแห่ง ในจังหวัดพระนคร กลุ่มตัวอย่างจำนวน 128 คน แบ่งเป็นพวกที่เคย
เรียนในชั้นเด็กเล็ก และไม่เคยเรียนในชั้นเด็กเล็ก อันเนื่องมาจากความแตกต่างกันในเรื่อง
เพศ อายุ และอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง โดยให้เด็กบอกคำที่รู้จักด้วยนิ้วชี้
ภายใน 10 นาที ผลปรากฏว่า

1. นักเรียนที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กรู้จักด้วยคำมากกว่ากลุ่มที่ไม่เคยเรียนมา
2. เด็กหญิงรู้จักด้วยคำมากกว่าเด็กชายทั้งที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กและไม่เคยเรียน
3. เด็กในกลุ่มอายุสูงรู้จักด้วยคำมากกว่าเด็กในกลุ่มอายุต่ำ ทั้งที่เคยและไม่เคยเรียนในชั้นเด็กเล็ก
4. เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต้องใช้วิชาชีพรู้จักใช้ด้วยคำมากที่สุด รองลงมาคือ
คือบริการคมนาคม ธุรกิจการค้า ช่างผลิต กรรมกร

ผลงานวิจัยอีกคนหนึ่งคือ อารมณ์ ลิมตระกูล (อารมณ์ ลิมตระกูล 1958 : 58)
ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้วยคำของเด็กกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน เขียน ฟัง และพูดของ
เด็กนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ สอง สาม และ สี่ จำนวน สี่ โรงเรียน ซึ่งเป็นสหศึกษา สาม
โรงเรียน โรงเรียนชายหนึ่งโรงเรียน รวมนักเรียนชายทั้งหมด 102 คน นักเรียนหญิง
100 คน แบ่งออกเป็นแปดกลุ่มตามระดับของอายุ ไซซอททดสอบหาคอน แต่ละคอนมีตัวอย่าง
สองข้อ และขอทดสอบ 10 ข้อ ในการทดลองครั้งแรกให้เด็กหาคอนที่หนึ่งและสอง ซึ่งเป็น
ข้อสอบง่าย ๆ เพื่อเป็นเหตุจูงใจให้เด็กแล้วให้หาคอนสาม ซึ่งค่อนข้างยาก จากนั้นหาคอนสี่
ซึ่งง่ายอีกเพื่อกระตุ้นเด็กอีก แล้วจึงให้เป็นคอนที่ห้า จากผลการทดลองพบว่า เปอร์เซนต์ของ
คำตอบถูกต้องมากขึ้นตามลำดับชั้น เด็กโตจะใกล้เคียงแนบกับเด็กเล็ก ยกเว้นในกลุ่มเด็กที่มี
อายุอยู่ในกลุ่มที่สี่ และกลุ่มที่ห้า ของทั้งหมดแปดกลุ่ม และจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ไต่มาทางสถิติ

พบว่า พัฒนาการทางถ้อยคำกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของเด็กนักเรียนชั้นประถมปีที่สามมีค่าสูง ส่วนเด็กในชั้นประถมปีที่สี่ มีค่าต่ำ ซึ่งแสดงว่าพัฒนาการทางภาษาขึ้นอยู่กับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของเด็ก

นวลเพ็ญ โกศลเศรษฐ์ (นวลเพ็ญ โกศลเศรษฐ์ 1960 : 630) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับอิทธิพลขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมว่าจะมีผลต่อพัฒนาการทางถ้อยคำของเด็กหรือไม่เพียงใด ได้ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มของโรงเรียนมัธยมศึกษาสองแห่ง โดยเลือกรฐานะทางเศรษฐกิจสังคมของผู้ปกครองเป็นเกณฑ์ ซึ่งอาศัยดูจากอาชีพและรายได้ของผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 335 คน โรงเรียนแรกเป็นพวกมีฐานะทางเศรษฐกิจสูง 227 คน อีกโรงเรียนมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ เด็กนักเรียนทั้งหมดอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง สอง และ สาม ของโรงเรียนสหศึกษาของรัฐบาล และได้ศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างชั้น อายุ และเพศควบคู่ไปด้วย ในการทดลองให้เด็กเขียนคำที่เขารู้จักมากที่สุด ภายในเวลา 10 นาที ผลของการทดสอบพบว่า

1. เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง มีขนาดของจำนวนคำมากกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำโดยเฉพาะชั้นมัธยมปีที่สาม
- * 2. อัตราการเพิ่มของจำนวนคำไม่เพิ่มตามชั้นที่สูงขึ้นหรือตามอายุที่เพิ่มขึ้น
3. ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ความแตกต่างระหว่างเพศมีผลทำให้ขนาดของจำนวนคำของเด็กชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีมากกว่าเด็กหญิงที่มีฐานะเดียวกัน และมากกว่าเด็กทั้งสองเพศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่า
- * 4. ฐานะทางเศรษฐกิจสูงและต่ำของเด็กไม่มีอิทธิพลที่จะทำให้ระบบการคิดในวิธีเชื่อมโยงคำแตกต่างกัน แสดงว่าจำนวนถ้อยคำมีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

ศรัณญา เสริมพงษ์ (ศรัณญา เสริมพงษ์ 2508 : 50) ทำการทดลองพัฒนาการทางถ้อยคำของเด็กชั้นประถมปีที่สอง สาม สี่ ของ สี่ โรงเรียน ให้เด็กใช้คำพูดที่กำหนดให้แก้ไขให้เป็นประโยค พบว่า มีพัฒนาการทางถ้อยคำของเด็กในชั้นประถมปีที่สาม และ สี่ เท่านั้น

เด็กที่มาจากฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง โค้ดคะแนนเป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าเด็กที่มาจากบ้านที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ หรือผู้ใหญ่ได้รับการศึกษาน้อยและเด็กมีประสบการณ์จากสิ่งแวดล้อมแคบหรือจำกัด เด็กขาดโอกาสที่จะได้ฝึกทางภาษา เด็กพวกฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จะแสดงออกด้วยถ้อยคำในรูปประโยคสั้น ๆ ธรรมดา และขาดเป็นท่วง ๆ เมื่อวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ถ้อยคำของเด็กตามระดับอายุ พบว่าคะแนนที่ได้จะน้อยลง เมื่อทดสอบกับเด็กที่มีอายุมากกว่าในชั้นเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจากพบว่าเด็กโตเหล่านี้เป็นเด็กมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ และพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้รับกับข้อทดสอบพัฒนาการทางถ้อยคำและภาษาไทยนั้นแปรผันมาก เนื่องจากมีค่าสหสัมพันธ์ต่ำ ซึ่งแสดงว่ามีความสัมพันธ์กันบ้างเล็กน้อย

สวนา พรพินกุล (สวนา พรพินกุล 2513 : 45 - 50) ศึกษาพัฒนาการทางถ้อยคำของนักเรียน ในสถานเลี้ยงลูกเด็ก เปรียบเทียบกับนักเรียนโรงเรียนสามัญ ระดับประถมศึกษาปีที่สอง และ สาม กลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิงทั้งหมด 237 คน เป็นชาย 120 คน หญิง 117 คน อายุระหว่าง 7 - 16 ปี ใช้แบบทดสอบสองชุด คือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่สอง และแบบทดสอบคำศัพท์ ผลการวิจัยที่ได้คือเด็กในโรงเรียนสามัญมีพัฒนาการดีกว่าเด็กในโรงเรียนของสถานเลี้ยงลูกเด็ก เด็กโตกว่าเมื่ออยู่ชั้นสูง จะมีพัฒนาการทางถ้อยคำดีกว่าเด็กเล็ก ซึ่งอยู่ในชั้นต่ำกว่า ทั้งในเด็กที่มาจากโรงเรียนสามัญ และจากโรงเรียนของสถานเลี้ยงลูกเด็ก เด็กหญิงมีพัฒนาการทางถ้อยคำดีกว่าเด็กชาย เช่นกันทั้งสองประเภท

กาญจนา มณีแสง (กาญจนา มณีแสง 2516 : 151) ศึกษาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับถ้อยคำของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนต้น จำนวน 3258 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดประเภทคำรวมลักษณะเป็นปรนัยเลือกตอบแต่ละข้อประกอบด้วยคำถามเป็นหลักสามคำ พบว่า

1. นักเรียนที่มาจากสภาพฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงมีความคิดรวบยอดทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่มาจากสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ
2. นักเรียนในเมืองมีความคิดรวบยอดทางภาษาสูงกว่านักเรียนในชนบท

สรุปได้ว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา และที่อยู่อาศัย มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาคงงานวิจัยที่ปรากฏผลมาแล้วข้างต้นนี้

✓ ความเปลี่ยนแปลงของพัฒนาการทางภาษาจากผลการวิจัยเมื่อเร็ว ๆ นี้

เป็นที่เชื่อกันตั้งกล่าวแล้วว่าเด็กที่มาจากสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ จะมีพัฒนาการทางภาษาช้ากว่าเด็กที่มาจากสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูง ในระยะหลังนี้ ได้มีอิทธิพลบางประการทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงไปบ้าง จากการศึกษาของ เทมปลิน (Templin อ้างอิงมาจาก Johnson, 1974:161) พบเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำในช่วงหลัง พูดได้มากกว่าและมีอุจจาระทางภาษามากกว่าเด็กที่โตทำการศึกษา ก่อนหน้านี้ 25 ปี แต่ความแตกต่างยังมีนัยสำคัญทางสถิติแม้ว่าค่าของความแตกต่างจะลดลง โทรทสันอาจเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเปลี่ยนแปลงนี้ จึงช่วยในการปรับปรุงทักษะทางภาษา ให้แก่เด็ก แต่ก็เป็นสิ่งจำกัดความคิดของเด็ก ฮิมเมลเวียท ออฟเพนไฮม์ และ วินซ์ กับ สแควรม์, ไลด์ และพาร์คเกอร์ (Himmelweit, Oppenheim & Vince and Schramm, Lyle, & Parker อ้างอิงมาจาก Johnson, 1974:161) ได้มีความเห็นพ้องต้องกันว่า โทรทสันให้ความรู้และคำศัพท์ต่าง ๆ แก่เด็กเพิ่มขึ้น แต่เด็กที่มีความสามารถน้อยและสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำจะได้ประโยชน์มากกว่าในระยะยาว

2. ขนาดครอบครัว เพศ และอายุ

สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาอีกประการหนึ่งคือขนาดของครอบครัว บอสซาร์ด และ แซนเจอร์ (Bossard and Sanger อ้างอิงมาจาก Johnson, 1974 : 265) ได้เปรียบเทียบขนาดของครอบครัวเล็กและใหญ่ว่ามีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาของเด็ก โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีการอบรมเลี้ยงดูเป็นอย่างดี มีกิจกรรมสูง มีการเลียนแบบบิดามารดา และสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบิดามารดา ซึ่งเด็กที่มีความใกล้ชิดกับผู้ใหญ่ ตามความเห็นของ มิลเลอร์ (Miller, 1951 : 156) เด็กเหล่านี้จะพัฒนาการทางภาษาได้เร็วและดีกว่าเด็กที่มีพี่น้องมาก และเดวิส (Davis อ้างอิงมาจาก

Johnson. 1974 : 130) มีศึกษาค้นพบว่าขนาดครอบครัวมีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมด้วยขนาดครอบครัวใหญ่มักเป็นครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ซึ่งเด็กพวกนี้จะมีลักษณะตรงข้ามกับเด็กที่มาจากสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมปานกลางมักจะพบกับผู้ใหญ่ ส่วน ลุชซิงเจอร์ (Lushinger อ้างอิงมาจาก Brackbill. 1967 : 332) ศึกษาวิจัยไว้อีกว่าครอบครัวที่มีลูกสองคน เด็กจะพูดช้ากว่าครอบครัวที่มีลูกคนเดียว และเมื่อทำการศึกษาเด็กเป็นรายบุคคลตามลำดับการเกิดนั้น เทอร์แมน (Terman อ้างอิงมาจาก Johnson. 1974:254) พบว่าเด็กที่มีพรสวรรค์ทางภาษามักเป็นลูกคนโต ไม่ว่าจะอยู่ในขนาดครอบครัว สอง สาม หรือสี่คน

เมื่อทำการศึกษากับเด็กฝาแฝดนั้น เดย์ (Day อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 : 590) ทำการศึกษาคล้ายกับแมคคาร์ธี โดยใช้ฝาแฝด 80 คู่ ใช้เกณฑ์การเลือกเหมือนกัน พบว่าเด็กฝาแฝดแสดงความล่าช้าในพัฒนาการทางภาษาในทุกรูปแบบ เมื่อเทียบกับเด็กที่ไม่ใช่ฝาแฝดที่ใช้ในการศึกษาของแมคคาร์ธี และยังพบความล่าช้าความอายุอีกด้วย เหตุนี้เองทำให้เดวิส (Davis อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 : 590) ทำการศึกษาเปรียบเทียบฝาแฝดกับเด็กปกติ และเด็กที่เป็นลูกคนเดียวกับเด็กระดับอายุสูงขึ้นไป พบว่าฝาแฝดมีความล่าช้าทางภาษากว่าเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น การศึกษาถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กฝาแฝดอีกคนหนึ่งคือโฮวาร์ด (Howard อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 : 590) ใช้ฝาแฝดสาม จำนวน 82 ครอบครัว พบว่ามีความล่าช้าไปกว่าที่พบในฝาแฝดสองที่ เดย์ พบ อันแสดงว่าการมีพี่น้องยิ่งมาก พัฒนาการทางภาษาก็จะยิ่งช้า ตามความเห็นของบลัทซ์ (Blatz อ้างอิงมาจาก Johnson. 1974 : 130)

ความเป็นจริงในการศึกษาอีกประการคือการศึกษาลูกคนเดียวของ ฮาน (Hahn อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960:590) ในการศึกษาลูกคนเดียวพบว่ามีการพัฒนาการทางภาษามากกว่าและเห็นได้ชัดในเด็กหญิง ลูกคนเดียวส่วนมากจะมาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูง ทั้งนี้ก็เพราะลูกคนเดียวตามทัศนะของแมคคาร์ธี (Mc Carthy อ้างอิงมาจาก Johnson. 1974:210) มีช่วงจุดความสนใจจากบิดามารดาไ้มากกว่าเด็กที่มี

พี่น้อง และจากการศึกษาของโคช (Koch อ้างอิงมาจาก Landreth. 1958 : 153) ไข่เด็กจำนวน 360 คน อายุห้าขวบ และ หกขวบ ซึ่งเป็นลูกคนแรกและคนที่สอง ในครอบครัวที่มีบุตรสองคน โดยใช้ Thurstons Primary Mental Abilities Test ซึ่งประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับความรู้ในความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ พบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศจะเกิดแก่เด็กชายตาเด็กชายเป็นลูกคนแรก

ผลการศึกษาในประเทศไทยสนับสนุนความสำคัญของขนาดครอบครัวต่อพัฒนาการทางภาษาไว้คล้ายคลึงกัน ดัง ศรียา - ประภัสสร นิยมธรรม (ศรียา - ประภัสสร นิยมธรรม 2518 : 54) กล่าวไว้ว่าการที่มีหรือไม่มีพี่ความสัมพันธ์ต่อการพูดของเด็กทั้งจำนวนและชนิดของคำ เช่นเดียวกับคำอธิบายจากหนังสือพัฒนาการเด็ก (สมาคมเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย 2518 : 126) ที่ว่าเด็กในครอบครัวใหญ่มีพัฒนาการทางภาษาพูดได้เร็วกว่าเด็กจากครอบครัวเล็กเพราะมีโอกาสได้พูดจากับคนมาก มีโอกาสเลียนแบบมาก ถ้ามีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ในครอบครัวที่มีลูกหลายคน คนโตกับคนสุดท้องมักพูดเก่ง เพราะเมื่อลูกคนโตเกิดบิดามารดาเอาใจใส่มาก คนสุดท้ายก็เลียนแบบพี่ได้มาก และบิดามารดาอาจมีเวลาเอาใจใส่ได้มาก ส่วนลูกคนกลางไม่ค่อยได้รับโอกาสนี้ ในครอบครัวที่มีลูกคนเดียว ลูกพูดเร็วกว่าเด็กวัยเดียวกันที่มีพี่น้องมาก

ความแตกต่างระหว่างเพศ และอายุโตกล่าวไว้ข้างตน ซึ่งพอจะมองเห็นได้ว่าเด็กหญิงมีความสามารถทางภาษาเด่นชัดกว่าเด็กชาย มีด (Mead อ้างอิงมาจาก Landreth. 1958:153) มีความเห็นว่าเด็กหญิงจะพูดได้ก่อนและชัดเจนนกว่า และ แมคคาร์ธี (Mc Carthy อ้างอิงมาจาก Landreth. 1958 : 153) พบว่า เด็กหญิงมีความสามารถในการเชื่อมคำมีประสิทธิภาพกว่าเด็กชายด้วย ตามความเห็นของ เดวิส และ ยัง (Davis and Young อ้างอิงมาจาก Landreth. 1958:153) ความแตกต่างนี้ขึ้นกับสิ่งแวดล้อมของเด็กหญิงได้รับการสนับสนุนมากกว่าเด็กหญิงอยู่ในกลีบจิตบิดามารดาแล้วมีพฤติกรรมเลียนแบบบิดา แต่ควมวัฒนธรรมบิดามักต้องออกห่างงานนอกบ้านมากกว่ามารดา เด็กจึงมีการเลียนแบบบิดาน้อย เหตุผลอีกประการหนึ่งของแมคคาร์ธี (Mc Carthy อ้างอิงมาจาก Hurlock. 1970 : 113) ก็คือ เด็กหญิงมักจะมีการเล่นที่ต้องใช้ภาษาในขณะที่

การเล่นของเด็กชายไม่มี แต่ปัจจุบันเหตุผลทั้งสองประการนี้ไม่ค่อยทันสมัยนัก เพราะมารดาในปัจจุบันมีงานทำมาก ความแตกต่างระหว่างเพศจึงน้อยลง ยิ่งกว่านั้นเด็กชายก็มีการเล่นที่ต้องใช้ภาษามากขึ้นกว่าเดิม ในการศึกษาของแมคคาร์ธี (Mc Carthy อ้างอิงมาจาก De Vito. 1964 : 207) ทำกับเด็กอายุ 18 - 54 เดือน ปรากฏว่ามีความแตกต่างระหว่างเพศ คือเด็กหญิงมีพัฒนาการด้านภาษาคือกว่าเด็กชาย 14 เดือน โดยเด็กชายสามารถแสดงความเข้าใจภาษา 49 % ส่วนเด็กหญิงมี 78 % เออร์วิน และ เซน (Irwin and Chen อ้างอิงมาจาก Hurlock. 1964:209) ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างเพศว่าในช่วงขวบปีที่สองนี้เด็กหญิงแสดงความสามารถในการออกเสียงได้ดีกว่า แม้ว่าก่อนที่เด็กจะพูดได้ก่อนเด็กชาย เด่นกว่าในการเรียนรู้ที่จะพูดประโยคยาว ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องกว่า รวมทั้งการใช้คำและความเข้าใจที่ถูกต้อง แมคคาร์ธี (Mc Carthy อ้างอิงมาจาก Yvonne. 1968:329) รายงานไว้มากกว่า 99 % ของเด็กหญิงอายุสามขวบ มีความเข้าใจในคำภาษาในระดับที่เด็กชายจะพัฒนาไปถึงได้ในปีที่ต่อไป และการศึกษาที่สำคัญของ ฟิชเชอร์ (Fisher อ้างอิงมาจาก Landreth. 1958 : 153) พบว่าเด็กหญิงเหนือกว่าเด็กชายในด้านจำนวนคำและความแตกต่างของชนิดของคำที่ใช้

ในด้านอายุนั้น เกล (Gale อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 : 588) พบว่า ลูกคนที่สองและสาม ใช้คำเป็นส่วนเท่าของลูกคนแรกเมื่ออายุเท่ากัน ส่วน เดวิส อ้างอิงมาจาก ศรีมพวงหา 2508 : 50) ศึกษาการใช้หลักไวยากรณ์เด็ก ๆ ของเด็กกว่าจำนวนการผิดจะน้อยลงตามอายุที่เพิ่มขึ้น กริกส์บี (Grigsby อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 : 533) ใช้แบบทดสอบทางถ้อยคำของ Smith และ Williams กับเด็ก 83 คน ระหว่างอายุ 2 ปี 8 เดือน ถึง 6 ปี 4 เดือน รายงานค่าเฉลี่ยคำศัพท์เมื่ออายุต่าง ๆ ดังนี้

สามปี	โตจำนวนคำ	1507
สี่ ปี	โตจำนวนคำ	2148
ห้า ปี	โตจำนวนคำ	2527
หก ปี	โตจำนวนคำ	3054

การศึกษาของกรีกสืบไปด้วยกับของสมิธ แต่แสดงค่าที่สูงขึ้นมากกว่าสมิธ (Smith อ้างจาก Brekenridge. 1950:622) โดยอธิบายเพิ่มเติมไว้ว่า จำนวนศัพท์ของเด็กจะพัฒนาเพิ่มขึ้นตามอายุอย่างรวดเร็วทั้งแต่อายุ 3 ขวบ เป็นต้นไป และการเพิ่มขึ้นของคำในเด็กอายุเพิ่มขึ้น ยังคงรวดเร็วหลังเขาเรียนแล้ว แต่ไม่เท่าวก่อนเขาเรียน การเพิ่มเป็นการเพิ่มอย่างลดลง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าได้นำมาเป็นแนวทางในการตั้งสมมติฐานดังนี้

1. เด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูงมีสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดสูงกว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ
2. เด็กที่บิดามารดามีอาชีพรับราชการ ค้าขาย และรับจ้าง มีสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดสูงกว่าเด็กที่บิดามารดามีอาชีพเกษตรกรรม และอื่น ๆ
3. เด็กที่บิดามารดามีการศึกษาสูงมีสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดสูงกว่าเด็กที่บิดามารดามีการศึกษารองลงมา
4. เด็กที่อยู่ในเขตเมืองมีสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดสูงกว่าเด็กที่อยู่ในเขตชนบท
5. เด็กที่อยู่ในครอบครัวขนาดใหญ่มีสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดสูงกว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวขนาดเล็ก
6. เด็กอายุมากมีสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดสูงกว่าเด็กอายุน้อย
7. เด็กหญิงมีสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดสูงกว่าเด็กชาย.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ เด็กก่อนวัยเรียนอายุ สาม - หกปี จากจังหวัดนครปฐม และจังหวัดนครปฐม

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. เลือกอำเภอเมืองและสุ่มอำเภอที่มีเขตชนบทอีกหนึ่ง ถึงสองอำเภอ โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย

จังหวัดนครปฐมศึกษาจากอำเภอสองอำเภอคือ อำเภอเมือง และอำเภอสามพราน

จังหวัดนครปฐมศึกษาจากอำเภอสามอำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอบางกรวย และอำเภอบางบัวทอง สำหรับอำเภอบางบัวทองนั้นผู้วิจัยได้สุ่มเพิ่มขึ้นเนื่องจากอำเภอบางกรวยนั้น เขตชนบทมีลักษณะเป็นส่วน มีเขตไร่นาจำกัด จึงต้องสุ่มเพิ่ม

2. สุ่มตำบลมาสวมตำบลจากแต่ละอำเภอ และสุ่มหมู่บ้านหนึ่งหมู่บ้านจากแต่ละตำบล

3. แต่ละหมู่บ้านสุ่มเด็กอายุ สาม - หกปีจากบ้านเลขที่ที่มีเด็กอายุ สาม - หกปี ซึ่งได้มาจากการอำเภอ นั้น ๆ โดยทางอำเภอได้กรุณาอำนวยความสะดวกให้ตรวจจากสำเนาทะเบียนบ้าน

4. ส่วนที่เป็นเขตเทศบาล เมื่อสุ่มตำบลแล้วจึงสุ่มโดย ถนนสายหนึ่ง ๆ ในเขตเทศบาลนั้น และแต่ละสายถนนจึงสุ่มหาชื่อเด็กอายุ สาม - หกปี ตามบ้านเลขที่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งได้รับความสะดวกในการสุ่มหาชื่อเด็กอายุ สาม - หกปี ว่าอยู่บ้านเลขที่ใดจากเทศบาลจังหวัดนั้น ๆ

5. ทำการทดสอบพัฒนาการทางภาษาคายแบบทดสอบทางภาษาและใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับเด็กและบิดามารดา

6. คัดเลือกเด็กที่ทำกรทดสอบแล้วโดยสมบูรณ์มาสุ่มไว้ช่วงอายุละ 30 คน ในแต่ละกลุ่มอายุแบ่งเป็นสองประเภทคือ พวกที่อยู่ในเขตชนบท และพวกที่อยู่ในเขตเมือง ประเภทละ 15 คน ดังแสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนเด็กก่อนวัยเรียนอายุ สาม - หกปี แบ่งตามถิ่นที่อยู่

อายุ ถิ่นที่อยู่	3 ปี	4 ปี	5 ปี	6 ปี
เมือง	15	15	15	15
ชนบท	15	15	15	15
รวม	30	30	30	30

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล x

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้เครื่องมือสองประเภทคือแบบสอบถามเกี่ยวกับเด็กและบิดามารดา และแบบทดสอบพัฒนาการทางภาษาคั่งรายละเอียดต่อไปนี้

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับเด็กและบิดามารดา ได้จากการศึกษาเอกสารและขอข้อมูลจากสำนักงานต่าง ๆ แล้วนำมาเป็นเกณฑ์โดยปรับปรุงให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันมากที่สุดสำหรับเขียนแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา ขนาดของครอบครัว ถิ่นที่อยู่ เพศ และอายุของเด็ก

2. แบบทดสอบพัฒนาการทางภาษา เครื่องมือชิ้นนี้เป็นรูปภาพซึ่งมีลักษณะเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ของเด็ก เช่นภาพการเล่นของเด็ก ภาพพระบิณฑบาต ภาพทลาคันน้ำ ภาพการรับประทานอาหาร ภาพแม่ค้ากับผลไม้ ภาพเด็กและแม่ เป็นต้น

วิธีสร้างแบบทดสอบ

2.1 ศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กก่อนวัยเรียน ทั้งที่เป็นทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับคำต่าง ๆ ที่เด็กใช้เป็นส่วนมาก และเนื้อเรื่องที่เด็กวัยนี้ชอบพูดถึง

2.2 รวบรวมภาพซึ่งมีลักษณะตามข้อ 2.1

2.3 นำภาพที่รวบรวมได้ให้นักจิตวิทยาและผู้เชี่ยวชาญสามท่าน พิจารณาคัดเลือกภาพที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุดออกมาจำนวน 10 ภาพ

2.4 นำภาพทั้ง 10 ภาพไปลองทดสอบกับเด็กก่อนวัยเรียนซึ่งมีอายุและสภาพต่างกันจำนวน 60 คน

2.5 ผลที่ได้จากการทดสอบนำมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของแต่ละภาพ โดยนำความถี่ของคำที่เด็กพูดแต่ละคนในแต่ละภาพมาให้นำหนักเป็นคะแนน หลังจากนั้นนำคะแนนมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ตัด 27 % ของผู้ใดคะแนนมากเป็นกลุ่มสูง และตัด 27 % ของผู้ใดคะแนนน้อยเป็นกลุ่มต่ำ นำคะแนนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาหาความแตกต่างโดยใช้ t - test (Edward, 1957 : 104) ได้ค่าอำนาจจำแนกดังนี้

ตาราง 2 ค่าอำนาจจำแนกของรูปภาพ

รูปภาพ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
ภาพการรับประทานอาหาร	3.2422 **
ภาพบ้านของเรา	4.5371 **
ภาพเด็กก้มของ เดน	4.6830 **
ภาพเด็กก้มเครื่องเขียน	1.7881
ภาพตลาดน้ำ	4.5304 **
ภาพพระบิณฑบาต	2.7613 **
ภาพเกวียนในทุ่งนา	2.2845 **
ภาพแมคากับผลไม้	3.2501 **
ภาพแม่และเด็ก	4.3227 **
ภาพเด็กเล่นชิงช้า	4.5197 **

** มีนัยสำคัญ .01

2.6 เลือกภาพที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง แจกภาพเพื่อนำไปทดสอบ

2.7 หาค่าความเชื่อมั่นของภาพโดยใช้ Coefficient Alpha

(Cronbach, 1949:160) ได้ค่าความเชื่อมั่น .852 ซึ่งนับว่ามีความเชื่อมั่นสูง

ดังนั้นจึงได้ภาพที่มีความเชื่อมั่น มีอำนาจจำแนก มีความเที่ยงตรง

ตามโครงสร้างและเนื้อหา เนื่องจากเป็นภาพเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็ก

3. เทปบันทึกเสียง เป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกเสียงของเด็กที่พูดในขณะดูรูปภาพ

4. นาฬิกา เป็นเครื่องมือสำหรับจับเวลาที่เด็กพูดในแต่ละภาพ

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

นำแบบสอบถามเกี่ยวกับเด็กและบิดามารดา รูปภาพที่จะใช้ทดสอบพัฒนาการทางภาษาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ทำความคุ้นเคยกับเด็กและบิดามารดา
2. สัมภาษณ์บิดามารดาของเด็กตามแบบสอบถามเกี่ยวกับเด็กและบิดามารดา
3. ให้แรงจูงใจเด็กโดยใช้รูปภาพที่จะทดสอบให้เด็กดูที่ละภาพพร้อมทั้งเริ่มต้นพูดว่า "นี่อย่างไรคะ ภาพที่ครูอยากใหหนูดู" (รอสัก สอง - สาม วินาทีเพื่อให้โอกาสเด็กพูดจากภาพ) หรืออาจแนะนำเด็กว่า "ไหนลองบอกครูซิว่าภาพนี้เกี่ยวกับอะไร" เป็นการให้คำพูดกระตุ้นเล็กน้อย แต่ถายังไม่มีคำตอบอาจถามต่อไปว่า "หนูลองบอกครูทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นในรูปภาพ" ถายังไม่มีคำตอบอาจถามต่อไปว่า "รูปเด็กอยู่ที่ไหนคะ ออ ถูกแล้ว อะไรอีกละที่หนูเห็น" ให้อ่านคำว่า "อะไรอีก" ถ้าจำเป็น

4. พูดเสริมแรงเมื่อเด็กพูดชมภาพหนึ่ง ๆ (ทั้งนี้เพราะความสนใจของเด็กวัยนี้มีระยะสั้น เวลาที่ใช้ในแต่ละภาพประมาณ 5 นาที) เป็นต้นว่า "เก่งคะ คีมากคะ เกี่ยวกับครูมีขนมไหวยณะ ฯลฯ"

วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

1. นำคำพูดของเด็กที่บันทึกเสียงไว้แล้วมาถอดหาจำนวนถ้อยคำชนิดต่าง ๆ และความถี่ของคำที่ซ้ำรวมกัน การพิจารณาใช้หลักไวยากรณ์โดยแยกคำพูดของเด็กแต่ละคนออกเป็นประโยค เพื่อค้นหาแต่ละคำในประโยคทำหน้าที่อย่างไร ในกรณีนี้ได้ใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และหลักภาษาของ ก้ำชัย ทองหล่อ (ก้ำชัย ทองหล่อ 2515:295-358) ประกอบการพิจารณา ชนิดของคำแยกออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

- 1.1 คำนามและสรรพนาม (ทั้งที่เป็นประธานและกรรมของประโยค)
- 1.2 คำกริยา
- 1.3 คำวิเศษณ์

1.4 คำอื่น ๆ (บุรพท สันธาน อทาน และคำที่ไม่มีความหมายอื่น ๆ)
 สำหรับคำศัพท์เฉพาะ คำภาษาต่างประเทศ คำภาษาพื้นเมือง คำขยาย ฯลฯ จะจัดทั้งไป
 กิ่งตัวอย่างต่อไปนี้

นาม - สรรพนาม	ความถี่	กริยา	ความถี่	วิเศษณ์	ความถี่	อื่น ๆ	ความถี่	
1. เขาชื่ออาหารเขอะแยะเลย ที่รานลุง	เขา	ชื่อ	1	เขอะ แยะ เลย	1	ที่	1	
	อาหาร		1		1			
	ราน		1		1			
	ลุง		1					
2. อูฐ ของเลน	อูฐ	ของเลน	1			อูฐ	1	
3. ในเรือมียักษ์โลดขย	เรือ	มี	11	ขย	1	ใน	1	
	ยักษ์							1
	โลด(โล)							1
4. นี่เงเทเลเซอร์	นี่			เง	1			
5. เขาถือพายเรือ	ไม้พาย	ถือ	1					
รวม	9	รวม	6	รวม	4	รวม	3	

วิธีการแยกชนิดของคำตามตัวอย่าง พิจารณานำหน้าของคำและคำศัพท์เฉพาะเช่น
 "ยง" คำภาษาต่างประเทศเช่น "เทเลเซอร์" จะจัดทั้งไป คำที่เติมพยางค์แต่ให้ความ
 หมายถึงจะนับความถี่ด้วย เช่น "โล" มาจากกิลโล และ "พายเรือ" หมายถึง ไม้พายนั่นเอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัธยฐานเลขคณิตโดยไชสุทร (Edward. 1957 : 52)

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน มัธยฐานเลขคณิต
 ΣX แทน ผลรวมของค่าของค่า
 N แทน จำนวนเด็กในแต่ละกลุ่ม

2. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยไชสุทร (Glass. 1970 : 82)

$$s = \sqrt{\frac{N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ s แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 ΣX แทน ผลรวมของคะแนน
 ΣX^2 แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนน
 N แทน จำนวนเด็กในกลุ่ม

3. หาค่าอำนาจจำแนกของรูปภพไช (Edward. 1957 : 104)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าคะแนนทดสอบนัยสำคัญ
 \bar{X}_1 แทน ค่ามัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มที่ หนึ่ง
 \bar{X}_2 แทน ค่ามัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มที่ สอง

S_1^2, S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ หนึ่ง และ สอง ตามลำดับ

N_1, N_2 แทน จำนวนเด็กในกลุ่มที่ หนึ่ง และ สอง ตามลำดับ

4. ทหาค่าความเชื่อมั่นของรูปภาพโดยใช้ Coefficient Alpha (Cronback.

1949 : 160)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[\frac{S_t^2 - S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ S_i^2 แทน ความแปรปรวนของรูปภาพแต่ละรูปภาพ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของรูปภาพทั้งหมด

r_{tt} แทน ค่าความสัมพันธ์

n แทน จำนวนรูปภาพ

5. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระในพัฒนาการทางภาษา
โดยใช้ไคสแควร์ (Chi - square) (Garett. 1966 : 253)

$$\chi^2 = \frac{\sum [F_O - F_E]^2}{F_E}$$

เมื่อ χ^2 แทน ค่าความแตกต่าง

F_O แทน ความถี่จริงของค่าแต่ละชนิด

F_E แทน ความถี่ที่คาดหวังของค่าแต่ละชนิด

6. ทหาค่าความถี่ที่คาดหวังจากสูตร (Garett. 1966 : 263)

$$F_E = \frac{(\text{ผลรวมความถี่ตามแนวตั้ง}) (\text{ผลรวมความถี่ตามแนวยืน})}{\text{ผลรวมความถี่ทั้งหมด}}$$

ผลการค้นหา

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายที่จะกล่าวต่อไปนี้ เพื่อสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์และให้เป็นที่เข้าใจตรงกัน จึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ดังนี้

N	แทน	จำนวนเด็กก่อนวัยเรียนในกลุ่ม
X	แทน	มัธยัมเลขคณิตของควมถี่ของค่า
ΣX	แทน	ผลรวมควมถี่ของค่า
X^2	แทน	ค่าควมแตกตางควมนี้ยสำคัญ
df	แทน	จำนวนเงื่อนไข (degree of freedom)
**	แทน	ควมมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ภายหลังจากการจัดกระทำกับข้อมูลด้วยการแยกควมถี่ของค่าชนิดตาง ๆ ตรวจสอบและรวบรวมจำนวนค่าแต่ละชนิดแล้วจะได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. หาคามัธยัมเลขคณิตของค่าแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนกลุ่มตาง ๆ
2. หาสถัส่วนของค่าในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนกลุ่มตาง ๆ
3. เขียนกราฟแสดงค่าสถัส่วนของค่าในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนกลุ่มตาง ๆ
4. เปรียบเทียบควมแตกตางระหว่างตัวแปรอิสระในควมถี่ของค่าในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนกลุ่มตาง ๆ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 - 7 ตามตาราง 17 - 23

ผลการค้นคว้า

ตาราง 3 มัธยิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน

สถานภาพทางเศรษฐกิจ	N	นาม-สรรพนาม		กริยา		วิเศษณ์		อื่น ๆ	
		ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}
สูง	36	3861	107.25	2039	56.6388	790	21.9444	357	9.9167
ปานกลาง	42	3456	82.2857	1382	32.9047	766	18.2380	199	4.7380
ต่ำ	42	4303	97.6904	1439	36.6428	647	15.4047	280	6.6667

จากตาราง 3 แสดงว่า

1. ปริมาณการใช้คำนาม - สรรพนาม คำกริยา และคำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง ต่ำ และปานกลาง ตามลำดับ

2. ปริมาณการใช้คำวิเศษณ์ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง ปานกลาง และต่ำ ตามลำดับ

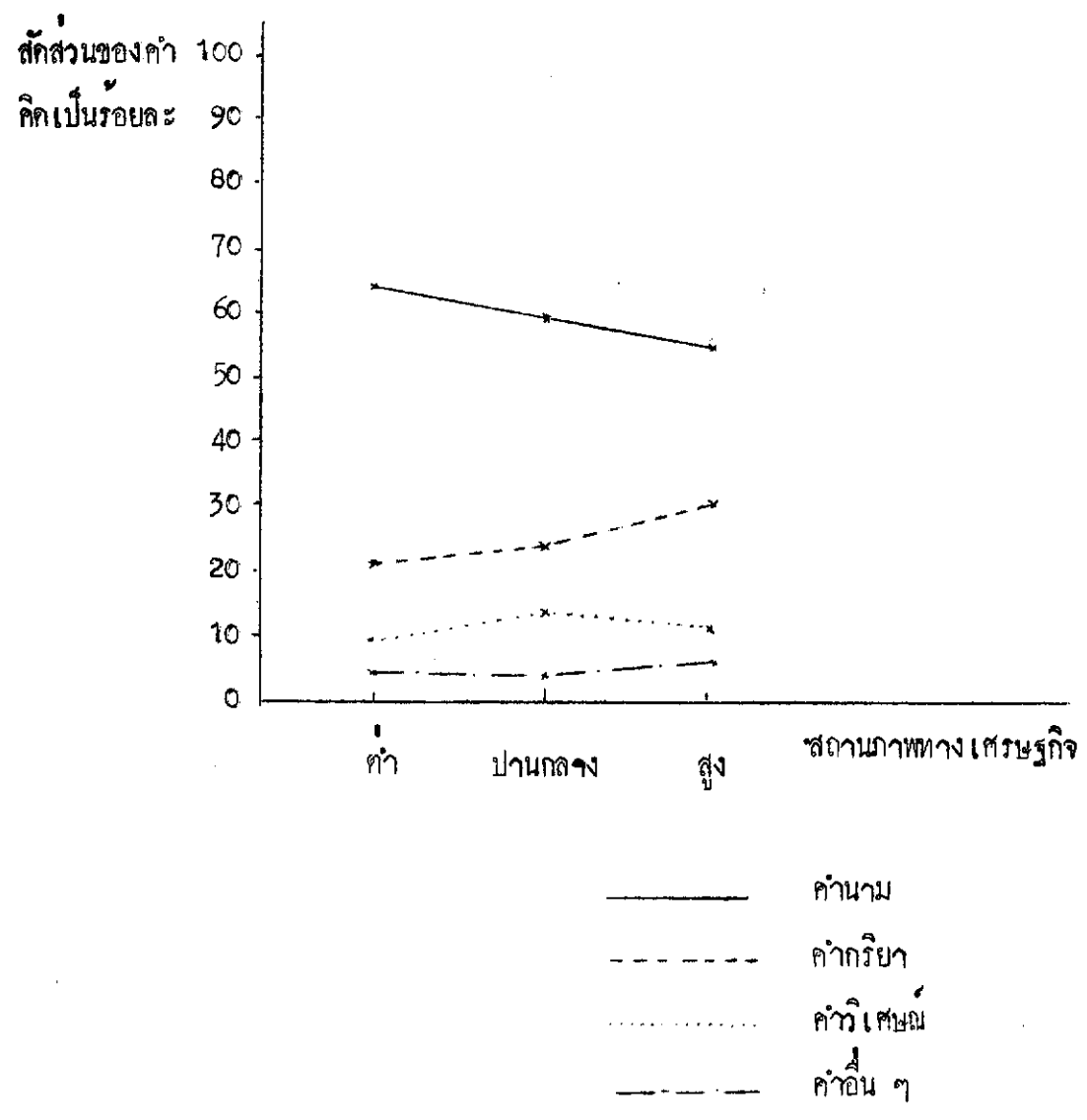
ตาราง 4 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน

สถานภาพทางเศรษฐกิจ	สัดส่วนของค่าคิดเป็นร้อยละ			
	นาม - สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ
สูง	54.79	28.93	11.21	5.07
ปานกลาง	59.56	23.82	13.20	3.42
ต่ำ	64.52	21.58	9.70	4.20

จากตาราง 4 แสดงว่า

1. สัดส่วนของการใช้คำนาม - สรรพนามจะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ต่ำ ปานกลาง และสูง ตามลำดับ
 2. สัดส่วนของการใช้คำกริยา จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง ปานกลาง และต่ำ ตามลำดับ
 3. สัดส่วนของการใช้คำวิเศษณ์จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ปานกลาง สูง และต่ำ ตามลำดับ
 4. สัดส่วนของการใช้คำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว สูง ต่ำ และปานกลาง ตามลำดับ
- ทั้งแสดงไว้ในกราฟต่อไปนี้

รูป 1 กราฟแสดงสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน

ตาราง 5 มัธยิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชั้นของเด็กก่อนวัยเรียนที่บิตามารคมืออาชีพ
ต่างกัน

อาชีพ	N	นาม-สรรพนาม		กริยา		วิเศษณ์		อื่น ๆ	
		ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}
ราชการ	6	619	103.1667	363	60.5	149	24.8333	48	8
ค้าขาย	30	3025	100.8333	1332	44.4	707	23.5667	223	7.4333
รับจ้าง	24	2402	100.0833	1116	46.5	563	23.4583	200	8.33
เกษตรกรรม	22	2199	49.9545	676	30.7273	317	14.4090	102	4.6363
อื่น ๆ	38	3375	88.8158	1373	36.1316	467	12.2894	263	6.9210

จากตาราง 5 แสดงว่า

1. ปริมาณการใช้คำนาม - สรรพนาม และคำวิเศษณ์ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่บิตามารคมืออาชีพรับราชการ ค้าขาย รับจ้าง เกษตรกรรม และอื่น ๆ ตามลำดับ
2. ปริมาณการใช้คำกริยา จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่บิตามารคมืออาชีพรับราชการ รับจ้าง ค้าขาย อื่น ๆ และเกษตรกรรม ตามลำดับ
3. ปริมาณการใช้คำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่บิตามารคมืออาชีพ รับจ้าง รับราชการ ค้าขาย อื่น ๆ และเกษตรกรรม ตามลำดับ

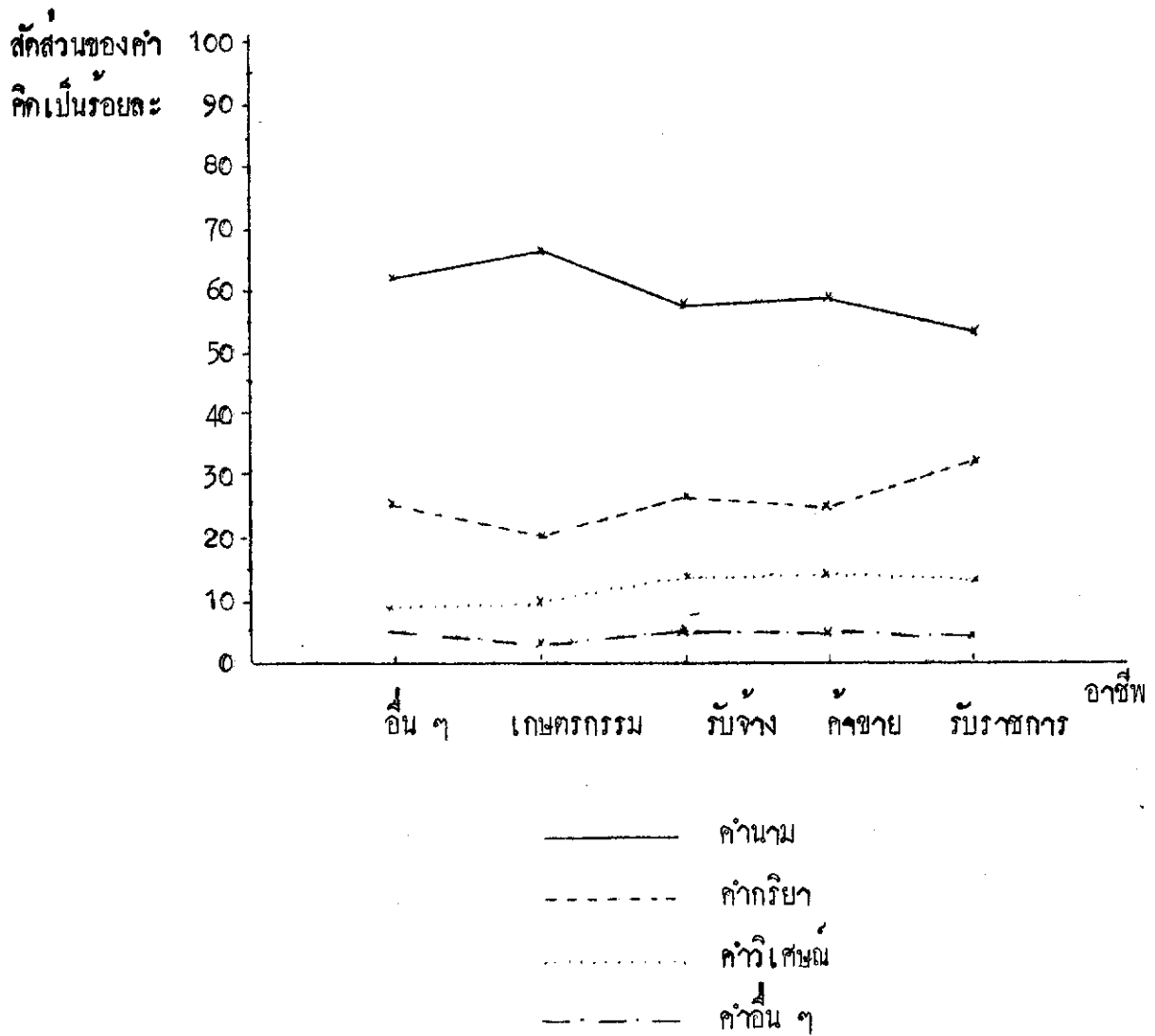
ตาราง 6 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารคามีอาชีพ
ต่างกัน

อาชีพ	สัดส่วนของค่าคิดเป็นร้อยละ			
	นาม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ
ราชการ	52.50	30.79	12.64	4.07
ค้าขาย	57.22	25.19	13.37	4.22
รับจ้าง	56.11	26.07	13.15	4.67
เกษตรกรรม	66.76	20.52	9.62	3.10
อื่น ๆ	61.61	25.06	8.53	4.8

จากตาราง 6 แสดงว่า

1. สัดส่วนการใช้คำนาม - สรรพนาม จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารคามีอาชีพ เกษตรกรรม อื่น ๆ ค้าขาย รับจ้าง และรับราชการ ตามลำดับ
 2. สัดส่วนของการใช้คำกริยาจะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารคามีอาชีพรับราชการ รับจ้าง ค้าขาย อื่น ๆ และเกษตรกรรม ตามลำดับ
 3. สัดส่วนของการใช้คำวิเศษณ์จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารคามีอาชีพ ค้าขาย รับจ้าง รับราชการ เกษตรกรรม และอื่น ๆ ตามลำดับ
 4. สัดส่วนของการใช้คำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารคามีอาชีพอื่น ๆ รับจ้าง ค้าขาย รับราชการ และเกษตรกรรม ตามลำดับ
- ดังแสดงไว้ในกราฟต่อไปนี้

รูป 2 กราฟแสดงสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนที่มีความสามารถมีอาชีพต่างกัน

ตาราง 7 มัธยิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชั้นของ เด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารคามีการศึกษา
ต่างกัน

การศึกษาของ บิดามารดา	N	นาม-สรรพนาม		กริยา		วิเศษณ์		อื่น ๆ	
		ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}
สูงกว่ามัธยมศึกษา	6	716	119.3333	394	65.6667	270	45	107	17.8333
มัธยมศึกษา	14	1524	108.8571	715	51.0714	377	26.9286	129	9.2142
ประถมศึกษา	90	8498	94.4222	3481	38.6778	1514	16.8222	566	6.2888
ไม่ได้รับการศึกษา	10	882	88.2	270	27	42	4.2	34	3.4

จากตาราง 7 แสดงว่า

ปริมาณการใช้คำนาม - สรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ จะเรียงลำดับ
จากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารคามีการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษา มัธยมศึกษา
ประถมศึกษา และไม่ได้รับการศึกษาลำดับ

ตาราง 8 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารดามีการศึกษา
ต่างกัน

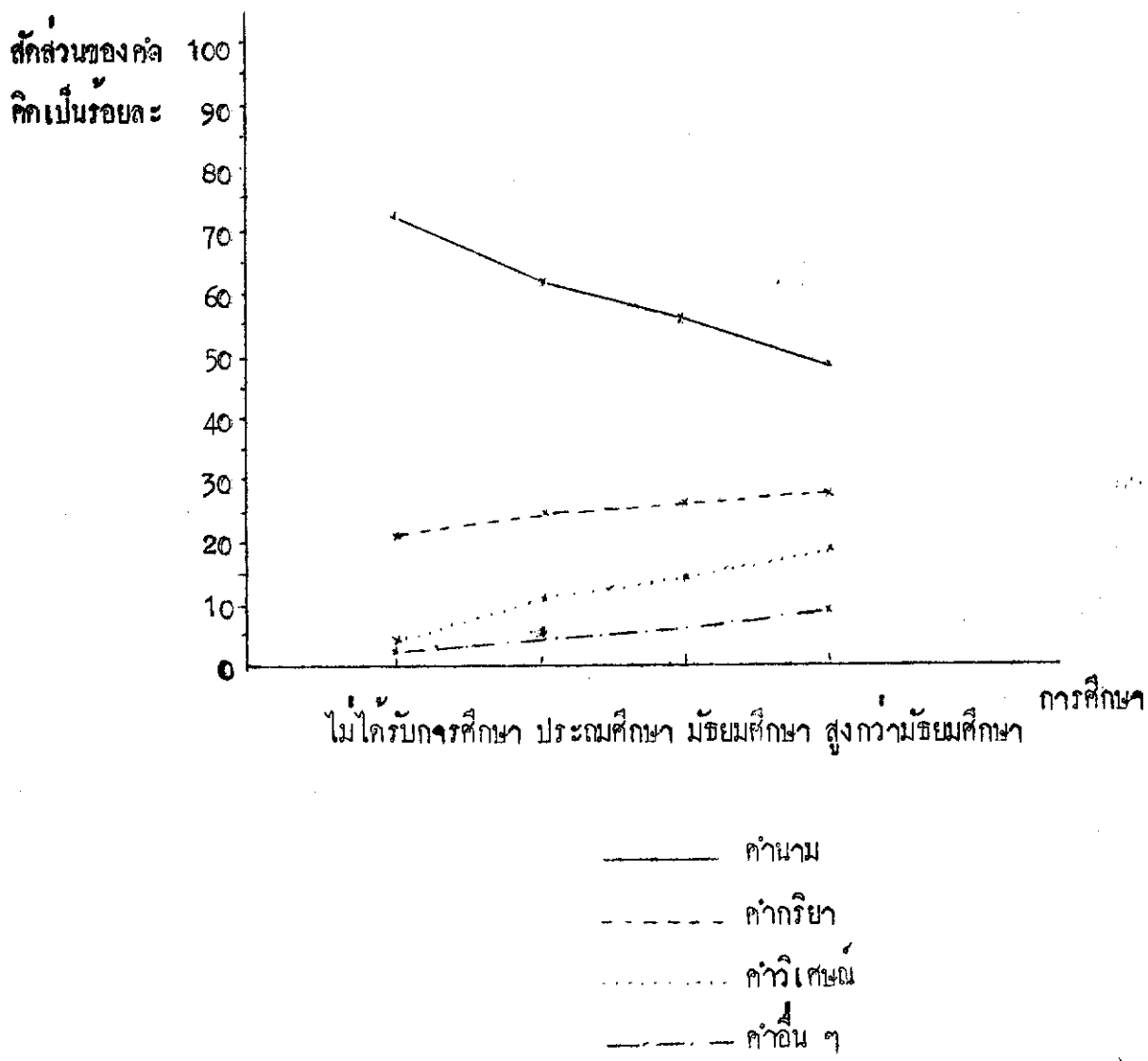
การศึกษาของ บิดามารดา	สัดส่วนของค่าคิดเป็นร้อยละ			
	นม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ
สูงกว่ามัธยมศึกษา	48.15	26.50	18.16	7.20
มัธยมศึกษา	55.52	26.05	13.73	4.70
ประถมศึกษา	60.45	24.76	10.77	4.02
ไม่ได้รับการศึกษา	71.82	21.99	3.42	2.77

จากตาราง 8 แสดงว่า

1. สัดส่วนการใช้คำนาม - สรรพนาม จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารดาไม่ได้รับการศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และสูงกว่ามัธยมศึกษาตามลำดับ
2. สัดส่วนการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษา มัธยมศึกษา ประถมศึกษา ไม่ได้รับการศึกษา

ดังแสดงไว้ในกราฟต่อไปนี้

รูป 3 กราฟแสดงสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาต่างกัน

ตาราง 9 มัธยิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน

ถิ่นที่อยู่	N	นาม-สรรพนาม		กริยา		วิเศษณ์		อื่น ๆ	
		ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}
เมือง	60	5561	92.6833	2508	41.8	1137	18.95	513	8.55
ชนบท	60	6059	100.9833	2352	39.2	1066	17.7667	323	5.3832

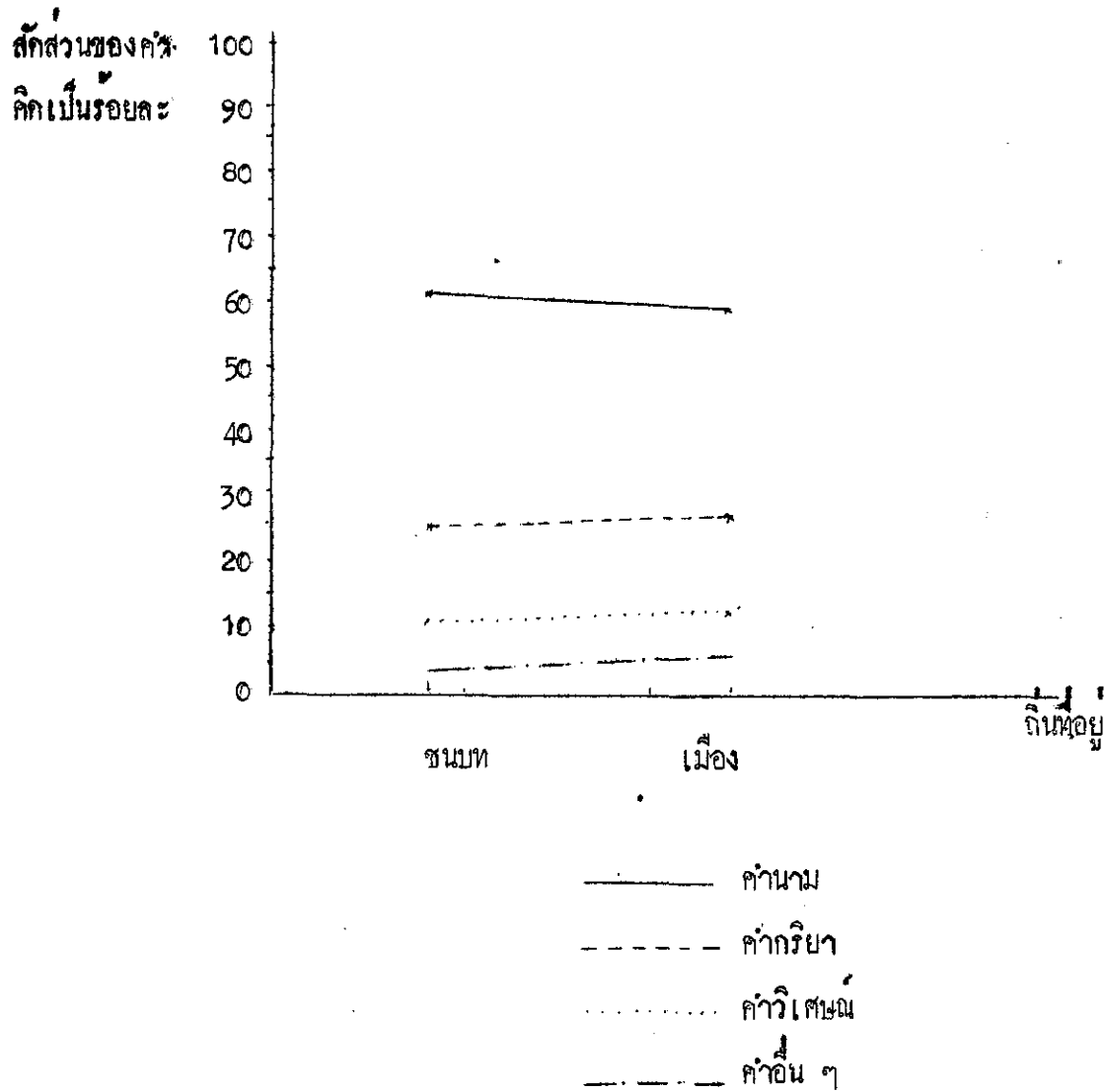
จากตาราง 9 เด็กที่อยู่ในเขตเมืองมีการใช้คำนาม - สรรพนาม โดยเฉลี่ยต่ำกว่าการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ โดยเฉลี่ยสูงกว่าเด็กที่อยู่ในเขตชนบท

ตาราง 10 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน

ถิ่นที่อยู่	สัดส่วนของคำคิดเป็นร้อยละ			
	นาม - สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ
เมือง	57.22	25.81	11.70	5.27
ชนบท	61.83	24	10.88	3.29

จากตาราง 10 เด็กที่อยู่ในเขตเมืองมีสัดส่วนของการใช้ คำนาม - สรรพนาม ต่ำกว่าสัดส่วนของการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ สูงกว่าเด็กที่อยู่ในเขตชนบท

รูป 4 กราฟแสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน

ตาราง 11 มัชฌิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีขนาดครอบครัว
ต่างกัน

ขนาดครอบครัว	N	นาม-สรรพนาม		กริยา		วิเศษณ์		อื่น ๆ	
		ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}
ใหญ่ (7 คนขึ้นไป)	10	1074	107.4	301	30.1	102	10.2	41	4.1
กลาง (4-6 คน)	43	4168	96.9302	1371	31.8837	673	15.6511	195	4.5349
เล็ก (1-3 คน)	67	6378	95.1940	3188	47.58	1428	21.3134	600	8.9552

จากตาราง 11 แสดงว่า

1. ปริมาณการใช้คำนาม - สรรพนาม จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในครอบครัวขนาดใหญ่ ปานกลาง และเล็ก ตามลำดับ
2. ปริมาณการใช้คำนาม - สรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในครอบครัวขนาดเล็ก ปานกลาง และเล็กตามลำดับ

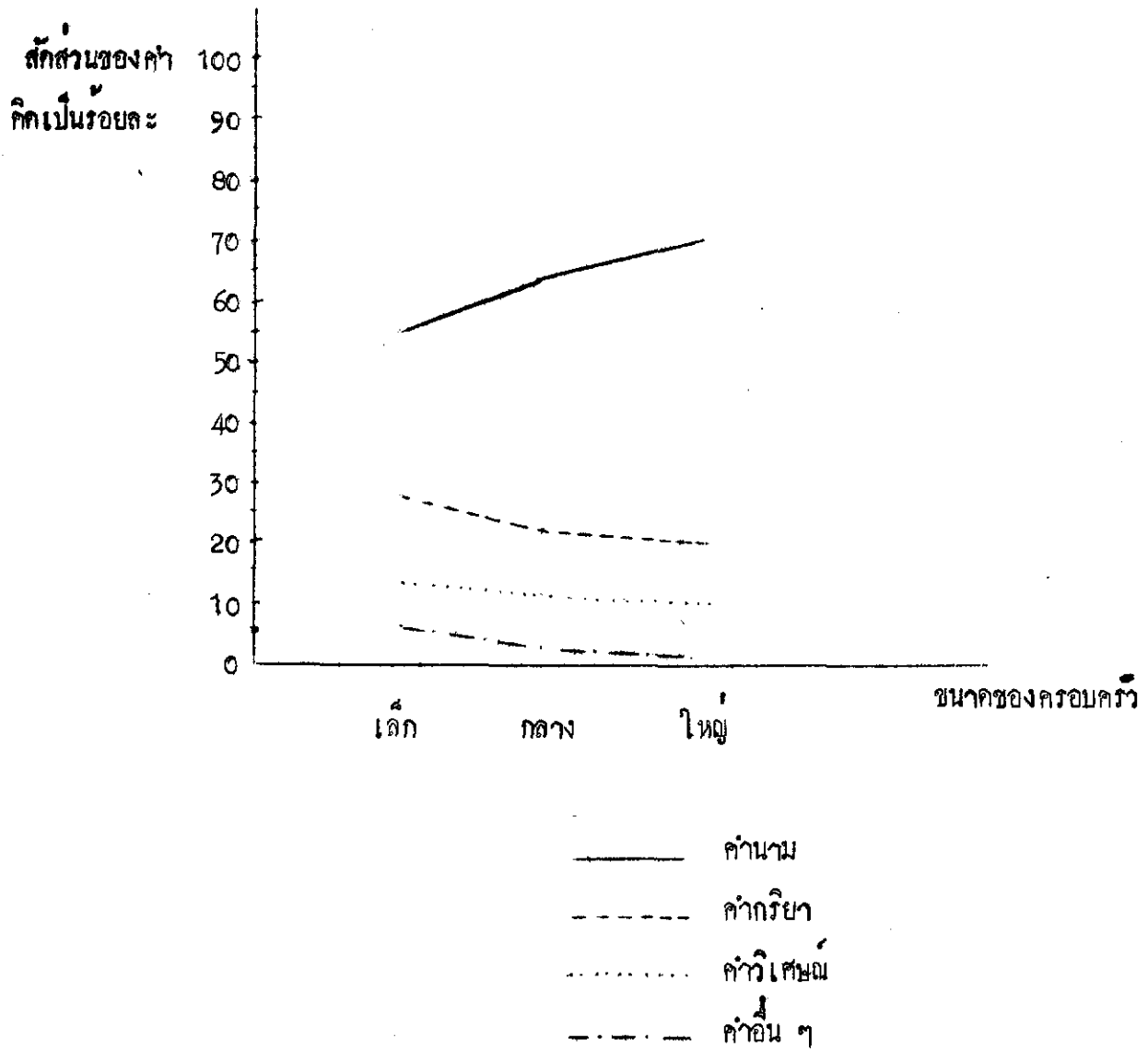
ตาราง 12 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนที่มีขนาดครอบครัวต่างกัน

ขนาดครอบครัว	สัดส่วนของค่าคิดเป็นร้อยละ			
	นาม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ
ใหญ่ (7 คนขึ้นไป)	70.75	19.83	6.72	2.7
กลาง (4 - 6 คน)	65.05	21.40	10.50	3.04
เล็ก (1 - 3 คน)	55.01	27.50	12.32	5.18

จากตาราง 12 แสดงว่า

1. สัดส่วนการใช้คำนาม - สรรพนามจะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในครอบครัวขนาดใหญ่ ปานกลาง และเล็ก ตามลำดับ
2. สัดส่วนของการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในครอบครัวขนาดเล็ก ปานกลาง และใหญ่ ตามลำดับ
 ดังแสดงไว้ในกราฟต่อไปนี้

รูป 5 กราฟแสดงสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีขนาดครอบครัวต่างกัน

ตาราง 13 มัชฌิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุต่างกัน

อายุ	N	นาม-สรรพนาม		กริยา		วิเศษณ์		อื่น ๆ	
		ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}
3 ปี (3 ปี - 3 ปี 11 เดือน)	30	3165	105.5	1145	38.1667	389	12.9667	143	4.7667
4 ปี (4 ปี - 4 ปี 11 เดือน)	30	3101	103.3667	1247	41.5667	644	21.4667	227	7.5667
5 ปี (5 ปี - 5 ปี 11 เดือน)	30	2796	93.2	1292	43.0667	646	21.5333	265	8.8333
6 ปี (6 ปี - 6 ปี 11 เดือน)	30	2558	85.2667	1176	39.2	524	17.4667	201	6.7

จากตาราง 13 แสดงว่า

1. ปริมาณการใช้คำนาม - สรรพนาม จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 3 ปี 4 ปี 5 ปี และ 6 ปี ตามลำดับ
2. ปริมาณการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 5 ปี 4 ปี 6 ปี และ 3 ปี ตามลำดับ

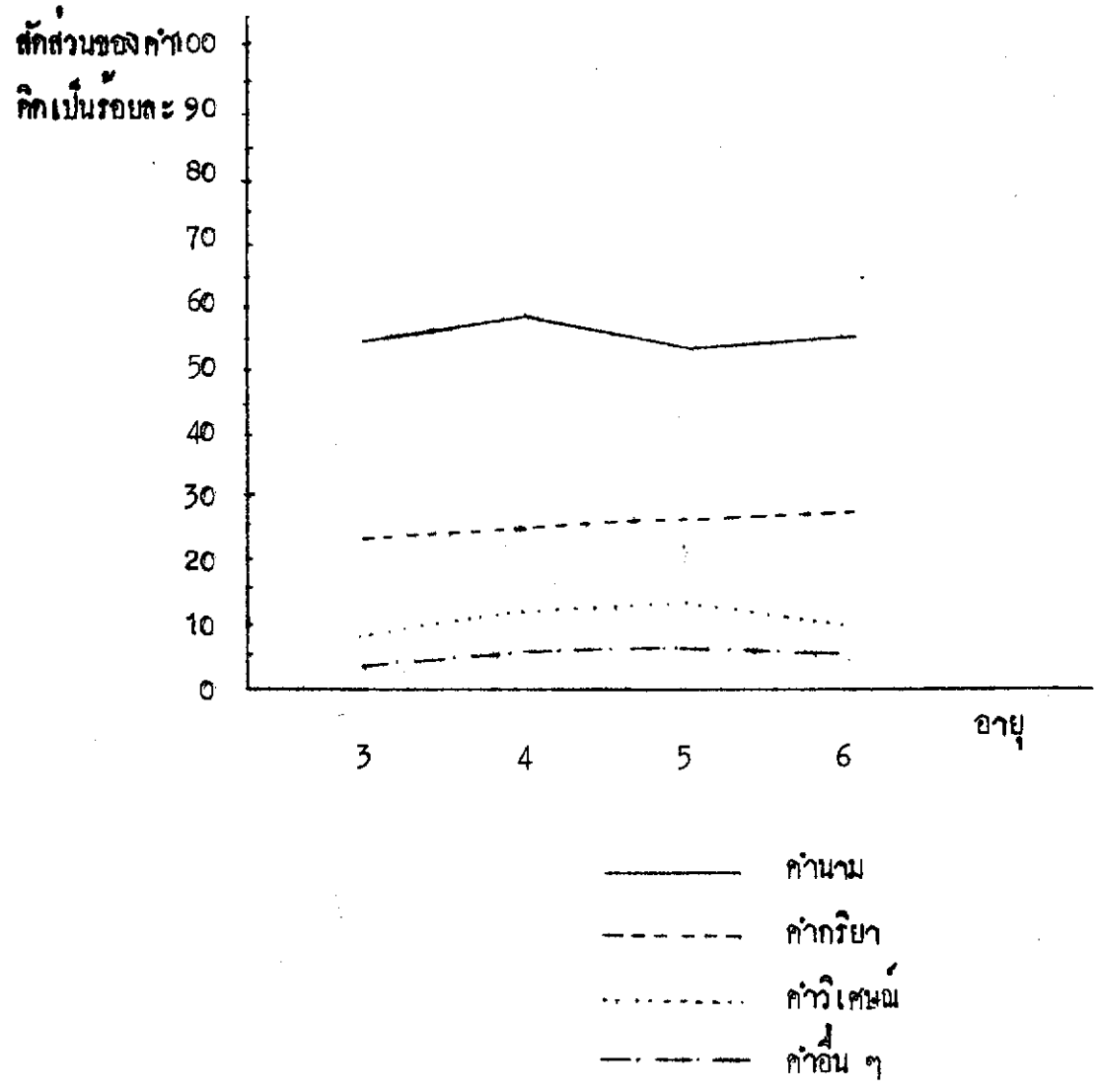
ตาราง 14 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุต่างกัน

อายุ	สัดส่วนของค่าคิดเป็นร้อยละ			
	นาม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ
3 ปี (3 ปี - 3 ปี 11 เดือน)	56.37	23.65	8.03	2.95
4 ปี (4 ปี - 4 ปี 11 เดือน)	59.42	23.89	12.34	4.35
5 ปี (5 ปี - 5 ปี 11 เดือน)	55.93	25.85	12.92	5.30
6 ปี (6 ปี - 6 ปี 11 เดือน)	57.37	26.37	11.75	4.51

จากตาราง 14 แสดงว่า

1. สัดส่วนของการใช้คำนาม - สรรพนามจะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 3 ปี 4 ปี 5 ปี และ 6 ปี ตามลำดับ
2. สัดส่วนของการใช้คำกริยาจะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 6 ปี 5 ปี 4 ปี และ 3 ปี ตามลำดับ
3. สัดส่วนของการใช้คำวิเศษณ์จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 5 ปี 4 ปี 6 ปี และ 3 ปี ตามลำดับ
4. สัดส่วนของการใช้คำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 5 ปี 6 ปี 4 ปี และ 3 ปี ตามลำดับ

รูป 6 กราฟแสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุต่าง ๆ กัน

ตาราง 15 มัชฌิมเลขคณิตของค่าในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียน เพศต่างกัน

เพศ	N	นาม-สรรพนาม		กริยา		วิเศษณ์		อื่น ๆ	
		ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}	ΣX	\bar{X}
ชาย	60	5825	77.0833	2239	37.3166	1068	18.4667	399	6.65
หญิง	60	5795	96.5833	2621	43.6833	1135	18.9166	437	7.2833

จากตาราง 15 เด็กชายมีการใช้คำนาม - สรรพนาม โดยเฉลี่ยสูงกว่าเด็กหญิง แต่เด็กชายมีการใช้ คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ โดยเฉลี่ยต่ำกว่าเด็กหญิง

ตาราง 16 แสดงสัดส่วนของค่าในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนที่มีเพศต่างกัน

เพศ	สัดส่วนของค่าทุกเป็นร้อยละ			
	นาม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ
ชาย	61.12	23.49	11.20	4.19
หญิง	58.02	26.24	11.36	4.38

จากตาราง 16 เด็กชายมีสัดส่วนของการใช้คำนาม - สรรพนาม สูง แต่มีสัดส่วนของการใช้ คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ ต่ำกว่าเด็กหญิง ดังแสดงในกราฟต่อไปนี้

ตาราง 17 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของคำในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน

สถานภาพทางเศรษฐกิจ	นาม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ	รวม
สูง	3861 (4195.2)	2039 (1754.6)	790 (795.4)	357 (301.8)	7047
ปานกลาง	3456 (3454.6)	1382 (1444.9)	766 (654.9)	199 (248.5)	5803
ต่ำ	4303 (3970.17)	1439 (1660.50)	647 (752.69)	280 (285.63)	6669
รวม	11620	4860	2203	836	19519

$$\chi^2 = 190.55^{**} \quad df = 6$$

จากตาราง 17 เด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาศาสตร์และสัคส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 18 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของคำในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความจรรยา
มีอาชีพต่างกัน

อาชีพ	นาม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ	รวม
ราชการ	619 (701.87)	363 (293.55)	149 (133.07)	48 (50.49)	1179
ค้าขาย	3025 (3147.44)	1332 (1316.4)	707 (596.71)	223 (226.44)	5287
รับจ้าง	2402 (2548.55)	1116 (1065.92)	563 (483.17)	200 (183.36)	4281
เกษตรกรรม	2199 (1960.97)	676 (820.17)	317 (371.78)	102 (141.08)	3294
อื่น ๆ	3375 (3261.15)	1373 (1363.96)	467 (618.27)	263 (234.62)	5478
รวม	11620	4860	2203	836	19519

$$\chi^2 = 194.81^{**}$$

$$df = 12$$

จากตาราง 18 เด็กที่มีความจรรยาอาชีพต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาคำชนิดและสัดส่วน
ของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 19 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของค่าในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารดา
มีการศึกษาต่างกัน

การศึกษา	นาม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ	รวม
สูงกว่ามัธยมศึกษา	716 (885.24)	394 (370.25)	270 (167.83)	107 (63.69)	1487
มัธยมศึกษา	1524 (1634.15)	715 (683.47)	377 (309.81)	129 (117.57)	2745
ประถมศึกษา	8498 (8369.57)	3481 (3500.52)	1514 (1586.76)	566 (602.15)	14059
ไม่ได้รับการศึกษา	882 (731.05)	270 (305.76)	42 (138.60)	34 (52.60)	1228
รวม	11620	4860	2203	836	19519

$$\chi^2 = 266.91^{**} \quad df = 9$$

จากตาราง 19 เด็กที่บิดามารดามีการศึกษาต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษากำหนดและ
สัดส่วนของค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 20 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของคำในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มติดนที่อยู่
ต่างกัน

ถิ่นที่อยู่	นาม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ	รวม
เมือง	5561 (5785.8)	2508 (2419.9)	1137 (1096.9)	513 (416.3)	9719
ชนบท	6059 (5834.1)	2352 (2440.0)	1066 (1106.0)	323 (419.7)	9800
รวม	11620	4860	2203	836	19519

$$\chi^2 = 71.46^{**} \quad df = 3$$

จากตาราง 20 เด็กที่มติดนอยู่ต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาคำชนิดและสัดส่วนของคำ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 21 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของคำในแต่ละชนิดของ เด็กก่อนวัยเรียนที่มีขนาด
ครอบครัวต่างกัน

ขนาดครอบครัว	นาม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ	รวม
ใหญ่ (3 คนขึ้นไป)	1074 (903.69)	301 (377.96)	102 (171.33)	41 (65.01)	1518
กลาง (4 - 6 คน)	4168 (3814.20)	1371 (1595.27)	673 (723.12)	195 (274.41)	6407
เล็ก (1 - 3 คน)	6378 (6902.11)	3188 (2886.77)	1428 (1308.55)	600 (496.57)	11594
รวม	11620	4860	2203	836	19519

$$\chi^2 = 280.92^{**} \quad df = 6$$

จากตาราง 21 เด็กที่มาจากครอบครัวขนาดต่างกัันมีพัฒนาการทางภาษาคำสนธิและ
สัดส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 22 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของคำในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่อายุต่างกัน

อายุ	นาม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ	รวม
3 ปี (3 ปี - 3 ปี 11 เดือน)	3165 (2882.53)	1145 (1205.60)	389 (546.49)	143 (207.38)	4842
4 ปี (4 ปี - 4 ปี 11 เดือน)	3101 (3106.96)	1247 (1299.47)	644 (589.04)	227 (223.53)	5219
5 ปี (5 ปี - 5 ปี 11 เดือน)	2796 (2975.99)	1292 (1244.69)	646 (564.21)	265 (214.11)	4999
6 ปี (6ปี - 6 ปี 11 เดือน)	2558 (2654.52)	1176 (1110.24)	524 (503.26)	201 (190.98)	4459
รวม	11620	4860	2203	836	19519

$$\chi^2 = 148.7^{**} \quad df = 9$$

จากตาราง 22 เด็กที่มีอายุต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาคำนชนิดและสัดส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พบว่าเด็กในระหว่างอายุ 3 ปี - 5 ปี มีการใช้คำจากโดยเฉพาะเด็กอายุ 4 ปี มีการใช้คำมากที่สุด แต่เมื่ออายุ 6 ปี เป็นต้นไปเด็กมีปริมาณการใช้คำน้อยลง

ตาราง 23 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของคำในแคลซนิกของ เด็กกอนจยเรียนเพศต่างกัน

เพศ	นาม-สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	อื่น ๆ	รวม
ชาย	5825 (5673.97)	2239 (2373.11)	1068 (1075.71)	399 (408.21)	9531
หญิง	5795 (5946.03)	2621 (2486.39)	1135 (1127.29)	437 (427.79)	9988
รวม	11620	4860	2203	836	19519

$$\chi^2 = 23.28^{**} \quad df = 3$$

จากตาราง 23 เด็กที่มีเพศต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาคานชนิกและสัคส่วนของคำแตกทางกันอยางมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าเด็กเพศหญิงมีการใช้จำนวนคำมากกว่าเพศชาย.

บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาตามชนิดและสัดส่วนของคำของเด็กก่อนวัยเรียนตามหัวแปรต่อไปนี้

สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

อาชีพของบิดามารดา

การศึกษาของบิดามารดา

ถิ่นที่อยู่

ขนาดของครอบครัว

อายุ

เพศ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กก่อนวัยเรียนอายุระหว่าง 3 - 6 ขวบ จำนวน 120 คน สุ่มจากจังหวัดนนทบุรี และนครปฐม จังหวัดละ 2 - 3 อำเภอ

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับเด็กและบิดามารดา
2. แบบทดสอบพัฒนาการทางภาษาชนิดรูปภาพ
3. อุปกรณ์ที่ใช้ในการรวบรวมถ้อยคำที่เด็กรู้จักได้แก่

3.1 เทปบันทึกเสียงชนิดใช้แบบเตอร์ 1 เครื่อง

3.2 นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลได้จากการสัมภาษณ์บิดามารดาหรือผู้ปกครอง เด็กตามแบบสอบถามเกี่ยวกับเด็กและบิดามารดา ส่วนการรวบรวมโดยคำที่เด็กพูด ได้จากการใช้แบบทดสอบพัฒนาการทางภาษา ชนิดรูปภาพเป็นสื่อ กระตุ้นให้พูดโดยใช้เวลาประมาณ 5 นาทีต่อภาพ ขณะเดียวกันได้ใช้เครื่องบันทึกเสียงบันทึกคำพูดของเด็กทุกคนไว้ แล้วถอดออกมาเป็นคำพูดทุกคน เพื่อนำไปวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

- นำคำพูดที่บันทึกได้มาแยกชนิดของคำถามหลักไวยากรณ์ และพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน แล้วนำมาหาค่าดัชนีเลขคณิต และสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนกลุ่มต่าง ๆ กัน
- เขียนกราฟแสดงสัดส่วนของคำในแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียน กลุ่มต่าง ๆ กัน
- ใช้ χ^2 (Chi - square) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างในการใช้คำแต่ละชนิดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความแตกต่างกันในด้าน สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา ถิ่นที่อยู่ ขนาดของครอบครัว อายุ และเพศ

สรุปผลการค้นคว้า *

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาค้นคว้าปรากฏผลดังต่อไปนี้

- เด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกันมีพัฒนาการทางภาษากำหนดและสัดส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.1 สักส่วนของกรใช้ค่านาม-สรรพนามจะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยใน
กลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ ปานกลาง และสูง ตามลำดับ

1.2 สักส่วนของกรใช้คำกริยา จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่ม
เด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง ปานกลาง และต่ำตามลำดับ

1.3 สักส่วนของกรใช้คำวิเศษณ์ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่ม
เด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลาง สูง และต่ำ ตามลำดับ

1.4 สักส่วนของกรใช้คำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็ก
ก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง ต่ำ และปานกลาง ตามลำดับ

2. เด็กก่อนวัยเรียนที่มีความสามารถมีอาชีพต่าง ก็มีพัฒนาการทางภาษาคำสนธิและสักส่วนของ
ของคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.1 สักส่วนของกรใช้ค่านาม - สรรพนาม จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย
ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความสามารถมีอาชีพ เกษตรกรรม อื่น ๆ ค้าขาย รับจ้าง และ
รับราชการ ตามลำดับ

2.2 สักส่วนของกรใช้คำกริยาจะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อน
วัยเรียนที่มีความสามารถมีอาชีพรับราชการ รับจ้าง ค้าขาย อื่น ๆ และเกษตรกรรม ตามลำดับ

2.3 สักส่วนของกรใช้คำวิเศษณ์จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่ม
เด็กก่อนวัยเรียนที่มีความสามารถมีอาชีพค้าขาย รับจ้าง รับราชการ เกษตรกรรม และอื่น ๆ
ตามลำดับ

2.4 สักส่วนของกรใช้คำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็ก
ก่อนวัยเรียนที่มีความสามารถมีอาชีพอื่น ๆ รับจ้าง ค้าขาย รับราชการ และเกษตรกรรม ตามลำดับ

3. เด็กก่อนวัยเรียนที่มีความสามารถมีการศึกษาต่าง ก็มีพัฒนาการทางภาษาคำสนธิและ
สักส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.1 สักส่วนของกรใช้ค่านาม-สรรพนาม จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยใน
กลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความสามารถไม่ได้รับการศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และสูงกว่า
มัธยมศึกษา ตามลำดับ

3.2 สัดส่วนการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความสามารถในการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษา มัธยมศึกษา ประถมศึกษา ไม่ได้รับการศึกษา ตามลำดับ

4. เด็กก่อนวัยเรียนที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษากำหนดและสัดส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ละเด็กที่อยู่ในเขตเมืองมีสัดส่วนของการใช้คำนาม - สรรพนามต่ำ แต่มีสัดส่วนของการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ สูงกว่าเด็กที่อยู่ในเขตชนบท

5. เด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในขนาดครอบครัวแตกต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษากำหนดและสัดส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.1 สัดส่วนของการใช้คำนาม - สรรพนาม จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในครอบครัวขนาดใหญ่ ปานกลาง และเล็ก ตามลำดับ

5.2 สัดส่วนของการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในครอบครัวขนาดเล็ก ปานกลาง และใหญ่ ตามลำดับ

6. เด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษากำหนดและสัดส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6.1 สัดส่วนของการใช้คำนาม - สรรพนามจะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 3 ปี 4 ปี 5 ปี และ 6 ปี ตามลำดับ

6.2 สัดส่วนของการใช้คำกริยาจะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 6 ปี 5 ปี 4 ปี และ 3 ปี ตามลำดับ

6.3 สัดส่วนของการใช้คำวิเศษณ์จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 5 ปี 4 ปี 6 ปี และ 3 ปี ตามลำดับ

6.4 สัดส่วนของการใช้คำอื่น ๆ จะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 5 ปี 6 ปี 4 ปี และ 3 ปี ตามลำดับ

*7. เด็กก่อนวัยเรียนที่มีเพศต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาคำนชนิดและสัดส่วนของคำ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเด็กชายมีสัดส่วนของการใช้คำนาม -
สรรพนามสูง แต่มีสัดส่วนของการใช้ คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ ต่ำกว่าเด็กหญิง *

อภิปรายผล

1. พัฒนาการทางภาษาของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว
แตกต่างกัน พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเด็กที่มีสถานภาพทาง
เศรษฐกิจของครอบครัวสูงมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจปานกลาง
และต่ำ โดยเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูงมีสัดส่วนของการใช้คำนาม-สรรพนาม
ต่ำแต่มีสัดส่วนของการใช้คำกริยา และคำอื่น ๆ สูงกว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของ
ครอบครัว ปานกลาง และต่ำ ยกเว้นสัดส่วนของการใช้คำวิเศษณ์เด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ
ปานกลาง มีสัดส่วนที่สูงกว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสูงและต่ำ ผลที่ได้นี้สนับสนุนการค้นคว้า
ของแมคคาร์ธี (Mc Carthy อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 : 586 - 587) ที่ว่า
ความแตกต่างทางสถานภาพทางเศรษฐกิจมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก เด็กที่อยู่ใน
สถานภาพทางเศรษฐกิจสูงจะใช้ภาษาได้ดีกว่าเด็กที่อยู่ในสถานภาพทางเศรษฐกิจต่ำ นอกจากนั้น
เขาได้ศึกษาเกี่ยวกับจำนวนโดยคำที่เด็กใช้ตอบสนอง ความซับซ้อนของประโยค ชนิดและสัดส่วน
ของคำพบว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่ำมักถูกหอคึงทำให้พัฒนาการทาง
ภาษาล่าหลังจนเห็นได้ชัด และผลการศึกษายังตรงกับผลการค้นคว้าของ ตรีเวอร์ (Drever
อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 : 587) ที่ว่าเด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่คำจำนวนคำนาม-
จะเพิ่มขึ้นโดยเปรียบเทียบกับส่วนอื่นของชนิดของคำ แต่เด็กในสแลมจะมีส่วนอื่น ๆ ของชนิดของคำ
เพิ่มขึ้นโดยเปรียบเทียบกับคำนาม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เบอร์สตัน และ ซิลเลอร์
(Berstein และ Siller อ้างอิงมาจาก Breckenridge. 1950 : 545) ที่ว่า
เด็กจากชนชั้นต่ำจะใช้ คำวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ วลีขยาย หรือประโยคขยายน้อยมาก

ถกพิจารณาถึงสิ่งแวดล้อมที่เด็กทางบ้านสถานภาพทาง เศรษฐกิจ ตามการค้นพบของ
 ครีเวอร์ (Drever) เห็นได้ว่าบิกมารการของ เด็กที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสูงมักให้ความ
 ใกล้ชิด ให้ความสนใจ มีเวลาเป็นแบบอย่างที่ดีให้เด็กได้เรียนรู้ ให้ความสนใจ แสดงความ
 ซินชมยินดีที่เด็กใช้ภาษาได้ถูกต้อง มีการให้รางวัลเพื่อกระตุ้นการใช้ภาษาให้มากขึ้น ดั้ง
 และเร็วขึ้นจนเห็นได้ชัด เด็กมีความเข้าใจคำที่พูดออกมา และใช้คำพูดแทนการชี้ทาง
 มากขึ้น สามารถจะใช้ภาษาได้ตั้งแต่อายุยังน้อย ในขณะที่เด็กที่บิกมารการมีสถานภาพทาง
 เศรษฐกิจต่ำมีขีดภาวะยังไม่พอ บิกมารการของเด็กไม่มีเวลาใกล้ชิด ท่องอาหารรายไ้มา
 จนเกือบครบครัวให้เพียงพอ นอกจากนี้บิกมารการของเด็กไม่สามารถจะแสดงตนเป็นแบบอย่าง
 ที่ดีแก่เด็กได้ ทำให้เด็กไม่มีการฝึกที่จะช่วยใหการเรียนรู้ในชั้นต่อ ๆ ไปรวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งเด็ก
 ที่บิกมารการมีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสูงนั้นเมื่อโตขึ้น บิกมารการก็สามารถที่จะเอื้ออำนวยให้
 เด็กได้อีกในด้านการจัดหาของเล่น หนังสืออ่านเล่น หนังสืออ่านประกอบความรู้ ตำรา หรือ
 แม่แก่การจ้างครูพิเศษมาสอนลูก ทั้งยังสามารถจัดหาสถานศึกษาที่มีอุปกรณ์การเรียน การสอน
 และครูผู้สามารถได้ครบครัน ทำให้เด็กเรียนรู้มากขึ้นทั้งเรื่องตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม
 แล้วสามารถพัฒนาการใช้คำต่าง ๆ ได้มากขึ้น

2. เด็กก่อนวัยเรียนที่บิกมารการมีอาชีพต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาแตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และอาชีพรับราชการ เป็นอาชีพที่ทำให้พัฒนาการทางภาษา
 สูงกว่าอาชีพค้าขาย รับจ้าง อื่น ๆ และเกษตรกรรม โดยสัดส่วนของการใช้คำนาม-สรรพนาม
 ของเด็กที่บิกมารการมีอาชีพรับราชการต่ำ แต่สัดส่วนของการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์สูงกว่าเด็ก
 ที่บิกมารการมีอาชีพค้าขาย รับจ้าง อื่น ๆ และเกษตรกรรม ยกเว้นการใช้คำอื่น ๆ ของ
 เด็กที่บิกมารการมีอาชีพรับจ้างมีสัดส่วนของการใช้คำสูงกว่าอาชีพอื่น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ
 เออร์วิน (Irwin อ้างอิงมาจาก Carmichael, 1960:586) ที่ว่าการใช้คำชนิดต่าง ๆ
 ของเด็กมีความสัมพันธ์กับอาชีพของบิกมารการในช่วงอายุตั้งแต่ 1 ½ ปี ขึ้นไป และยังคงกับ
 อินทร์ ศรีคุณ (อินทร์ ศรีคุณ ไบโกราฟี 2506) ซึ่งกล่าวว่าเด็กที่บิกมารการมีอาชีพ
 รับราชการและค้าขายมีความสามารถทางภาษาสูงกว่าเด็กที่บิกมารการมีอาชีพค้าขาย

จากการที่อาชีพของบิดามารดามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพัฒนาการเด็กอาจมีสาเหตุจาก :
 การที่อาชีพบางอย่าง เป็นอาชีพที่ทำให้สถานภาพทาง เศรษฐกิจดีพอที่จะให้การสนับสนุนแก่เด็ก
 เช่น รัฐบาล ค้าขาย และรับจ้าง โดยเฉพาะอาชีพรับราชการนั้น บุคคลประกอบ
 อาชีพนี้มักจะมีการศึกษาดี เห็นคุณค่าของการเป็นแบบอย่างทางภาษาที่ดี นอกจากนี้อาชีพ
 รัฐบาล ค้าขาย และรับจ้าง ยังเป็นอาชีพที่คงติดต่อกับบุคคลมากมาย เด็กจึงได้ใกล้ชิด
 กับผู้ใหญ่เสมอทำให้เด็กมีโอกาสเรียนรู้คำไ้มากและรวดเร็ว สำหรับเด็กที่บิดามารดามีอาชีพ
 อื่น ๆ และเกษตรกรรมนั้น มีการใช้คำไ้น้อยในทุกชนิด โดยเฉพาะอาชีพเกษตรกรรม บิดา
 มารดาของเด็กไม่ค่อยได้มีการติดต่อกับบุคคลต่าง ๆ มากหน้าหลายตา ทำให้เด็กไม่ใกล้ชิดกับ
 ผู้ใหญ่ และหาแบบอย่างที่ดีในการพูดไม่ได้ ประกอบกับบิดามารดาของเด็กไม่มีพรสวรรค์ทาง
 ภาษาพูดที่จะเป็นแบบอย่างให้แก่เด็ก ไม่มีความรู้ในการอบรมเลี้ยงดูให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษา
 ที่ดี เพราะส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาน้อย อาชีพอื่น ๆ มักได้แก่การค้าหรือบิดาที่ไม่ได้ทำงาน
 ข้างนอก จึงอยู่กับบ้านเลี้ยงดูนั้น แมว่าจะได้มีเวลาใกล้ชิดกับลูก แต่ยังเป็นแบบอย่างที่ดี
 ไม่ได้

3. เด็กก่อนวัยเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาต่างกันอย่างน้อยมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเด็กที่บิดามารดามีการศึกษาสูงมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่า
 เด็กที่บิดามารดามีการศึกษารองลงมา โดยสัดส่วนของการใช้คำนาม-สรรพนาม คำกริยา
 คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ ของเด็กที่บิดามารดามีการศึกษาสูง สูงกว่าเด็กที่บิดามารดามีการศึกษา
 รองลงมา ซึ่งตรงกับการศึกษาของ ลอมโบโรโซ (Lombroso อ้างอิงมาจาก Carmichale.
 1960 : 586) ยังและ เควิส (Young, Davis อ้างอิงมาจาก Landreth, 1958 : 192)
 และ โลเป (Lobe อ้างอิงมาจาก สอนา พรพัฒน์กุล 2513 : 10) พบว่า การศึกษาของ
 บิดามารดามีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษา

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าบิดามารดาที่มีการศึกษาดีเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษาจึง
 พยายามอบรมสั่งสอนให้เด็กประสบความสำเร็จ โดยการสนับสนุนเด็กและคอยดูแลอย่างใกล้ชิด
 ให้เด็กได้ใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสม มีปริมาณคำมากขึ้น บิดามารดาจะทำตนเป็นแบบอย่าง
 ที่ดีแก่เด็ก บางครั้งอาจทำตัวการสอนหนังสือแก่ลูกก่อนเข้าเรียน หรือเมื่อเข้าเรียนแล้วทำ

การบ้านไม่ไค้จะอธิบายให้ลูกฟังจนเข้าใจ สำหรับบิดามารดาที่มีการศึกษาค่าจะเป็นแบบอย่าง
ได้ไม่ไค้ เพราะไม่ไค้มีความรู้ที่ถูกต้องในการใช้ภาษาทำให้เด็กได้รับประสบการณ์จำกััด ชาค
โอกาสฝึกฝนให้เกิดทักษะ จึงใช้ภาษาได้ไม่ไค้เท่าเด็กที่บิดามารดาที่มีการศึกษาสูง

4. เด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในเขตเมือง และชนบทมีพัฒนาการทางภาษาต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเด็กที่อยู่ในเขตเมืองมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กที่อยู่ใน
ในเขตชนบท โดยสั้ส่วนของการใช้คำนาม-สรรพนาม ของเด็กในเขตเมืองค่า แต่มีสั้ส่วนของ
ของการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ คำอื่น ๆ สูงกว่าเด็กในเขตชนบท ผลการศึกษาไค้ไม่ตรงกับ
การศึกษาของ คิทเทล (Kittel อ้างอิงมาจาก ส่วนา พรพัันกุล 2513:10) ที่ว่า
นักศึกษายานทันสมัยและชนบทมีพัฒนาการไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษายานทันสมัยและปานกลาง
มีแนวโน้มว่าจะมีพัฒนาการทางภาษาคั้กว่า แต่ผลการศึกษาไค้ตรงกับการศึกษาของ กาญจน
มณีแสง (กาญจนา มณีแสง 2516:151) ซึ่งพบว่านักเรียนในเมืองมีความคิดรวบยอดทาง
ภาษาสูงกว่านักเรียนในชนบท การที่เด็กในเมืองมีพัฒนาการทางภาษาคั้กว่าเด็กในชนบทนี้อาจ
เป็นเพราะว่าสังคมเมือง เป็นสังคมที่มีผู้คนหนาแน่น การขยายตัวทางภาษาเป็นไปอย่างกว้าง
ขวางทั้งในทางวิชาการ และทางสังคม มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทำให้ต้องมีการปรับตัว
ตามความเปลี่ยนแปลงนั้น นอกจากนี้สื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ
เป็นแบบอย่างที่มีอิทธิพลในการใช้ภาษาของเด็กเป็นอย่างมาก ทำให้เด็กรู้ค่าได้มาก และใช้ไค้
คล่องแคล่ว แต่อย่างไรก็ตามในการศึกษาครั้งนี้ค่าของความแตกต่างทางพัฒนาการทางภาษาของ
เด็กในเมืองและชนบทไม่ต่างกันมากนัก เพราะอิทธิพลของสื่อมวลชน โดยเฉพาะวิทยุ
โทรทัศน์ได้แพร่หลายเข้าไปในเขตชนบทมากขึ้น นอกจากนี้บิดามารดาของเด็กในเขตชนบทมี
ความสนใจ และกระตือรือร้นที่จะส่ง เด็กเข้าอยู่ในชั้นเด็กเล็กมากกว่าเด็ก่อน เด็กในชนบท
จึงมีพัฒนาการทางภาษาคั้ขึ้น

5. เด็กก่อนวัยเรียนที่มีขนาดครอบครัวต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เด็กที่อยู่ในครอบครัวขนาดเล็กมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่า
เด็กที่อยู่ในครอบครัวขนาดใหญ่ โดยที่เด็กในครอบครัวขนาดเล็กมีสั้ส่วนของการใช้คำนาม-
สรรพนามค่า แต่มีสั้ส่วนของการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ คำอื่น ๆ สูง ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้อง
กับการศึกษาของบอสซาร์ค และ แซนเจอร์ (Bossard และ Sanger อ้างอิงมาจาก

Johnson, 1974 : 265) เดวิส (Davis อ้างอิงมาจาก Johnson, 1974:130) มิลเลอร์ (Miller, 1951 : 156) ที่พบว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวขนาดเล็กจะพัฒนาการทางภาษาได้ดีและเร็วกว่าเด็กที่อยู่ในขนาดครอบครัวใหญ่ และมีพี่น้องมาก เด็กจากครอบครัวขนาดเล็กมีโอกาสได้เรียนแบบมาก

ครอบครัวขนาดใหญ่ในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มักเป็นครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ผู้ใหญ่จึงไม่มีเวลาให้กับเด็กในการเป็นแบบอย่างทางภาษาที่ดีแก่ไขข้อบกพร่องให้เด็กได้เรียนรู้คำได้มากพอ เด็กต้องอยู่ในแคววงของเด็กด้วยกัน ทำให้เด็กจับใจความไม่ได้ดี เพราะเด็กจะเล่นส่งเสียงดังอีกทีก็จนฟังคำพูดไม่ชัด ประกอบกับเด็กทุกคนล้วนแต่มีความสามารถทางภาษาจำกัดด้วยกันทั้งสิ้น ภาษาที่เด็กจะได้ไปในการโต้ตอบกันจึงยังไม่เหมาะสม ถูกตอ่ง ทำให้ผู้ใหญ่ฟังไม่เข้าใจ เด็กจึงพูดกับเด็กด้วยกันมากกว่ากับผู้ใหญ่ การที่เด็กขาดบิการหาหรือผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดยอมมีสภาพคล้ายคลึงกับเด็กในสถานอนุบาลเลี้ยงดู ซึ่งเปรียบเสมือนกับเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ เด็กเหล่านี้ขาดความรัก ความอบอุ่น และความเอาใจใส่ จากผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบซึ่งมีอยู่น้อยมาก ซึ่งจากการศึกษาของ สวานา พรพัทธกุล (สวานา พรพัทธกุล 2513 : 47) พบว่าเด็กในสถานเลี้ยงดูเด็กมีพัฒนาการทางด้อยค่าต่ำกว่าเด็กธรรมดา เด็กจึงมีโอกาสรับรู้คำศัพท์ แปลกและใหม่ได้น้อย เด็กที่พูดได้ดีที่สุดสำหรับครอบครัวขนาดใหญ่มักเป็นลูกคนโตซึ่งเป็นลูกคนแรก ทุกคนในบ้านให้ความสนใจ คอยดูแล และได้รับการช่วยเหลือในพัฒนาการทางภาษามากที่สุด นอกจากนี้ลูกคนสุดท้ายจะเรียนแบบพี่ได้มาก ส่วนลูกคนกลางไม่ค่อยได้รับโอกาสนี้ และเด็กที่จะมีพัฒนาการทางภาษาได้ดีที่สุดมักได้แก่ครอบครัวที่มีลูกคนเดียว แมคคาร์ที (McCarthy อ้างอิงมาจาก Johnson, 1974 : 210) ให้ทัศนะไว้ว่าลูกคนเดียวมีช่วงจุดความสนใจจากบิการหาได้มากกว่าเด็กที่มีพี่น้อง ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งคือลูกคนเดียวมักอยู่ในครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสูงด้วย ดังนั้นลูกคนเดียวจะพูดได้เร็วกว่าเด็กวัยเดียวกันที่มีพี่น้องมาก

6. เด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เด็กอายุน้อยคือ 3 ปี มีสัดส่วนของการใช้คำนาม-สรรพนาม สูง แต่สัดส่วนของการใช้คำอื่น ๆ ทำกว่าเด็กอายุ 4 ปี 6 ปี และ 5 ปี และเด็กอายุ 3 ปี มีสัดส่วนของ

การใช้คำกริยาต่ำกว่าเด็กอายุมากขึ้นไป ในการใช้คำวิเศษณ์ เด็กอายุ 3 ปียังคงมีสัดส่วน คำกริยาต่ำกว่าเด็กอายุ 6 ปี 4 ปี และ 5 ปี ผลที่ได้นี้ไม่ตรงกับการศึกษาของกริกส์บี (Grigsby อ้างอิงมาจาก Carmichale. 1960 : 533) ที่พบว่าเด็กอายุมากมีจำนวน คำมากกว่าเด็กอายุน้อย

ผลการศึกษานี้พบว่าเด็กในวัยอายุ 3 - 5 ปี มีการใช้คำได้มาก โดยเฉพาะ เด็กอายุ 4 ปี มีการใช้คำมากที่สุด ซึ่งมองเห็นได้ชัดว่าเด็กในวัยนี้ช่างซักช่างถามเป็น อันมาก และเป็นการพูดที่บางครั้งผู้ใหญ่อาจรู้สึกว่าคุณหรืออับจนในการที่ตอบ แต่คำที่ใช้ เป็นคำซ้ำกันไปเรื่อย ๆ แบบนกแก้วนกขุนทอง เช่นพูดว่า "นี่ของที่หนูชอบ ที่หนูชอบ ที่ หนูชอบ" โดยพูดขึ้นมาเรื่อย ๆ ไม่ใช่ต้องการสิ่งนั้น ๆ จริง ดังนั้นจำนวนคำจึงมีมาก แต่ ไม่มีคำใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น แต่เมื่ออายุ 5 - 6 ปี เด็กเริ่มมีปริมาณร้อยละของคำชนิดต่าง ๆ เป็น สัดส่วนที่เพิ่มขึ้น ยกเว้นคำนาม - สรรพนาม แต่จำนวนคำทั้งหมดเด็กจะพูดได้น้อยลง เพราะ ไม่มีการพูดซ้ำซาก แบบนกแก้วนกขุนทองอีก มีการใช้คำพูดได้ถูกหลักไวยากรณ์มากขึ้นตามอายุ ที่เพิ่มขึ้น (เดวิส อ้างอิงมาจาก ศรีธัญญา เสริมพงษา 2508:50) และ ไซร์ (Zyre

Carmichale. 1960:530) ยังคงพบว่าสัดส่วนของคำชนิดต่าง ๆ ของเด็กนั้น คำนาม- สรรพนามจะมีปริมาณอัตราการเพิ่มของคำลดลงเรื่อย ๆ แต่ คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุรพบท คำคุณศัพท์ และคำสันธาน แสดงแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

7. เด็กก่อนวัยเรียนที่มีเพศต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่เด็กชายมีสัดส่วนของการใช้คำนาม - สรรพนามสูงกว่าเด็กหญิง แต่มีสัดส่วนของการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ ที่ต่ำกว่าเด็กหญิง ซึ่งตรงกับ มีค, แมคคาซี, เดวิส และย้ง (Meed, Mc Carthy, Davis and Young อ้างอิงมาจาก Landreth. 1958 : 153) ที่ว่าเด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กชาย และ ฟิชเชอร์ (Fisher อ้างอิงมาจาก Landreth. 1958:153) ยังพบอีกว่าเด็กหญิงเหนือกว่าเด็กชาย ในด้านจำนวนคำและความแตกต่างของชนิดของคำที่ใช้

การที่เป็นเช่นนี้อาจมีสาเหตุจากสิ่งแวดล้อมของเด็กหญิงกับเด็กชายต่างกัน เด็กหญิง อยู่ใกล้กับมารดามากกว่าเด็กชาย มารดาจะให้การอบรมกริยา มารยาท การใช้คำพูดของ

เด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย นอกจากนี้ แมคคาร์ธี (McCarthy อ้างอิงมาจาก Hurlock. 1970 : 113) ได้ให้เหตุผลไว้อีกว่า เด็กหญิงมักจะมีการเล่นที่ตองใช้ภาษา ในขณะที่เด็กชายไม่มี แต่ปัจจุบันเหตุผลทั้งสองนี้ไม่ค่อยทันสมัยนัก เพราะมารดาทำงานท่ามาก บางทีต้องออกไปทำงาน นอกบ้าน ความแตกต่างระหว่างเพศจึงน้อยลง จะเห็นได้ว่าผลการศึกษาในครั้งนี้ค่าความแตกต่างไม่สูงมากนัก

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาอิทธิพลของตัวแปรอื่น ๆ ที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กให้มากยิ่งขึ้น เช่น อิทธิพลของสื่อสารมวลชน (ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น) อิทธิพลของภาษาต่างประเทศต่อพัฒนาการทางภาษาไทยของเด็กที่มีบิดาหรือมารดา หรือญาติ เป็นชาวต่างประเทศ
2. ผลการศึกษานี้อาจให้ข้อเสนอแนะแก่บิดามารดา ผู้เกี่ยวข้องกับผู้เด็กซึ่งรวมถึงครู และนักการศึกษาจะได้ปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอน หรือ หลักสูตร
3. ควรมีการเปิดชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนที่อยู่ในเขตชนบทให้มากขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กในเขตชนบทได้พัฒนาการเท่าเทียมเด็กในเขตเมือง ชั้นเด็กเล็กเป็นสถานที่เด็กจะได้ฝึกทักษะทางภาษาได้ดีที่สุด.

מנהל המבחן

บรรณานุกรม

การเคหะแห่งชาติ กองเช่าซื้อ "โครงการเคหสงเคราะห์ ปี 2520" แบบบ้านของการเคหะ
 โรงพิมพ์พิตรการพิมพ์จำกัด 2520 ใบแทรก

กาญจนา มณีแสง การศึกษาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับถ้อยคำของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนต้น
 ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 151 หน้า พิมพ์ที่

กำชัย ทองหล่อ หลักภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ 4 รวมสารบัญ 2515, 754 หน้า

✓ คทศรเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย, สมาคม พัฒนาการเด็ก โรงพิมพ์บุลย์กิจ 2518, 315 หน้า

จิตรา เผ่าทรัพย์ การศึกษาทัศนคติของเด็กวัยรุ่นที่ศึกษาเสพศกที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดูของบิดา-
 มารดา ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 102
 หน้า พิมพ์ที่

ราชบัณฑิตยสถาน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 พิมพ์ครั้งที่ 10 โรงพิมพ์-
 ศูนย์การทหารราบ 2513, 1053 หน้า

วัฒนา ยันทรบุษยะ ถ้อยคำที่เด็กรู้จักและความสามารถทางการอ่านของนักเรียนประถมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลและประชาบาล 2 แห่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปริญญาโท กศ.ม.
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2519 ไมโครฟิล์ม

✓ ศรีเรือน แก้วแก้ว จิตวิทยาฝ่ายภาษา โรงพิมพ์แพรวพทยาอินเตอร์เนชั่นแนล 2519,
 294 หน้า

✓ ศรียา - ประภัสสร นิยมธรรม พัฒนาการทางภาษา พิมพ์ครั้งที่ 2 บรรณกิจเทรคคิง
 2519, 195 หน้า

ศึกษาศึกษา, กระทรวง กรมวิชาการ รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียน
 ตอนที่ 1 บัญชีคำและความถี่จากการสำรวจ โรงพิมพ์คุรุสภา 2518, 106 หน้า

_____ , รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียน ตอนที่ 2 บัญชีคำชนิดต่าง ๆ
ของเด็กวัยเริ่มเรียนในเขตจังหวัดพระนคร โรงพิมพ์คุรุสภา 2509, 39 หน้า

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก พัฒนาการในการใช้ถ้อยคำของเด็ก
 รายงานการวิจัยฉบับที่ 1 โรงพิมพ์คุรุสภา 2502, 130 หน้า

สวนา พรพัฒน์กุล พัฒนาการทางถ้อยคำของนักเรียนสถานเลี้ยงเด็กเปรียบเทียบกับนักเรียน
โรงเรียนสามัญระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และประถมศึกษาปีที่ 3 ปรินญานินพนธ์ กศ.ม.
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513, 104 หน้า พิมพ์ครั้งที่

อินทร์ ศรีคุณ การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง อ่าน เขียน สะกกดคำ และ
แพ่งความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษาหกแห่ง ในจังหวัดนคร-
ราชสีมา ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2508 ไมโครฟิล์ม

Barker, Roger G. and others. Child Behavior and Development. New York, Mc Graw Hill, 1943. 652 p.

Brackbill, Yvonne. Infancy And Early Childhood. New York, The Free Press, 1967. 523 p.

Brekenride, Marian E. and E. Lee Vincent. Child Development. 5 th ed, Philadelphia, W.B. Saunders Co., 1960. 485 p.

Bruce, William F. and others. Development and Learning. New York, Houghton Mifflin, 1942. 552 p.

/ Carmichale, Leonard. Manual of Child Psychology. 3rd ed, New York, J. Wiley & Son, 1960. 1295 p.

Cronbach, Lee J. Essentials of Psychological Testing. 2nd ed, New York, Harper and Row Publisher, 1960. 650 p.

De Vito, Joseph A. The Psychology of Speech and Language. New York, Random House, 1970. 308 p.

- Edwards, Allen Louis. Techniques of Attitude Scale Construction. New York, Appleton Century Crofts, Inc. 1957. 492 p.
- / Gardner, D. Bruce. Development In Early Childhood : The Preschool Years. New York, Harper and Row Publisher, 1964. 358 p.
- Garrett, Henry E. Statistical in Psychology and Education. 6th.ed, New York, McKay Company, Inc., 1966. 491 p.
- Glass, Gene V. and Julian C. Stanley. Statistical Methods in Education and Psychology Englewood Cliffs, Prentice Hall, 1970. 596 p.
- Haverson, Henry M. and others. The First Five Years of Life : a guide to the study of the preschool child. Harper and Brothers Publishers, 1967. 393 p.
- / Hoffman, Martin L. and others. "Language Development" Review of child Development Research. 2v, p 55 - 101, 3rd ed, Connecticut, Connecticut Printers. 1971.
- / Hurlock, Elizabeth E. Child Development. 4 th ed, New York, Mc Graw Hill, 1964. 776 p.
- Johnson, Ronald C. and Gene R. Medinrus. The Child Psychology : Behavior and Development. 3 rd ed, New York, Wiley, 1974. 562 p.
- Kosolsreth, Nuanpen. A Study of Verbal Development of Children in Two Secondary Schools in Bangkok. Master's Thesis. Education College, 1960. 120 p. typed.
- / Landreth, Catherine. Psychology of Early Childhood. New York, Knopf, 1958. 412 p.
- Limtrakool, Arporn. A Study of Logical Verbal Relation of Children in Four Primary Schools in Bangkok. Master's Thesis. Education College, 1958. 58 p.
- Miller, George A. Language and Communication. New York, Mc Graw Hill, 1951. 298 p.
- Sirmpongsa, Saranya. A Study of Verbal Development of Children of The Four Primary Schools in Bangkok by Mean of Sentence-construction Test. Master's Thesis. Education College, 1965. 50 p.
- Templin, Mildred C. Certain Language Skill in Children, Their Development and Interrelationship. Minneapolis, University of Minnesota Press, 1957. 183 p.
- Thompson, George G. Child Psychology : growth trends in Psychological Adjustment. 2nd ed, Bombay, The times of India Press, 1969. 714 p.

ภาคผนวก ก.

(แบบสอบถาม และ แบบทดสอบ)

แบบสอบถามเกี่ยวกับเด็กและบิดามารดา

แบบสอบถามนี้จะเป็นประโยชน์มากในการศึกษาวิจัย จึงขอความร่วมมือจากท่าน กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน ขอขอบพระคุณในความร่วมมือ

1. ครอบครัวยุ่ของทาเม็รายไต้ประมาณเค็ยณะ

ต่ำกว่า 1500 บาท

1500 - 5000 บาท

สูงกว่า 5000 บาท

2. อาชีพของท่าน

รัฐบาล

คาขาย

รัฐบาล

เกษตรกรรม

อื่น ๆ

3. ระดับการศึกษาของท่าน

ไม่ได้รับการศึกษา

ประถมศึกษา

มัธยมศึกษา

สูงกว่ามัธยมศึกษา

4. ที่อยู่อาศัยของท่าน

ในเขตเทศบาล

นอกเขตเทศบาล

5. จำนวนบุตรในความดูแลของท่าน

3 คนหรือต่ำกว่า

4 - 6 คน

7 คนขึ้นไป

6. อายุของบุตรในขณะนี้

3 ปี - 3 ปี 11 เดือน

4 ปี - 4 ปี 11 เดือน

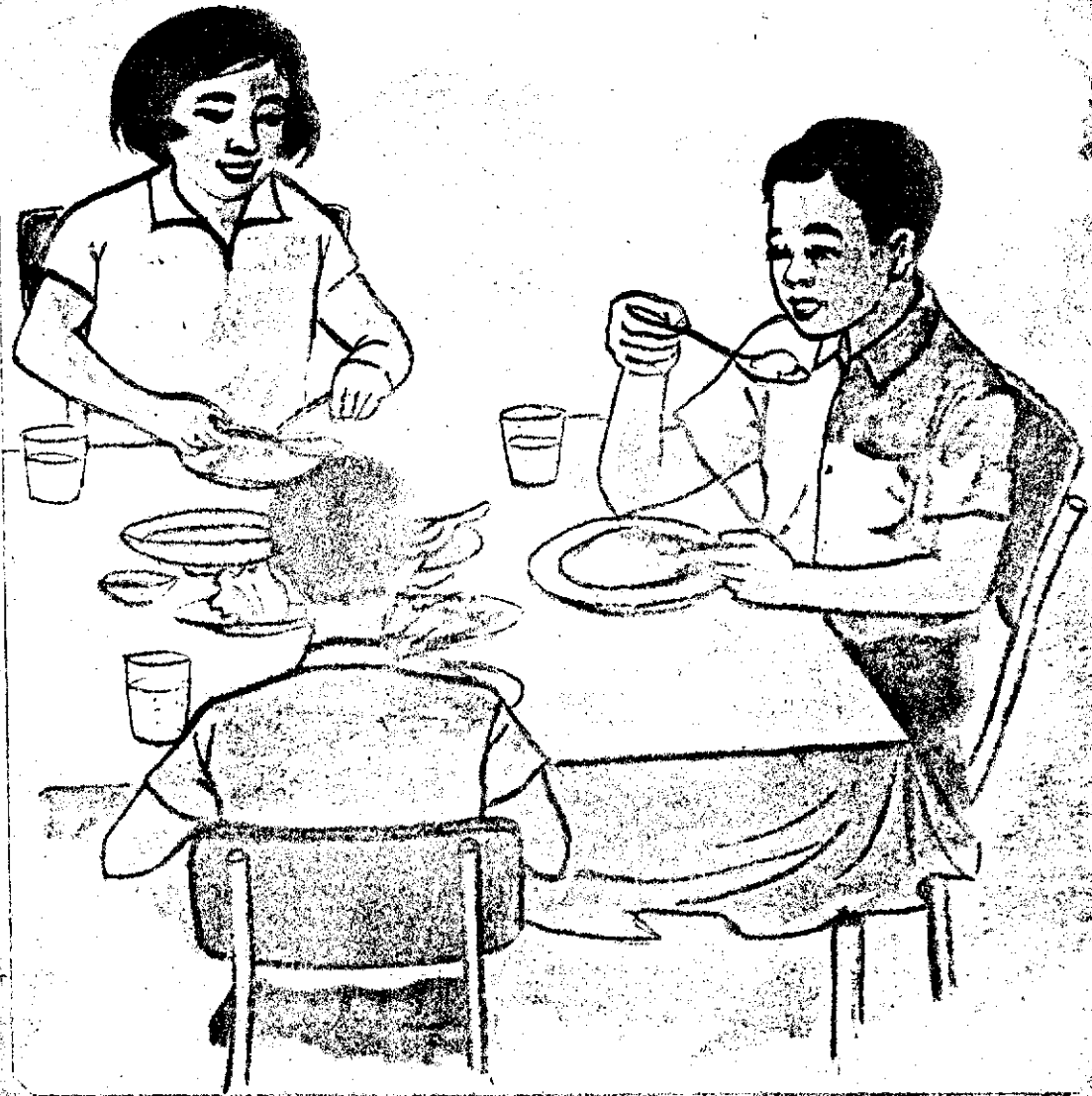
5 ปี - 5 ปี 11 เดือน

6 ปี - 6 ปี 11 เดือน

7. เพศของบุตร

ชาย

หญิง

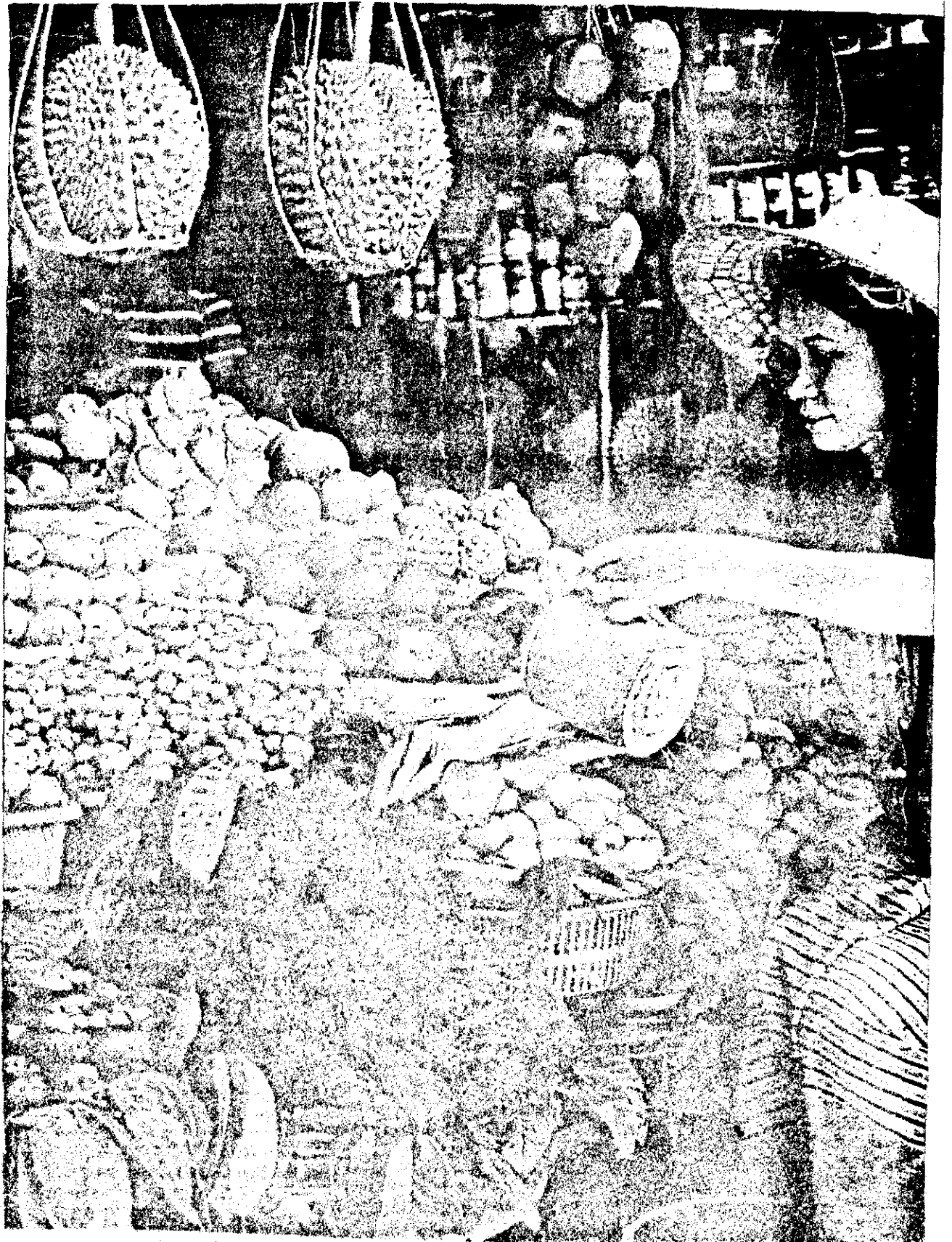

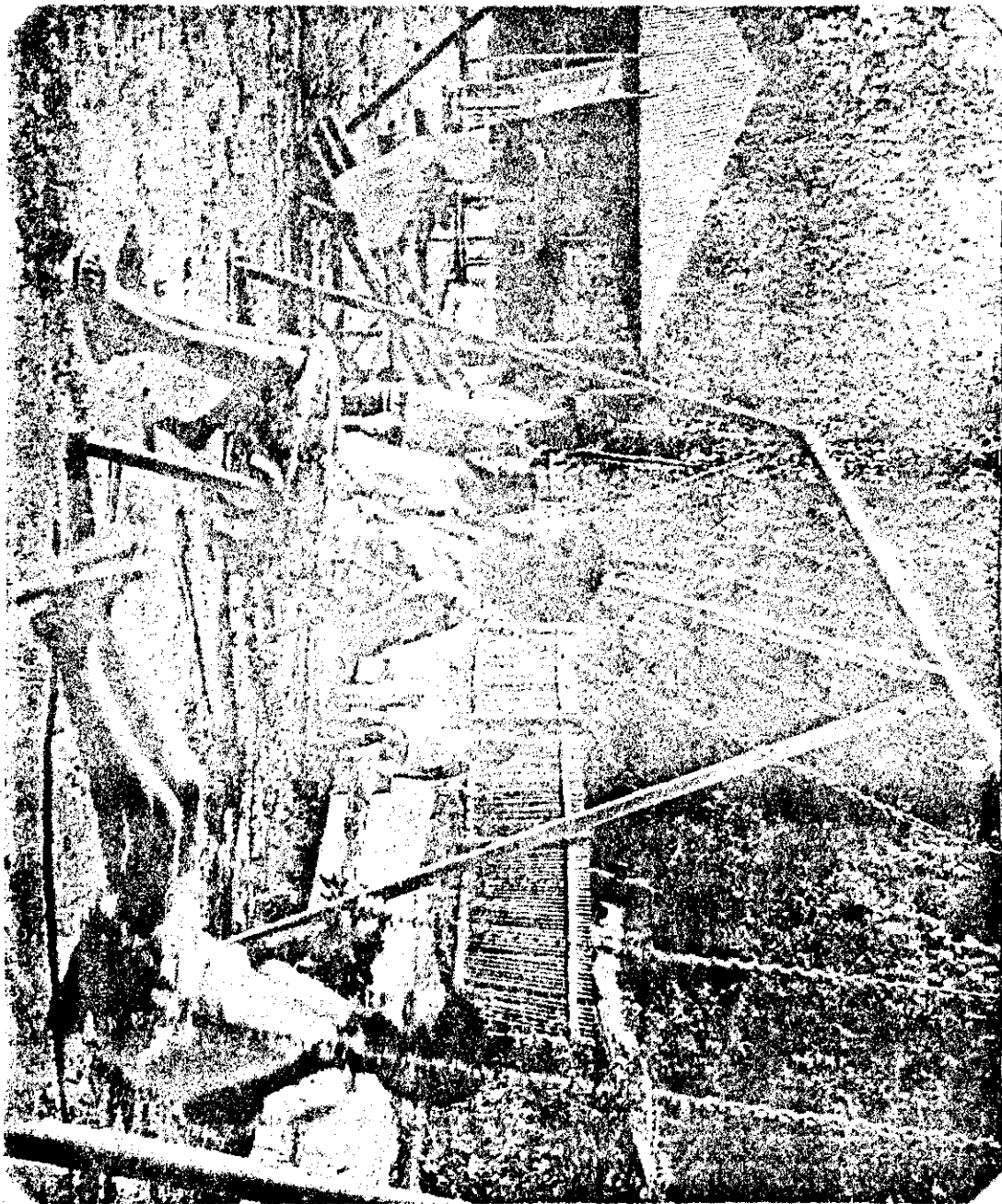

วิ. อุตสาหกรรมไทย จำกัด
FLEISHMANN
จำหน่ายเครื่องใช้
(สำหรับโต๊ะ) 2,796.- บาท

ภาคผนวก ข.

(ถ้อยคำที่รวบรวมได้แยกตามชนิดของคำ)

ถ้อยคำชนิดต่าง ๆ ที่เด็กออทิสติกเรียนรู้ได้เรียงตามลำดับความถี่

คำนาม - สรรพนาม

(610 คำ)

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
753	เขา	108	เงาะ	73	น้อยหนา	47	โซ่
563	นี่	107	บันได	72	ผ้า	47	กระต่าย
519	คน	106	แม่	71	อัน	46	ถวย
383	เรือ	105	รม	69	กิโล	45	ทุน
375	น้ำ	102	ชอน	67	กัมขาก	42	พี
350	บาน	101	เตียง	64	กระป๋อง	41	ขาม
296	ตุ๊กตา	100	ปลา	64	มังกุค	41	กล้วย
235	ขาว	98	ไม้พาย	63	แมคา	40	ทุนยนตร์
217	เด็ก	97	โถง	62	ทมะพร้าวก	39	หมี่
212	หมา	96	ขาว	62	ส้ม	39	ของ
192	หมอน	95	ที่นอน	61	มะม่วง	37	ชมพู
181	ฟิล์ม	89	รูป	60	พริก	37	บุษาย
181	รถ	88	แกว	59	บุหิง	34	กระเทียม
148	ผัก	86	เขง	59	พอ	34	เหล็ก
146	ชิงช้า	83	ของเล่น	58	ไม้	33	รถไฟ
142	โต๊ะ	82	มัน	54	ทุเรียน	32	รถเครื่อง
126	มะพร้าว	75	องุ่น	50	หมอ	32	หญ้า
125	ลูก	74	เก้าอี้	48	ถึง	32	เครื่องยนตร์
124	ไก่	74	เท้า	48	ตุ้ม	31	หนังสือ

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
31	สอง	21	คนกลวย	15	มาลาย	10	ผักกระเจต
31	แกง	21	นั้น	14	ละมุด	10	ผัก
31	งอม	20	ปลาทุ	14	นาฬิกา	10	ไม้โยก
30	ไมลน	20	มะนาว	14	กิน	10	หมู
30	มะเขือ	19	ใบไม้	14	ลำไย	10	ฟาง
30	อย่าง	19	ลิง	13	หมอนข้าง	10	หลัง
29	ฟูก	19	กาง	12	เขาคู	9	ชั้น
29	คอกไม้	18	พุดรา	12	โรงเรียน	9	วงกลม
28	เสื่อ	18	คนชายของ	12	กางเกง	9	หิ้ง
27	อะไร	17	แปล	12	พวก	9	สาม
26	รว	17	เตา	12	ตลาด	9	ที่รคน้ำ
25	มา	16	เขาคูที่นอน	12	ไม้กระตอก	9	แกงโม
25	ป็น	16	รถเก	12	เขือก	9	ของขวัญ
25	แกงกวา	16	ผลไม	12	เครื่องขง	9	ลุมะพรว
25	ลูกเงาะ	16	มือ	11	กระปองแปง	9	ออย
25	กระกร	16	ลอ	11	เขาคูโต๊ะ	9	ชวค
24	รองเท	15	เสื่อ	11	แกะ	8	รถจักรยาน
23	ขม	15	ข้าง	11	แสงแคค	8	ดินจ
23	น้ำพริก	15	กระจาด	10	โทรทัศน	8	เส
23	ไซ	15	รูปภาพ	10	ทีวี	8	หน้า
23	แดง	15	สังกะสี	10	อาหาร	8	หู
22	รถยนต์	15	หิ้ง	10	น้ำปลา	8	หนง

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
6	ถูกหมา	6	วิทย์	5	หลังคาบ้าน	4	กระถิน
8	สอม	6	หนาท่าง	5	หวงยาง	4	สังกะสี
8	ขเม	6	ชา	5	พ่น	4	เคี้ยว
8	ทิศ	6	สับประรด	5	คอ	4	บาง
8	คัน	6	ราน	5	ลูกคอ	4	หมอลำ
8	ถนน	6	ชิงช้าสวรรค์	5	ยกกระถิน	4	ขาโต๊ะ
7	คน	6	ประทุ	5	แมว	4	คอพอก
7	ยาง	6	ใบ	5	ลูกไก่	4	คนตาบอด
7	ลูกเจี๊ยบ	6	คา	5	แม่น้ำ	4	ใคร
7	แพะ	6	ทางรถไฟ	5	ศาลา	4	งาน
7	กระโปรง	6	ล่า	5	พัก	4	จิงโจ้
7	กระติก	6	เปิด	5	มะละกอ	4	ปิ่น
7	พ่น	6	ยา	4	อ่าง	4	หัตถ์หน้า
7	หัวหอม	6	เพื่อน	4	เครื่องบิน	4	เคียงนอน
7	ท่า	6	ไขเจียว	4	เสื่อผ้า	4	ซอนสอม
7	ไม้หมุน	6	กระเป่า	4	คุณแม่	4	ผู้ใหญ่
7	นี้	5	พริกขี้หนู	4	นา	4	ลุง
7	หนาท่าง	5	ภาพ	4	รองเท้าน้ำ	4	กระดาษ
7	ปาก	5	สะพาน	4	ข้าวโพด	4	กระดาษ
7	หลัง	5	ควาย	4	นกยูง	4	ใบ
6	แม่	5	เขาม	4	ผี	4	ไฟ
6	ย่น	5	ยา	4	ผม	3	กายเตี้ย

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
3	สวน	3	หน่อไม้	3	สนาม	2	คณเมฆวง
3	กระป๋องน้ำ	3	จุ่ม	3	ชมพู่มะเขี้ยว	2	ดุงเทา
3	ผาชนหนู	3	ปลาช่อน	3	ผักคะน้า	2	ผักชี
3	พิน	3	อัน	3	ใบทอง	2	พมาจู
3	ขุ่น	3	โนน	3	หาง	2	โหล
3	คนพุดรา	3	กระบอก	2	น้ำมัน	2	ยานุ
3	คลอง	3	หุ่นไล่กา	2	เรือหางยาว	2	น้ำแข็ง
3	ลูกกรง	3	แกงเผ็ด	2	ลูกมะกรูด	2	หัว
3	แขน	3	หนู	2	มาโยก	2	เส้นผม
3	พระ	3	นก	2	สมุด	2	หู
3	กระจก	3	คนขี้รด	2	อ่างน้ำ	2	ผาดูง
3	เขานูที่นอน	3	เบาะ	2	จาก	2	หนากาก
3	โทรศัพท์	3	รถสองล้อ	2	สี่	2	เหล้า
3	กระรอก	3	เมืองนอก	2	ใบมะพร้าว	2	ถายน้ำปลา
3	กาละมัง	3	เปลือก	2	รถแข่ง	2	มะเขือยาว
3	ขมปัง	3	ลิ้นชัก	2	ทางเกงชายาว	2	ทา
3	แกงส้ม	3	ที่หมอน	2	ทะเล	2	รถตำรวจ
3	ที่ใส่ผ้า	3	มะพร้าว	2	กระป๋องน้ำ	2	โต๊ะนั่ง
3	กระตูก	3	ผอย	2	เครื่องกระป๋อง	2	ของกิน
3	ฝรั่ง	3	ป่า	2	มะขาม	2	บัว
3	มันแกว	3	รถสองแถว	2	ลูกเมฆวง	2	แม่ไก่
3	สายพาน	3	จังหวัด	2	กำไล	2	คุณครู

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
2	ดูกับชาว	2	งู	1	ชาวสาร	1	ทุเรียนกวน
2	เขม	2	กา	1	เขมอม	1	ดิงน้ำ
2	ลินจี	2	ไหลาย	1	เขียง	1	คนชายผลไม้
2	แอม	2	มีค	1	ระกำ	1	สคางค์
2	เจ้าของ	2	บัตร์	1	คอกขมพู	1	ครู
2	บก	2	กระดาน	1	เมาะ	1	มรวก
2	บวบ	2	ลูกแตง	1	ถวยอาหาร	1	ขมจีน
2	นักเรียน	2	เตา	1	มะไฟ	1	เวลา
2	เขาคุ่มเตี้ย	2	กัก	1	รูปวาก	1	ไม้ซอน
2	ราง	2	น้ำขวด	1	คังฉาย	1	สาเก
2	ทาน้ำ	2	ไมถอ	1	สายรอก	1	เงิน
2	รถกระบะ	1	คนตามอด	1	คำดิ่ง	1	ผ้าบ้าน
2	บันไดลิ้น	1	แวนตา	1	สลิ่ง	1	ปลาทอด
2	ใบตอง	1	ตัวตอ	1	ความสะอาด	1	แม่เหล็ก
2	ถาด	1	หิน	1	มำลิ้น	1	หุ่นกระบอก
2	ยา	1	ลูกหมี่	1	ป่า	1	วง
2	กระบี่	1	เจ้า	1	สิ่ว	1	ใบกระเทียม
2	พักทอง	1	หมัก	1	ส้มเกลี้ยง	1	น้ำแกง
2	หิน	1	รถแข่ง	1	แกงจืด	1	บ้านนอก
2	น้ำฝน	1	คอ	1	กาแฟ	1	วัด
2	ลา	1	น้ำมันหมู	1	รถเมล	1	หอยทอด
2	เคียว	1	จานขาว	1	รัง	1	น้ำขาว

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
1	กานไม้	1	ลุง	1	ใบพัด	1	ใบตกรถลาย
1	รถบรรทุก	1	ยางรถ	1	ขอ	1	ขอมรั้ว
1	เข่งขยะ	1	ชนะนี้	1	เลือก	1	ข้อ
1	กลอง	1	ที่ป็น	1	มะเขือเทศ	1	เล้าไก่
1	ซาไก	1	ใบตาล	1	พี่น้อง	1	น้ำมันเครื่อง
1	เห็บ	1	นก	1	น้ำตก	1	ตุ๋นเย็น
1	เชิง	1	ลูกปิงปอง	1	อุด	1	ชวกนม
1	หอย	1	บ่อ	1	มะเขือง	1	เรา
1	นม	1	ผาคลุ่ม	1	บ่อน้ำ	1	ปู่
1	รานขนม	1	เข็ม	1	ครก	1	สุนัข
1	ไม้คาน	1	เรา	1	โต๊ะนอน	1	มุง
1	แม่ไก่	1	โต๊ะนักเรียน	1	กลายหอม	1	คนหมาก
1	วัด	1	เขิน	1	ฝรั่ง	1	เรือพาย
1	ลูกดำโย	1	ลูกกุงุ่น	1	ถังใส่น้ำ	1	แปลไม้
1	หอนไม้	1	แปด	1	หก	1	เสียม
1	คตบ	1	แก้วใส่น้ำ	1	รูปดอก	1	พลั่ว
1	ขอนไม้	1	ซาเกาอี้	1	ชาวมาน	1	หมากฝรั่ง
1	เม	1	ไม้โย	1	น้ำตก	1	กุง
1	จานใส่ข้าว	1	ล้านน้ำ	1	เกา	1	ราว
1	โองอามน้ำ	1	น้ำแข็ง	1	ถาน	1	พระอาทิตย์
1	ขอมข้าว	1	มะพร้าวอ่อน	1	ฝาปู	1	กระดาน
1	มาป่า	1	คนมึงตุค	1	ถายน้ำ	1	ซาไก

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
1	สาย	1	วันเกิด	1	กัวผักขาว	1	ทัพพี
1	ยุ้ง	1	เรือสินค้า	1	คว้างโต	1	เมื่อ
1	ทะแวง	1	เจ๊ก	1	ตะไคร้	1	เข้าน
1	นก	1	กระดุม	1	ลูกน้อยหนา	1	เรือจ้าง
1	มะระ	1	ถังชยะ	1	นูน		
1	เนื้อ	1	โจ๊ก	1	มะเขือเปาะ		
1	ชิง	1	ใบมะม่วง	1	หัวเรือ		
1	จกหมาย	1	กระเซา	1	ข้างฝา		
1	ปล่อง	1	กบ	1	ตะปู		
1	สามี่	1	ตัวแมงมุม	1	เรือใบ		
1	ลูกลอรด	1	ปลาเค็ม	1	เข็มเย็บผ้า		
1	รถจักรยานยนต์	1	กิ่งไม้	1	เตาหุง		
1	ชาวต้ม	1	กระบวย	1	สวิง		
1	คอกแค	1	ไม้ง่า	1	ถั่วระ		
1	หัวนอน	1	กล้วยแขก	1	หลอก		
1	ขาคัดไม้	1	ฝั่ง	1	ลูกดอยาง		
1	ผักคอง	1	นกอินทรี	1	ตัวโก		
1	ค่างคาว	1	ไตถุน	1	แถว		
1	วันเค็ก	1	ลูกไม้	1	ชาวเหนียว		
1	สัควน้ำ	1	หางเสือ	1	คอกบัว		
1	โกยาง	1	กุ่มแจ	1	ไซคาว		
1	ลูกแตงโม	1	ถัง	1	หาง		
1	เนย	1	เรือ่น	1	ตัวกระต่าย		

คำกริยา
(217 คำ)

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
1240	มี	51	ไ้	16	เห็น	9	ชง
553	เล่น	48	พาย	15	ตก	9	ไซ้
193	นั่ง	45	ตก	15	จับ	9	ซึ้ง
179	ขาย	44	ทาน	14	มอง	8	ยั้ง
175	กิน	42	หมก	14	ปะ	8	แกว่ง
173	ใส่	38	ขึ้น	14	เท	7	ยื่น
123	ทำ	38	จะ	14	รู้จัก	7	เลี้ยง
119	เอา	35	ทา	14	วา	7	หยิบ
98	รู้	30	ชอบ	14	ดี	7	อ่าน
93	ไป	27	ขอ	13	ล่าง	7	ดู
92	มา	25	เรียกว่า	12	กลับ	7	เกาะ
87	เย็น	23	อาบนํ้า	11	เห็น	6	กลับ
84	ให้	22	ลง	11	บอก	6	จับ
81	ถือ	22	ตก	11	ออก	6	ตั้ง
79	อยู่	20	อุม	10	ราค	5	คิด
75	ไว	19	ปู	10	โกรธ	5	คิด
75	ดู	18	นอน	10	อยาก	5	วิ่ง
62	ก้ม	18	เรียก	10	จำ	5	วาง
60	อยู่	17	ตอง	10	ตอ	5	เซา
52	ตา	16	พา	9	เดิน	5	ตอก

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
5	หมุน	3	รถ	2	โปก	1	ทาย
5	ตาม	3	จบ	2	หา	1	บวช
5	ฉีก	3	เคย	2	ยก	1	สะพาน
4	พัง	3	ซัก	2	ตาย	1	ห้าม
4	เขียน	3	มี	2	กระตัก	1	บน
4	เก็บ	3	กาง	2	แฉะ	1	กระตุก
4	ดิน	3	ลม	2	ตุก	1	งอน
4	กัน	3	ตก	2	ยม	1	สาค
4	จัก	3	เซ็ค	2	เหน้อย	1	ถูก
4	มอง	3	ควาน	2	เค	1	อย่า
4	โรย	3	ปัก	2	รอง	1	คัน
4	ดู	3	วายน้	1	โยกแยก	1	สู
4	สว่าง	3	หุง	1	ยอม	1	เมื่อย
4	เป็	2	เผา	1	หัน	1	กัก
4	นุง	2	แปรง	1	ฉก	1	พุก
3	ขบ	2	หลน	1	ถัก	1	เมื่อ
3	ปัก	2	ไถ	1	คน	1	แก่ง
3	ทราบ	2	ปลอย	1	แจว	1	เจ็บ
3	คือ	2	ตำ	1	เทา	1	ซัก
3	กวาด	2	เสร์จ	1	หึ่ง	1	ขวาง
3	กต	2	ทูป	1	ทิว	1	หลน
		2	เตะ	1	ตกใจ	1	สอน

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
1	ถอด	1	หุบ	1	เสี่ย	1	▼ ดวง
1	กระตุกกระตัก	1	ทวม	1	จอก	1	▼ ควา
1	พุง	1	เยียม	1	เย็บ	1	▼ ขยม
1	คลุ่ม	1	กวด	1	แลน	1	▼ แขง
1	วีก	1	วีก	1	เจอะ	1	▼ หยอด
1	หนี	1	พาย	1	ไซ	1	▼ หลับ
1	หนูน	1	พัม	1	ย้ง	1	▼ จุม
1	พิง	1	แหย	1	หยุก	1	▼ จง
1	กค	1	แก	1	สวม	1	▼ นิก
1	ไล	1	โปะ	1	รอง	1	▼ ปลุก
1	คิม	1	คค	1	ผา	1	▼ ง
1	รับประทาน	1	มุง	1	ป็น	1	▼ วาย

คำวิเศษณ์

(130 คำ)

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
383	ไม่	75	โดย	50	หลาย	18	▼ อย่างไร
328	แล้ว	75	▼ ควย	35	อะ	17	▼ เคียว
255	นี้	73	▼ คะ	30	▼ นี้	17	▼ สนุก
116	ครบ	70	▼ กัน	22	▼ ขาว	17	▼ ชี
111	ไซ	60	▼ ฉีก	21	▼ ยาว	14	▼ แปลา
111	เคย	58	▼ บน	18	▼ เขอะแยะ	14	▼ อรอย

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
13	ใหญ่	4	นะ	2	สีฟ้า	1	เหล
13	คำ	4	สวย	2	ยั้ง	1	บาง
12	โต	4	โน้น	2	แค	1	อาจ
12	เยอะ	4	ไหม	2	แกง	1	โยกเยก
12	เหมือน	4	เหลือง	2	คล้าย	1	ล่าง
11	เล็ก	4	แกง	2	อรน	1	บอย
10	เลอะ	4	ข้างบน	2	หนัก	1	หมก
9	ก็	4	กายสิทธิ์	2	แนะ	1	แนม
9	นั้น	3	สีเขียว	2	นาน	1	นิค
8	อัน	3	ชม	2	ทีหลัง	1	หนอย
8	ที่	3	กว่า	2	หีย	1	ซีโกง
7	กระโดดกระเทาะ	3	นั้น	2	รอน	1	เลอะเทอะ
7	ละ	3	เอง	2	ลาย	1	โน
7	ยัง	3	เร็ว	2	แหละ	1	โค
6	กลม	3	สีคำ	2	บาน	1	กอน
6	ข้างล่าง	3	เต็ม	2	ไกล	1	หยิก
6	ยั้ง	3	ทุก	2	กลาง	1	ข้างใน
5	เล็ก	3	ไหม	1	นั้น	1	ข้างนอก
5	ซีเกียจ	3	หลัง	1	แข็ง	1	ข้อ
5	ทั้งหมด	2	แยะ	1	ซัก	1	สกรก
5	มาก	2	ขาว ๆ	1	บาน	1	แน
5	เฉย ๆ	2	เหลว ๆ	1	เหียว	1	แรง

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
1	ขุน	1	สุก	1	ใส	1	หอม
1	แตก	1	ใจ	1	แก	1	คู
1	โนน	1	สุกหาย	1	หนา	1	กิบ
1	สีส้ม	1	เหลือก	1	วัยเด็ก	1	ยั้งัน
1	สีน้ำตาล						

คำอื่น ๆ
(60 คำ)

ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ	ความถี่	คำ
183	ก	6	ฮือ	2	สำหรับ	1	เออ
131	ที	6	ทา	2	ฮือ	1	วะ
114	โน	5	มั่ง	2	เฮย	1	ไอโฮ
108	กลับ	5	ตั้ง	2	อว	1	เรอะ
56	ทรง	4	อว	1	ถูก ๆ	1	เจียม ๆ
31	หรือ	4	กา	1	ตุ้ม	1	นา
24	ออ	3	เอะ	1	แตบตูป ๆ	1	อูฮู
17	ของ	3	ละ	1	จุก	1	ทก ๆ
17	อูย	3	เออ	1	เอ	1	โอ้ยโหย
14	เออ	3	เกี่ยวกับ	1	จิว ๆ	1	คาม
14	อึ	2	นอก	1	ฮะฮะ	1	โอย
13	แต่	2	ตุ้ม	1	ฮับ	1	ทวา
7	เฮย	2	จุกจิก	1	อ้อม	1	ฮือฮือ
7	หึ	2	อว	1	ฮือ	1	หือ
6	เพราะ	2	แควา	1	บ๊อโธ	1	ฮะ

พัฒนาการทางภาษาคำชนิดและสัดส่วนของ คำของ เด็กก่อนวัยเรียน

บทคัดย่อ

ของ

จินตนา สุทธิจินดา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

เมษายน 2522

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษากำหนดและสัปดาห์ของ
 คำของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพ
 ของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา ดินที่อยู่ ขนาดของครอบครัว อายุ และ เพศ
 ได้ทดสอบกับเด็กก่อนวัยเรียนซึ่งมีอายุ 3 - 6 ปี จากจังหวัดกันตบุรี และนครปฐม จำนวน
 120 คน โดยใช้แบบสอบถาม และแบบทดสอบชนิดรูปภาพ

ผลการศึกษารายกว่าเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านสถานภาพทาง
 เศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา ดินที่อยู่ ขนาดของ
 ครอบครัว อายุ และ เพศ มีพัฒนาการทางภาษากำหนด และสัปดาห์ของคำแตกต่างกันอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาผลของคำแต่ละชนิดพบว่า

1. เด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง มีสัปดาห์ของ คำนาม-สรรพนาม
 คำ แต่มีสัปดาห์ของคำกริยาสูงกว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ปานกลาง และ
 ต่ำ ยกเว้นคำวิเศษณ์ เด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจปานกลางมีสัปดาห์สูงกว่าเด็กที่มีสถานภาพ
 ทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูงและต่ำ และสำหรับคำอื่น ๆ เด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสูง
 มีสัปดาห์สูงกว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่ำ และปานกลาง

2. เด็กที่บิดามารดามีอาชีพรับราชการ คำชาย รั้ง มีสัปดาห์ของคำนาม -
 สรรพนาม คำ แต่มีสัปดาห์ของคำกริยา คำวิเศษณ์ สูงกว่าเด็กที่บิดามารดามีอาชีพอื่น ๆ และ
 เกษตรกรรม ยกเว้นคำอื่น ๆ เด็กที่บิดามารดามีอาชีพอื่น ๆ รั้ง คำชาย และรับราชการ
 มีสัปดาห์สูงกว่าเด็กที่บิดามารดามีอาชีพ เกษตรกรรม

3. เด็กที่บิดามารดามีการศึกษาสูงมีสัปดาห์ของคำนาม - สรรพนาม คำ แต่มีสัปดาห์
 ของคำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ สูงกว่าเด็กที่บิดามารดามีการศึกษารองลงมา

4. เด็กในเขตเมืองมีสัปดาห์ของคำนาม - สรรพนาม คำ แต่มีสัปดาห์ของคำกริยา
 คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ สูงกว่าเด็กในเขตชนบท

5. เด็กจากครอบครัวขนาดใหญ่มีสัปดาห์ของคำนาม - สรรพนามสูง แต่มีสัปดาห์ของ
 คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ ต่ำกว่าเด็กจากครอบครัวขนาดกลางและเล็ก

6. เด็กอายุ 3 ปี มีสั้ส่วนของคำนาม - สรรพนามสูง แต่มีสั้ส่วนของคำอื่น ๆ ต่ำกว่าเด็กอายุ 4 ปี 6 ปี และ 5 ปี และเด็กอายุ 3 ปี มีสั้ส่วนของคำกริยาต่ำกว่าเด็กอายุ 4 ปี 5 ปี 6 ปี สำหรับคำวิเศษณ์ เด็กอายุ 3 ปี มีสั้ส่วนต่ำกว่าเด็กอายุ 6 ปี 4 ปี และ 5 ปี ตามลำดับ

7. เด็กชายมีสั้ส่วนของคำนาม - สรรพนามต่ำ แต่มีสั้ส่วนของคำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ สูงกว่าเด็กหญิง.

DEVELOPMENT OF TYPE AND THE PROPORTION OF WORDS OF
THE PRE-SCHOOL CHILDREN

AN ABSTRACT

BY

JINTANA SUTHAJINDA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

April 1979

The purposes of this study were to compare the language development of speech proportions of the preschool children, among those of different socio-economic status, family occupation, family education, resident environment, family size, age levels and sexes.

One hundred and twenty preschool children, age 3-6, were randomly drawn from Nonthaburi and Nakornprathom. A questionnaire and a pictorial test were used to collect data.

The findings were as followed: The children from different socio-economic status, family occupation, family education, resident environment, family size, age levels and sexes showed significantly different in language development of speech proportions. Percentage classificates showed that :

1. The higher socio-economic children had lower speech proportions of nouns and pronouns and vice versa when determined the speech proportions of verb. The middle class children had higher speech proportions of adverbs than the higher and the lower class children. The higher class had higher speech proportions of other kind of words than the lower and middle class children.

2. The children who came from the family of the government officers, workers and merchants, had lower speech proportions of nouns and pronouns but had higher speech proportions of verbs and adverbs than the children from the other occupations and the agricultural families. The children from the other occupations, workers, merchants and government officers had higher speech proportions of other kind of words than the children from the agricultural families.

3. The children from the higher educated family had lower speech proportions of nouns and pronouns and vice versa for verbs, adverbs and other kind of words than the lower educated family children.

4. The urban children had lower speech proportions of nouns and pronouns and vice versa for verbs, adverbs and other kind of words than the rural children.

5. The children from the big size family had higher speech proportions of nouns and pronouns and vice versa for verbs, adverbs and other kind of words than the small size family children.

6. The three years old children had higher speech proportions of nouns and pronouns and vice versa for the other kind of words than those of four, six and five years old children. The three years old children had lower speech proportions of verb than those of four, five and six years old children. Moreover, the three years old children had lower speech proportions than those six, four and five years old children.

7. The boys had lower speech proportions of nouns and pronouns and vice versa for verbs, adverbs and the other kind of words than the girls.